

JENNIFER
MATHIEU

ALICE
HAKKINDAKI
GEREK



YABANCI

NEVER GIVE UP.
FAST AM
Be nice
JENNIFER MATHIEU

ALICE
HAKKINDAKI
GERÇEK



YABANCI



Alice Hakkındaki Gerçek
Özgün Adı | *The Truth About Alice*
Jennifer Mathieu

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayma Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Berke Kılıç
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Fotoğraf © Stanislav Solntsev / Trevillion Images
Kapak Tasarımı | Elizabeth H. Clark

1. Baskı, Temmuz 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-97-5

Türkçe Çeviri © Boran Evren, 2016
© Yabancı Yayınları, 2016
© Jennifer Mathieu, 2014

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Taryn Fagerness Agency & Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

JENNIFER MATHIEU

**ALICE
HAKKINDAKİ
GERÇEK**

Çeviren

Boran Evren

Tüm Alice Franklinlere...

Elaine

BEN, ELAINE O'DEA, SIZLERE İKİ TANE, KESİN, mutlak, tartışılmaz gerçeği açıklayacağım.

1. Alice Franklin bu yaz, lise üçe başlamamızın hemen öncesinde, BENİM EVİMDE iki adamla yattı *hem de aynı gece*. Önce biriyle yattı, sonra da, hani beş dakika filan geçince de diğeriyle yattı. Cidden. Herkes de bunu biliyor.
2. İki hafta önce, yani Mezunlar Günü'nden hemen sonra o çocuklardan biri, Brandon Fitzsimmons (kendisi süper popüler, süper yakışıklıydı ve ayrıca bendenizin de kendisinin tadına bir defadan fazla baktığını belirtmeden geçemeyeceğim) bir araba kazasında öldü ve bu tamamen Alice'in suçuydu.

Alice'in yattığı diğer çocuk da şu üniversiteye giden Tommy Cray ve o da Healy Lisesi'nden mezun. Bir saniye beklerseniz Healy Lisesi ve Brandon'ın ölmesi konularına döneceğim ama herhalde önce Alice'ten bahsetmeliyim.

Bu tuhaf bir durum, çünkü *Alice Franklin* kulağa pek de orta malına ait bir isimmiş gibi gelmiyor. Daha çok kimyadan gerçekten de süper iyi notlar alan ya da geceleri Healy Yaşlı Bakım Evi'nde gönüllü çalışıp panç ya da kek dağıtan ya da artık Healy Yaşlı Bakım Evi'nde cuma geceleri ne yapıyorlarsa onu yapan bir kıza aitmiş gibi duruyor. Yaşlılardan konu açılmışken, Alice tam bir büyükanneye ait bir isimmiş gibi duruyor. Hani şu kolunun yenlerine mendil sıkıştıran, durmadan çantasının nerede olduğunu sorarken bir anda televizyona bakıp *Yarışmam başladı!* deyiveren tipte büyükannelere. Ama bunun Alice Franklin'le uzaktan yakından alakası yok. Hem de hiç yok.

Çünkü Alice Franklin bir sürtük.

Dıştan bakıldığında tam bir sürtükmüş gibi filan durmuyor ama görünüşünü iki tarafa da çekebilirsiniz. Boyu ortalamanın biraz üstünde ve hakikaten güzel bir vücuttu olduğunu tamamen kabul ediyorum. Hiçbir zaman kilosunu dert etmesi gerekmiyor. Belki annesi ona, tıpkı benimkinin bana yaptığı gibi Weight Watchers' puanlarını saydırıyordur ama aslında öyle olduğunu sanmıyorum çünkü Alice'in annesi bütün kasabanın kızının tam bir şıfıntı olduğunu düşünmesini hiç önemsemyormuş gibi görünüyor. Alice'in babası önemser miydi bilmiyorum çünkü Alice'i bildim bileli, yani kendimi bildim bileli Alice'in babası ortada yok.

* Kilo Takipçileri. Zayıflamak isteyenlerin katıldığı ücretli bir sosyal destek grubu. -çn

Alice'in kısacık hareketli kesilmiş saçları var ve kendisi şu doğuştan dolgun dudaklı kızlardan. Asla ama asla ahududu rengi rujunu ve dudak kalemini sürmeyi ihmal etmez. Yüzünün standart bir güzelliği var. Her iki kulağında da birden fazla piercingi var ama acayip bir tip değil ya da punklarla takıldığı filan yok; galiba sadece çok küpesi olmasından hoşlanıyor. Aslında okula süslenerek geliyor sayılır. Ya da en azından bütün bunlar olmadan önce öyle yapıyordu. Kalem etek ve memelerini ortaya çıkaran dar tişörtler giymeyi severdi ve her zaman ahududu rengi oje sürülmüş ayak parmaklarını gösteren ucu açık sandaletler giyerdi. Hani, şubat ayında bile.

Bütün bunlar olduktan sonra nasıl görüldüğü umurunda bile değilmiş gibiydi. Önceleri okula normal kıyafetlerle geliyordu ama son zamanlarda kot pantolon ve kapüşonunu sık sık başına geçirdiği bir svetşörtle gelmeye başladı. Ama rujunu sürmeye devam ediyor ve ben de bunu tuhaf buluyorum.

Hiç benim gibi süper deli popüler olmadı (bunun kulağa kibirli geldiğini biliyorum ama ben sadece gerçekleri söylüyorum) ama şu IQ'su 540 olan ve sadece öğretmenlerle konuşan Kurt Morelli adındaki gudubet gibi de değildi. Popülerliği bir apartman olarak düşünürseniz benim gibi biri çatıdaki dublekste oturur ve müzik grubu olan geekler de bodrum katında yatıp kalkarlar ve şu hilkat garibesi Kurt Morelli ise binada bile değildir. Galiba Alice Franklin de hayatının çoğunu orta katlardan birinde geçirdi ama ortanın en üstünde.

Benim partime gelecek kadar havalıydı.

Alice'in iki çocukla yatması ve Brandon'ın araba kazasında ölmesi meselelerinin aşırı uzun bir zamandır Healy'de olan *en büyük* iki olay olduklarını anlamanız

gerekiyor. Ve sadece Healy Lisesi'ne giden çocuklar arasında da değil. Hani, herkes için büyük demek istiyorum. Hani şu sadece ergenlerin arasında olup biten ve yetişkinlerin ruhlarının duymadığı olaylar vardır ya? Yetişkinlerin bile bu fenomenden haberdar olduklarını düşünüyorum. Onlar bile belli bir sözcüğün ne anlama geldiğini bilmediklerinin ya da belli bir dizinin neden popüler olduğunu anlamadıklarının ya da kalkıp da heyecanla YouTube'de hapşırın bir kedinin videosunu gösterdiklerinde bizim onu bin yıl önce görmüş olduğumuz farkındalar.

Ama Alice'in iki çocukla yatması ve sonra da Brandon'ın ölmesi Healy'nin dünyasının bir parçası oldu. Healy Boosters' toplantılarında anneler bunu diğer annelerle konuştular ve kızlarına bu konuda sorular sordular ve süper markette Alice'in annesine, "Sana acıyorum seni korkunç, korkunç anne," diyen bakışlar attılar. (Durumun böyle olduğunu biliyorum çünkü annem, süt ürünleri koridorunda bir Weight Watchers toplantısında duyduğu yağsız pudingi ararken Alice'in annesine dik dik bakmak da dahil, bunların hepsini yaptı. Puding sadece iki puan çıkınca annem tabii ki delirdi.)

Ve Brandon'ın ölmesi meselesi daha da çılgınca çünkü o Healy, Teksas'ın kralı Brandon Fitzsimmons'tı. Takım kaptanıydı, acayip yakışıklıydı, komikti ve herkes onu tanırdı. Babalar, Healy Boosters'ın toplantılarında ve Auto Zone'un önünde kuyrukta beklerken bunun hakkında konuştular ve başlarını iki yana sallayıp birbirlerine Brandon Fitzsimmons'ın futbol sezonu başlamadan

* Booster: Şehir, kasaba veya mahallelerdeki lise, üniversite gibi eğitim kurumlarını ve/veya spor takımlarını ya da diğer organizasyonlara desteklemek için kurulmuş derneklere genel olarak verilen isim. -çn

birkaç hafta önce bir araba kazasında ölmesinin ne kadar da yazık olduğunu söylediler. (Bunu biliyorum çünkü babam bunların hepsini yaptı, kendi taktığı ismiyle Alice Franklin Orospusu'nun, kendisi herhalde 1925'te filan Tigers için oynadığından beri Healy'nin 3A Eyalet Şampiyonluğu'nu kazanmak için yakaladığı en büyük fırsatı nasıl da harcadığını sorgulamak da dahil.)

Futbol Healy için çok büyük bir şeydir ama Healy'nin kendisi hiç de büyük değil. Şehirden banliyö sayılamayacak kadar uzak ama kendi başına kasaba denemeyecek kadar da küçük yerlerden biri. İki tane bakkal, üç eczane ve yol boyunca uzanan mini boy alışveriş merkezlerinde de yani ne bileyim, herhalde beş milyar tane filan kilise var. Sinemada tek seferde sadece bir film oynadığı için hiç yeni gösterime giren film olmuyor ve yirmi yaşın altındaysan hafta sonları en fazla hazır yemekle bira alıp Healy Lisesi'nin otoparkına gidip insanlar hakkında dedikodu yapıyorsun ya da birisinin ebeveynleri kasabadan gitsin de evinde parti verebilelim diye umut ediyorsun. İnsanların çoğu ya burayı sevip hiç buradan gitmek istemiyorlar ya da buradan nefret edip kaçmak için fırsat kolluyorlar.

Healy kulağa geldiği kadar kötü bir yer değil. Alışveriş yapılacak en büyük yerin Walmart olması ve gerçek bir alışveriş merkezine gitmek için bir saat on dakika boyunca araba kullanmak zorunda olmamızın berbat olduğunun farkındayım ama yine de burayı seviyorum. Yani, evet galiba bildiğim tek yer de burası ama kasabadaki neredeyse her dükkâna girdiğimde insanların beni tanıyıp bana gülümsemelerini ve annemle babamın hatrını sormalarını ve bu sene de yıldız dans takımında olup olmadığını (takımdayım) sormalarını ve lise sene sonu

mezuniyet balosu komitesinde olmayı planlayıp planlamadığımı (planlıyorum) ve Healy'nin eyalet kupasını kazanma şansı var mı, diye düşünüp düşünmediğimi (bence hep var) sormalarını seviyorum. Ve yaptıklarım da Healy Lisesi'ndeki diğer herkesin yapmak istediği şeylermiş gibi geliyor. Tıpkı kız arkadaşlarımla ben lise birdeyken kürdan kullanarak tırnaklarınıza ojeyle ÇOK ŞİRİNİM ya da OKUL BERBAT gibi on harflik mesajlar yazmaya başladığımızda olduğu gibi. Bir hafta içinde Healy Lisesi'ndeki hemen her lise bir öğrencisi kız bizi taklit etmeye başlamıştı.

Ama şimdi Alice Franklin'e dönmemiz lazım.

Filmlerde lise partileri hep beş yüz kişinin küçücük bir eve tıktığı ve çıplak birilerinin damdan havuza atıldığı büyük olaylar olarak gösterilir ama gerçek hayatta lise partileri hiç de öyle değildir. En azından Healy'de öyle değildir. Healy'deki partiler temelde insanların oturma odasında oturup bir şeyler içmeleri ve odanın diğer ucunda oturanlara mesaj atmaları, televizyon izlemeleri ve arada bir de birilerinin mutfığa gidip bir bira daha almaları şeklinde gerçekleşir. Bazen iki kişi üst karta çıkıp yatak odalarından birine geçer ve herkes bunu hakkında şakalaşır ve gece yarısı ya da en geç saat bir gibi insanlar ya kanepede kendinden geçer ya da evlerine giderler.

Kulağa hiç de öyle heyecan verici gelmediğini biliyorum ama galiba bunları heyecan verici yapan şey bu gecelerden birinde, bu partilerden birinde bir şeylerin olacağı hissidir.

Ve yanılmıyorsam bu sefer gerçekten de bir şey oldu.

Kelsie

ELAINE ODEANIN PARTISININ OLDUĞU GECE
kusuyordum ve 39 derece ateşim vardı.

O yüzden partiye gitmedim.

Bu benim için bildiğin epik bir faciaydı çünkü lisede
nerdeyse üçüncü sınıfa geçecek olmama karşın o eski
Flintli Kelsie benim için henüz tamamen can verip içime
gömülmemişti. Michigan'dayken bir inektim. Yani ne bir
şeydim ne de birisiydim. Tam bir hiçtim. Healy'deyse po-
pülerim ve bu aklıma başımdan alıyor ve galiba partinin
olduğu gece bir yanımda herkese sosyal statümü hatırlata-
cak tek bir fırsatı bile kaçıracak olursam anında yemek-
hanedeki o lanetli tek kişilik masaya sürüleceğimi ve lise
hayatımın kalan günlerini tek başıma geçireceğimi dü-
şünüyordu. Gizli el sıkışmaları ve şifreli kapı çalma gibi
olayları olmasa da içinde olmayı değer kılacak çok şey
olan, o süper elit kulübe ait olmanın getirdiği bütün o
eğlenceden vazgeçmem gerekecekti.

Yani, dürüst olmak gerekirse Elaine O'Dea ve tay-
fası gibi sosyal basamakların en tepesinde olduğum

söylenemez ama herhangi bir nedenle Elaine O'Dea ve arkadaşlarının Healy Lisesi'ndeki En Popüler Kızlar Kulübü'ndeki görevlerini yerine getiremedikleri olursa anında yerlerine geçmeye hazır Yakın Geleceğin En Popüler Kızları Kulübü'ne dahil olmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Ve henüz popülerliğe aday olsam da bu durumun bazı ayrıcalıkları var. Mesela... yemekhaneye girdiğimde istediğim her yere oturabileceğimi ve insanların da *her zaman* yanıma oturmak isteyeceklerini bilmenin verdiği his ve öğretmenlerin okulun ilk günü ben onlara söylemeden adımı bileceklerini bilmek ve *bir saniyeliğine bile* hafta sonu takılacak birilerini bulabilecek miyim diye endişelenmek zorunda olmamak. Ben *her seferinde* hafta sonu takılacak birilerini bulabiliyorum. Ya da başka herhangi bir zaman. Mesaj atıyorum, konuşuyorum, telefonda konuşuyorum, içiyorum, öpüşüyorum, gülüyorum, dans ediyorum, içiyorum, mesaj atıyorum, konuşuyorum ve içiyorum. Ve şu anda bütün bunların tam ortasındaayım.

Flint'teyken bu ayrımın diğer tarafını gördüm ve işte şimdi karşınıza geçmiş popüler olmanın olağanüstü olduğunu söylüyorum.

Ama Elaine'in partisinin olduğu gece o kadar hastaydım ki gitme imkânım varmış numarası bile yapmadım. Sadece klozetin kenarına tutunup Elaine, Alice, Josh, Brandon ve hep beraber oturmuş olan bütün herkesi ve benim hiçbir şeyin parçası olmayışımı düşünerek kendime küfrettim.

Olayların parçası olmamaktan nefret ediyordum. Olayları kaçırmaktan nefret ediyordum.

Ve görünüşe bakılırsa bir olayı kaçırmıştım. Herkesin bütün yıl boyunca hakkında konuşacağı Esas Olayı ka-

çırmıştım ve ertesi sabah zencefilli gazozumu yudumlayıp kızarmış ekmeğimi ktırdatarak telefonda en yakın arkadaşım Alice Franklin'le konuşurken bunu kaçırdığımı biliyordum.

Alice, "Bana doğruyu söyle, kimse bunun hakkında mesaj attı mı?" dedi, alçak ve ciddi bir sesle. Eğer onun yerinde ben olsaydım ağlıyor olurdum. Ama Alice ağlamıyordu. En azından henüz ağlamıyordu.

"Yani bir tane filan mesaj aldım o olay hakkında," dedim. Aslında üç mesaj gelmişti ama bunu Alice'e söylemenin anlamı olmadığına karar verdim. İlk mesaj dedikodu yaymaktan gurur duyan deli bir ikinci sınıf öğrencisinden gelmişti:

Alice, Elaine'nin partisinde hem Tommy Cray'i HEM DE Brandon F.'yi götürdü. OHA.

Mesajı okuyunca karnım biraz guruldar gibi olmuştu ve sebebi de midemi üşütmüş olmam değildi. Nedeni büyük ölçüde Alice hakkında yazılandı ama aynı zamanda partide olacağından haberdar olmadığım Tommy Cray'den bahsediyor olmasıydı. Herhalde ikinci sınıfa başlamak için üniversiteye dönmeden önce son bir kez eğlenmek istemişti ama Tommy Cray'den bahsedildiği anda geçen yaz gerçekleşen Hakikaten de Kötü Şey'i düşünmek zorunda kalıyordum. Kimsenin bundan haberi yoktu. Alice'in bile.

"Kelsie, bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorsun. Brandon'ın ne diye insanlara böyle boktan bir yalan anlattığım bilmiyorum. Hiçbir şey olmadı! Partide takılıyorduk ve oynamak istedi ve benim de başım döner

gibi oldu ve ona istemediğimi söyledim, sonra da kalkıp gittim. Hiçbir şey olmadı! Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki sana inanıyorum," dedim.

Ve inanıyordum da.

Ama aynı zamanda inanmıyordum.

Dürüst olmak gerekirse neye inanacağımı bilmiyordum.

Ki bu da size Alice Franklin hakkında bir şeyler söylüyor olmalıydı. Yani, bir defasında bana Healy Kuzey Havuzu'ndaki şu cankurtaranla yaptıkları hakkında yalan söylemişti. Ve herkes de hâlâ sekizinci sınıfta o, Brandon ve Elaine arasında olanlar hakkında konuşuyordu. Herkesin bunu hatırlayacağını biliyor olmalıydı. Belki de bu yüzden umursamıyormuş gibi yapmaya çalışsa da sesindeki o panik tınısını duyabiliyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse belki ben de biraz paniğe kapılmaya başlamıştım. Galiba o anda Alice Franklin'in en yakın arkadaşı olmamın benim başımı da belaya sokup sokmayacağını düşünmeye başlamıştım. Yani, eğer insanlar yaptığının önemli bir şey olmadığını düşünürlerse sorun olmazdı. Büyük ihtimalle. Ama ya bu olay onun sürtüklük skorunu benim de onunla olan ilişkimden ötürü sürtük sayılacağım kadar yükseltirse ne olacaktı? Yani, seks yapmış olan bir kız olmak bir şeydir. Ama bir gecede iki adamla seks yapan bir kız olmak bambaşka bir şeydir.

Ama en azından Alice'e inanıyormuş numarası yapmam gerekiyordu. Healy'deki en yakın arkadaşımdaydı ve sosyal dünyada kabul edilmem için kapıları açan da o olmuştu ve ilk başta parti hakkındaki söylentilerin nasıl karşılanacağını bilemiyordum. Hakikaten de. Eğer fark etmediyseniz söyleyeyim, burada amaçladığım şey

samimiyet. Mutlak dürüstlük. Ve eğer parti hakkındaki söylenti Alice'i daha okulun ilk gününden şu tuhaf dışlanmış kişiye dönüştürmüş olmasaydı ne yapacağıma karar vermek kolay olurdu. Söylentilerin içinde Tommy Cray olsa bile onunla arkadaş kalmayı tercih etmek kolay olurdu. Herkesin istediğine uymuş olurdum. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer Alice'in yaptığı (ya da belki de yapmadığı) Healy Lisesi'ndeki herkes tarafından büyük bir başarı olarak kabul görüp kutlanmış olsaydı onunla takılmaya devam ederdim. Eğer herkes onu sevmeye devam ediyor olsaydı, ben de onu seviyor olurdum.

Kulağa dünyanın en kötü insanı gibi geldiğimi biliyorum ama söylediklerimin tamamen arkasındayım.

Yedinci sınıfta *Anne Frank'ın Günlüğü*'nü okuduğumuzda içten içe o zamanda yaşıyor olsaydım Nazi olacağımdan, çünkü başka bir şey olacak cesaretim olmayacağımdan şüphelenmem gibi. Çünkü çoğunluğun gittiği yoldan sapamayacak kadar korkmuş olurdum. Yani, pasif bir Nazi olurdum ama yine de bir Nazi olurdum işte. Tabii bunların hiçbirini yüksek sesle söylemedim ama kitabı Bayan Peterson'ın dersinde okuduğumuzda herkes şöyle diyordu; "Ha, ben olsam Anne'e yardım ederdim. Ben isyan ederdim. İnsanların bunun gerçekleşmesine nasıl izin verdiklerini anlayamıyorum filan filan filan filan." Yani herkesin *kendisinin* cesur davranacağına ve Anne'i tavan aralarında saklayanın *kendileri* olacağına ve Hitleri'i çıplak elleriyle öldürenin de *kendileri* olacağına inanmak istemelerini anlayabiliyordum. Ama belli ki *herkes* bu şekilde düşünüyordu, gerçek hayatta ise sadece *birkaç* kişi o dönemin koşullarında böyle davranabilmiş. Dolayısıyla bu beni korkaklar arasında dürüst olan tek kişi yapmaz mı?

Her neyse, parti yazın sonunda verilmişti ve Brandon öldüğünde de okul başlayalı az zaman olmuştu. Kaza sadece birkaç hafta önce oldu, Mezunlar Günü'nden hemen sonra. Ve işte işler tam da o zaman çığırından çıkmaya başladı çünkü kaza olduğu sırada Brandon'ın yanında arabada olan Josh Waverly, Brandon'ın annesine kazanın Alice'in suçu olduğunu söyledi. Kazadan önce Alice zor durumdaydı ama ondan sonra hayatının zorluğu müthiş bir hal aldı.

Alice ağlayarak beni arayıp araba kazası hakkındaki söylentileri sorunca ben de ona çok üzgün olduğumu ve doğru olmadığından emin olduğumu söyledim. Bundan sonra beni aradığındaysa telefonu açmadım bile. Geçen hafta boyunca beni hiç aramadı ve belki de bir daha hiç aramayacak. Birkaç defa beni aradığında önce telefonu açıp sonra da annem sofrayı hazırlamasına yardım etmemi istiyormuş gibi yaptım. Bir defasında yılın ta başında, işler iyice kötüleşmeden ve Brandon ölmeden önce, dokuzuncu sınıfta yaptığımız gibi onunla takılıp evinde klişe müzikaller izlememizi istedi, hafta sonu geldiğinde ona hasta olduğumu söyledim ama aslında Eliane O'Dea beni ve birkaç kızı daha evine davet etmiş olduğu için ona gitmemiştim. Sanki okulun (iddialara göre) en namlı sürtüğüyle takılmak için Elaine O'Dea'nın teklifini geri çevirmişim gibi.

İşin aslı şu ki son birkaç haftadır öğle yemeğinden önce onunla dolabının orada buluşmayı "unutmaya" ve doğruca yemekhaneye gitmeye başlamıştım ve o geldiğinde de masanın sonundaki sahipsiz bölgede tek bir boş sandalye kalmış oluyordu. Bazen tek bir sandalye bile olmuyordu. Sadece omuzlarımı silkip ona gönülsüzce el sallamakla yetindim. Çünkü Alice'in bana kızmasından

çok korkmuştum çünkü çok *korkaktım*. Bu ne kadar aptalca bir şey ya? Onun benden uzak durmasını istemiştım ama onu görmezden gelmem yüzünden doğacak rahatsızlıkla başa çıkmak da istememiştım. Tamamen ikiyüzlü davrandığımyın farkındaydım.

Birbirimize patlamadık ya da dramatik bir kavga filan yaşamadık. Öyle bir şey olmadı. Sadece Alice Franklin, yavaş yavaş en yakın arkadaşım olmaktan çıkıp önce yakın bir arkadaşım, sonra da arkadaşım sonra arkadaş sayılacak bir tanıdığım ve sonunda da galiba öylesine birisine dönüştü işte.

Acı gerçek şu ki Elaine'in partisinden sonraki gün o ve Brandon ve Tommy Cray hakkındaki mesajı aldığım da artık arkadaş olmayacağımızı biliyordum. Bu kulağa korkunç, sığ ve Flint'ten tanıdığım Kelsie Sanders'in asla söylemeyeceğı bir şeymiş gibi gelecek biliyorum ama yemekhanede yalnız başına oturarak çok zaman geçirdim ve bir kez daha bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Ve yapmayacağım da.

Josh

YOU

YOURSELF

CHRY

THANK

KAZA HAKKINDA ÇOK ŞEY HATIRLAMİYORUM

Hastanede kendime geldiğimde neler olduğunun ve nerede olduğumun farkında değildim sonra babam gelip kaza olduğunu ve Brandon'ın öldüğünü söyledi. Bedenimi terk etmiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Televizyonda o tarz şeyleri görmüştüm ve bir an için belki ben de ölüyordumdur, diye düşündüm. Hem de babam, doktorların temelde emniyet kemerimi takmış olduğum için tehlikeyi kolay atlattığımı söylediklerini anlatmış olmasına rağmen.

Kendime gelmemin üstünden bir saat filan geçtikten sonra Healy Polis Teşkilatı'ndan Memur Daniels bana soru sormak için geldi. Hastane odamın kapısından annem ve babamla durumu konuştuğunu görmüştüm. İçeri girdiğinde annem de peşinden gelip yanımdaki yeşil sentetik kumaş kaplı sandalyeye oturdu.

Memur Daniels başını sayfalarını çevirmekle meşgul olduğu küçük not defterinden kaldırmadan havadan sudan bahsedermiş gibi, "Yola çıkmadan önce Brandon'la

birer bira yuvarlamışsınız, öyle mi?" diye sordu. Oturmadı bile.

Ona hemen cevap vermedim. Oda çiş ve çamaşır suyu gibi kokuyordu ve içim bir tuhaf olmuştu.

"Evlat, hem senin hem de Brandon'ın kanındaki alkol oranını biliyoruz," diye devam etti, "ve ikisi de yasal sınırın üstünde. Dolayısıyla küçük numaralara girişmenin âlemi yok." Galiba bunu söylediğinde biraz rahatladım. Evet, Brandon'ın annesi Seller Brothers'a gidip küçük kız kardeşi için bez almamızı istemedenden önce iki bira yuvarlamıştık, ne olacaktı yani?

Memur Daniels kurşun kalemikle not defterine birkaç çizik attı.

"Brandon'ın dikkatinin dağılmasına neden olabilecek başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Bu soruyu beklemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp zihnimi temizlemeye çalıştım. Yoldan çıkmadan önce frenlerin ciyaklamasını hatırladım. Arabayı çarptığımızda dilimi ne kadar sert ısırığımı ve ağzımın kanla dolmasını hatırladım. Sanki bir avuç bozuk parayı ağzıma almışım gibi.

Tahminen annemin, "Josh? Memur Daniels'ın olanlar hakkında bilmesi gereken başka bir şey var mı?" demesine kadar bir süre bekledim.

Memur Daniels'ın kalemindeki diş izlerine baktım. Sanki bir fare kemirmiş gibi görünüyordu. Omzumun acıyla zonklamasını düşünmemeye çalıştım. Aslında hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

"Yani, Brandon telefonunu kurcalıyor gibiydi aslında," dedim sonunda. "Hani, uğraşıyordu işte."

Memur Daniels başını iki yana salladı. Anneme sanki ben orada değilmişim gibi, "Son zamanlarda çok sık

oluyor," dedi. Not defterine bir kaç şey daha yazdı, bana ihtiyacı olan her cevabı aldığını ve en kısa zamanda iyileşeceğimi umduğunu söyledi.

Tam çıkmak için arkasına dönmeden önce durup "Bu arada," dedi, "Mezunlar Günü'nde müthiş bir zafer kazandınız evlat."

"Teşekkür ederim efendim," dedim.

Annemle bir süre sessizlik içinde oturduk. Sonra da yanıma gelip alnımı öptü. Sanki ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi biraz burnunu çekti.

Kazarın ve Brandon'ın ölmesinin üstünden neredeyse bir ay geçti ve vücudum hâlâ tam normale dönmedi. Ama doktor büyük ihtimalle sezonun son birkaç oyununa yetişebilecek kadar kısa sürede sahalara dönebileceğimi söyledi.

En azından bana söylediği buydu, sanki en çok canımı sıkan şey buymuş; ne zaman yeniden futbol oynayabileceğim olmalıymış gibi. En yakın arkadaşımın ölmesi filan değil yani.

Annem, babam ve küçük erkek kardeşim sanki bana bakmayı bıraktıkları anda ortadan kaybolacakmışım gibi davranıyorlardı. Sanki o kazada ölmem lazımmış da tamamen şans eseri kurtulmuşum gibi. Annem bazen bana bakarken ağlıyordu. Hakikaten çok rahatsız ediciydi.

Kırık köprücük kemiğim ve hırpalanmış kaslarıma rağmen tabii ki de cenazeye gittim. Cenaze acayip kalabalıktı. Yani, zamanında gelenlerin bile en arkada ayakta durmaları gerekti ve kilisenin lobisinde neler olduğunu göremedikleri halde duymaya çalışan insanlar vardı. Healy'nin valisi bile oradaydı. Brandon'ın annesiyle

babası ve bütün erkek ve kız kardeşleri en öndeydiler ve annesi histerik bir şekilde hıçkırarak ağladığı için diğer anneler ve kızlar daha da histerik bir şekilde hıçkırıyorlardı. Bütün takım ve Koç Hendricks ailenin arkasındaydı ve Koç Hendricks bütün cenaze boyunca başını iki yana sallayıp durdu.

Galiba Healy'de cenazeye gelmeyen tek lise öğrencisi Alice'ti. Kurt Morelli bile büyük annesiyle oradaydı. Galiba bu da mantıklıydı, çünkü ta anaokuluna gittiğimizden beri Brandon'ın kapı komşusuydu.

Törende rahip İsa ve kötü şeylere anlam vermekle ilgili bir sürü şey söyledi ama ben pek dinlemedim. Ellerimi dizlerime sürüp terimi sildim. Durmadan benim top tutucu, Brandon'ın da oyun kurucu olduğu ve beraber antrenman yaptığımız günleri düşünüp durdum. Sadece ikimiz olurduk; sanki birbirimizle konuşmaya bile ihtiyacımız olmazdı. Diğerimizin nereye koşacağını, topu nereye atacağını hep bilirdik. Brandon'ın nasıl o kusursuz falsolu topları attığını ve topun nasıl da kolayca ellerime düştüğünü düşündüm. Fiyuu, bam. Fiyuu, bam. Tekrar tekrar, defalarca yapabiliirdik.

Ağzımızı açmadan konuşurduk.

Brandon'ı, cenazeyi, hastaneyi ve Brandon öldükten birkaç gün sonraki o günü düşünüyorum. Annesinin bizim eve beni görmeye geldiği günü. Annem hâlâ sanki beni gözlerinin önünden ayırmaktan korkuyormuş gibi bütün günümü oturma odasındaki koltukta geçirmeye zorluyordu.

Bayan Fitzsimmons, "Tanrım Josh, Brandon'ın içmiş olduğunu bilseydim ondan alışverişe gitmesini istemez-

dim," dedi. "Ama tatlım, ben aptal değilim. Brandon iki birayla ne olduğunu şaşırarak bir çocuk değildi. Polis kazanın sebebinin büyük ihtimalle alkollü olması olduğunu söyledi ama Memur Daniels senin Brandon'ın telefonuyla ilgili bir şeylerden dediğinden bahsetti. Bana anlatabileceğin bir şey var mı bir tanem? Sanki söylemediğin bir şeyler varmış gibi hissediyorum. Lütfen Josh. Sadece o gün yaşanan her şeyi bilmek istiyorum."

Televizyon sessizdeydi. Bir dakika boyunca ESPN'i izledim. Bayan Fitzsimmons, babamın eski koltuğunun ucunda oturuyordu. Annemin verdiği bir fincan buzlu çayı kucağında tutuyor ama içmiyordu. Sadece bardağı bütün gücüyle sıkıyordu.

"Yani, şey..." diye başladım. Kalbim bütün gücüyle çarpıyordu.

Bayan Fitzsimmons, "Sorun çıkarmak istemediğini biliyorum ama sadece birkaç biradan başka bir açıklama olması gerektiğini hissediyorum," dedi. Bardağı sehpanın üstüne bırakıp ellerime uzandı. Elleri soğuk ve yapış yapıştı. Belki de çayı tutmaktan. Belki sadece hep öyle oldukları için. Ve ben de çocukluğumdan beri Brandon'm evine gittiğim bütün o seferleri düşündüm. Milyonlarca kez gitmiştim oraya. Ve Bayan Fitzsimmons'ın bana her defasında ne kadar iyi davrandığını, sanki neredeyse ikinci bir anneymiş gibi davranmasını hatırladım.

Ve dudaklarımın hareket ettiğini ve sözcükleri ağzımdan çıktıklarını hissettim ve aniden ona Alice'in mesajlarından bahsetmeye başlamıştım.

Bayan Fitzsimmons, "Alice Franklin mi?" derken alnı kıışmıştı.

* Entertainment and Sports Programming Network. Bir eğlence ve spor kanalı. -çn

Başımla onayladım. Yani, bunu anlatmak biraz utanç vericiydi çünkü o Brandon'ın annesiydi ama Bayan Fitzsimmons'ın bile yaz sonu Elaine'in partisinde Alice ve Brandon arasında yaşananlar hakkındaki dedikoduları duyduğundan emindim. Herkes o günden beri Alice hakkında konuşuyordu. Yetişinler bile.

Dolayısıyla ona biz yoldayken Alice'in nasıl bütün o mesajları gönderdiğini ve bir türlü durmak bilmediğini anlattım.

"Mesaj mı? Ne mesaj?" dedi Bayan Fitzsimmons. "Alice ona ne hakkında mesaj atıyor olabilir ki?" Televizyon ekranına ve sehpadaki bardağa baktım. Ama Bayan Fitzsimmons'a bakamadım.

"Aa, özür dilerim ama bu biraz tuhaf bir durum," dedim.

"Hayır, hiç de değil. Mesajlar nasıldı, onu taciz mi ediyordu?"

"Yani seksi şeylerdi," dedim. "O parti hakkında ve Brandon'a yapmak istedikleri ve öyle şeyler hakkında işte."

Bayan Fitzsimmons, "Oğlum araba kullanmaya çalışırken kaç mesaj attı o kız?" diye sordu.

"Bir sürü. Yani, kaç tane olduğunu unuttum. Her saniye bir tane geliyordu."

Bayan Fitzsimmons başıyla onayladı ve herhalde onu gören biri olsa üzgün olduğunu anlayabilirdi ama yüzü biraz da gevşedi, sanki bir parçası da rahatlamış gibiydi. Sonunda çayından bir yudum aldı.

Bayan Fitzsimmons, "Yani mesaj atıp onun dikkatini dağıtıyordu, öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "Dikkatinin dağıldığını söyleyebiliriz."

“Teşekkür ederim Josh. Bana bunu söylediğin için sağ ol. Kolay olmadığını biliyorum.”

Başımla onayladım ve konuyu değiştirip Brandon’ın cenaze törenine ve o kadar çok kişinin gelmesinin ne kadar hoşuna gittiğinden ve Brandon görebilseydi ne kadar mutlu olacağından bahsetti. Orada bir süre daha oturup sadece Brandon ve ikimizin de onu ne kadar özlediği hakkında konuştuk ve Bayan Fitzsimmons hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için arada bir gözlerini mendiliyle kurulamak zorunda kaldı. Kalkma vaktinin geldiğine karar verince de bana sarıldı ama omzumu düşünüp fazla sıkmadan.

“Josh tatlım, sadece ne zaman istersen evimize gelebileceğini söylemek isterim,” dedi. “Ne zaman istersen bir tanem. Seninle olan bağımızı koparmak istemiyorum. Bunu bildiğini umuyorum.”

Bir kez daha başımla onaylarken artık evine gitmiş olmasını istiyordum. O şekilde hissettiğim için kendimi kötü hissetsem de sadece tek başıma olmak istiyordum.

Dışarı çıkarken mutfakta durup annemle konuştu ve ESPN’den gelen bütün o bağırış çığırışa rağmen neler konuştuklarının küçük bir kısmını duyabildim. Şimdi, annemi severim filan da duyduklarını kendine saklamak gibi bir huyu yoktur. Ve Healy gibi bir kasabada az önce Bayan Fitzsimmons’la paylaştığım cinsten bilgiler epey hızlı yayılır. Herhalde annem başka birinin annesine anlattı ve belki de o anne kendi çocuğuna anlattı. Nasıl olduğunu anlamışsınızdır. Her neyse, sonuç şu ki okula döndüğümde Alice Franklin sadece partinin tekinde Tommy Cray ve Brandon Fitzsimmons’la yatan bir sürük olmakla kalmıyordu.

Artık Brandon Fitzsimmons’ın ölmesine neden olan sürtüktü.

Elaine

BRANDON'LA HIÇ BİRBİRİMİZİN ERKEK ARKADAŞI ve kız arkadaşı olmadık. Hani şu ilişkimizin yeni ayını kutluyoruz, yatak odamda onun çerçevesi bir fotoğrafı var tarzı bir erkek arkadaş olmadı benim için. Yani, öyle erkek arkadaşlarım olmadı *değil*. Daha küçükken oldu, genelde üst sınıflardan çocuklardı ve hepsi de popülerdi. Yedinci sınıftayken erkeklerle çıkmaya başladım. Diğer kızların o kadar küçükken çıkmaları yasaktı ama benim annem bunu dert etmiyordu. Yani, babam ediyordu ama annem onu, çocuk önceden eve gelip babamın elini sıkınca vs. izin vermeye ikna etti.

Fakat olay şu ki ben büyüdükçe hem benim tipim olup hem benden büyük hem de boşta olan çocukların sayısı azalmaya başladı. Bu da geriye Brandon'ı bıraktı. Bunun kulağa çok kibirli geleceğini biliyorum ama yani, sınıfımızdaki en popüler kız ve erkek olarak doğal bir şekilde bir araya geldiğimiz zamanlar oldu.

Ve bununla demek istediğim lise ikideyken Mezunlar Günü kutlamasına beraber gittiğimiz, partilerde düzenli olarak oynadığımız ve ikimiz de sıkıldığında birbirimizin evine gidip... Evet, kabul, geçen sene onunla birkaç defa yattım. (Of Tanrım, babam bir öğrense anında felç geçirip ölür. Brandon, Healy'nin gördüğü gelmiş geçmiş en iyi oyun kurucusu olsa da.)

Her neyse, o benim mülkümdü filan demek istemiyorum ama dile getirilmese de herkesin bildiği bir şey vardı ki o da Brandon Fitzsimmons'la benim başka kimlerle beraber olunabileceğini anlamaya çalışmadığımızda birbirimizle birlikte olduğumuzdu. Aslında, yani, doğanın düzeni gereği böyleydi. Başlayıp ayrılıyor, başlayıp ayrılıyor, başlayıp ayrılıyorduk, çamaşır yıkamak gibi rutine binmişti.

Ta ki o pazar günü Josh Waverly'le kamyonete binip Seller Brothers'a gitmek için yola çıkana kadar.

Brandon'ın öldüğü haberi Alice'in partimde yediği haltlardan bile hızlı yayıldı. En yakın arkadaşlarımdan biri olan Maggie'den duydum ki o da neredeyse anında öğrenmişti çünkü babası Healy polis teşkilatındaydı.

Olayın olduğu öğleden sonra beni aradığında bildiğin hıçkırıyordu, nefes bile alamayacak haldeydi.

"Elaine, çok çok çok çok üzgünüm ama Brandon Fitzsimmons ölmüş," dedi.

Orada elimde telefonum, yatağında oturdum ve onun için ağladım. Ve kendim için. Bizim için.

Onun ne kadar harika olduğunu düşündüm. Hıyarlık ediyorken bile bütün gün ona bakıp yüzünün o eşsiz özelliğini, yani mükemmelliğini takdir edebildiğim zamanları düşündüm.

Sonra da lise birinci sınıfta sutyenimi tutup çekmesi-

ni ve yemekhanede bana göz kırpıp koridorda kalçamı çimdiklemesini hatırladım. Annem o günlerde bile beni Weight Watchers'a gitmeye zorluyor olsa ve ilk o zaman kıcımın hafif büyük olduğundan endişelenmeye başlamış olsam da oğlanların beni çekici bulduğunu anlamıştım.

Ve o adı çıkan partinin gecesinde aramızda yaşanan o tuhaf, tamamen utanç verici olayı hatırladım; onun beni yatağa mıhlamasını, gözlerinin hiçliğe bakmasını ve nefesinin leş gibi bira kokmasını.

Sonra da, tam olarak aynı partide misafir yatak odamda Alice Franklin'le işi pişirmesini ve Tommy Cray'ın sırası gelmeden önce ikisinin benim hakkımda gülmelerini.

Alice.

O kıza asla güvenemeyeceğimi biliyordum.

Brandon'a olanları öğrendiğim gün aynı zamanda sekizinci sınıftayken ettiğimiz dansı hatırladım. Brandon'la kesinkes *yeniden başlamıştık* ama sonra Alice aramızda bir şey olduğunu bilmediğine yemin üstüne yemin etti ve onu öpmüş olmasına rağmen Brandon'ı öpmeyi o kadar çok istemediğini söyledi. Yani, demek istediğim, evet, sekizinci sınıfta olduğumuzu ve Brandon'ın sesinin daha hemen hiç değişmemiş olduğunu ve henüz hiçbirimizin araba kullanamadığımızı filan biliyorum ama yine de... Bu Alice Franklin'in nasıl biri olduğunu göstermeye yeter de artar bile. Dansta, ki oraya Brandon'la geldiğimi bilmenizi isterim, Alice bir şekilde vestiyer dolabında onunla oynayıverdi. Kız arkadaşlarımdan birkaçı onları keşfedip koşarak gelip bana haber verdiler ve onları basıp ikisine de avazım çıktığı kadar bağırdıktan sonra dansın yarısını tuvalette ağlayıp herkese rimelimini akıp akmadığını sorarak geçirdim.

Brandon yüz bin defa özür diledi ve ardından bir barışıp bir ayrılmaya devam ettik. Yeniden. Ama Alice Franklin'in bana yaptığını asla unutmadım ve başka kimse de unutmadı. Ve bu da partimde yaptıklarına dair söylentilere inanmayı kolaylaştırıyordu. Bu, tam da Alice gibi bir kızın yapacağı tarzda bir şeydi.

Araba kazasıyla yolladığı mesajlar arasındaki bağlantı hakkındaki söylentiye inanmayı da kolaylaştırıyordu.

O kız şıllığın tekiydi.

Alice Franklin'in bunlardan sonra kendini nasıl toparlayabileceğini hakikaten bilemiyordum. Gerçekten de toparlayabileceğini sanmıyordum. Partiden sonra bir şey olmamış gibi yapmak için o kadar çok çabaladı ki, hatta kalkıp yemekhanede yanımıza oturmaya filan bile kalkıştı. En yakın arkadaşı Kelsie bile artık onunla hiçbir alakasının olmasını istemiyordu; ve bu Brandon ölmeden önceydi. Ama kaza olduğunda beri... yani, okula gitmemek yasadışı olduğu için mümkün değildi ama Healy Lisesi'ne gelmeyi bırakmak Alice Franklin için neredeyse daha iyi olurdu.

JOSH

ELAINE O'DEAN'IN PARTİSİNİN OLDUĞU GÜNÜN öğleden sonrası Brandon Fitzsimmons'la memeler hakkında konuşuyorduk.

Olay şuydu: Brandon'ın yatak odasının penceresini açıp evinin birinci katının çatısına çıkılabiliyordunuz. Sık sık oraya çıkıp bira içer ve Koç Hendricks'in oyunları veya hangi öğretmenin bizi delirttiği veya Healy Lisesi'ndeki hangi kızların memeleri en güzel olduğu hakkında konuşurduk. Elaine'in partisinin olduğu günün öğleden sonrası konuştuğumuz da buydu.

Brandon, "Şu anda Elaine'i düşünüyorum," deyip gökteki bulutları yokluyormuş gibi ellerini öne doğru uzattı. "İyi bir takımı var."

"Sen hastasın oğlum," deyip Natty Light kutumu açtım. Brandon'ın babasının en sevdiği biraydı ve dolayısıyla bizim de en sevdiğimiz biraydı.

Yukarısı biraya rağmen genelde cehennem kadar sıcak olurdu. Yazın buraya pek çıkmazdık ama Elaine'in

partisinin olduğu gün hava kapalı gibiydi o yüzden de çok kötü değildi. Hem zaten iki Natty Light içtikten sonra güneş umurumuzda olmuyordu. Bir haftadır günde iki kere antrenman yapmaktan kaslarımız sızlıyordu ve bizi çatıya çıkıp birkaç bira yuvarlamak gibi rahatlatabilecek başka bir şey de yoktu. Brandon'ın annesiyle babası evdeydi ve büyük ihtimalle bira içtiğimizi biliyorlardı ama umurlarında değildi. Brandon ne yapsa yanına kâr kalırdı.

Brandon sözcükleri uzata uzata, "Şu elemana bak," deyip Kurt Morelli'yi işaret etti. Aşağıya, bahçenin sağ tarafına baktım. Kurt herhalde ta 1984'ten filan kalma bir çim biçme makinesinin üstüne eğilmiş duruyordu. O kadar ufak ve sıska olduğu halde nasıl olup da makineyi itebileceğini bilemedim. Durmadan ara verip alnındaki teri siliyordu. Çelimsiz bir elemandı ve sırf izlemek ona acımama yetti.

Natty Light'ın verdiği çakır keyifliğin tadını çıkarak, "Büyükanнемin çimlerini biçmediğime seviniyorum," dedim.

Brandon, "Dediklerime kulak ver dostum," dedi, "şu eleman hayatı boyunca mala vuramayacak. Asla."

Daha fazla biramızın olmasını dilerken, "Senin gibi olamaz tabii, Malların Efendisi," dedim.

Brandon, "Doğru söze ne denir," dedi.

Ve doğruydu da.

Brandon, Healy'de bir Tanrı'ydı ve galiba ben de Tanrı'nın en yakın arkadaşı gibiydim. O futbol takımının Tanrı'sıydı ve okulun Tanrı'sıydı ve kasabanın Tanrı'sıydı. Nereye gidersek gidelim insanlar onu tanıyorlardı. İhtiyarlar onu tanıyorlardı, ilkokula giden veletler onu tanıyorlardı, buraya taşınalı daha beş saniye olmamış ve

doğru dürüst İngilizce konuşamayan siktiğimin Meksikalıları bile onu tanıyorlardı. Brandon Fitzsimmons'ı herkes tanıyordu.

Brandon tanıdığım her adamdan daha çok hatun götürüyordu. Hatta Healy Lisesi'nde yarı zamanlı İspanyolca dersi veren şu çıtır Bayan Sanchez'le bile yatmıştı. Hatun yirmi dört yaşında filandı ve epey iyi bir vücudu vardı. Brandon da İspanyolca dersi için yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyip evine gidivermiş ve Brandon'a kalırsa kocası isteyken mutfak masasının üstünde işi pişirmişlerdi.

Ben daha önce sadece bir defa yaptım. İkinci sınıfa geçmeden önceki yaz, on beş yaşımıdayken. Sahilde şu Tessa adındaki kızla yaptık; ailesi, ailemin sahil evini yanındaki sahil evinde kalıyordu ve bir gece yürüyüşe çıktıktan sonra kumların üstünde yaptık. Kayalıkların orada inebileceğimiz gözden uzak bir yer buldum ve orada yaptık. Prezervatifleri Tessa getirdi. Bittiğinde tek düşünebildiğim sonunda yaptığımı söyleyebileceğimdi. Tessa'yla arada bir hâlâ mesajlaşıyoruz ama bu yaz ailelerimiz sahile aynı zamanda gitmiyorlar.

Brandon hep başka biriyle daha yapmam için bana ısrar ediyordu. Kulağa itin teki gibi gelmek için konuşmuyorum ama büyük ihtimalle eğer istesem sınıfımızdaki kızların çoğuyla beş saniye içinde işe koyulabilirdim. Ama bir nedenden ötürü sınıfımızdaki kızlar beni acayip gıcık ediyorlardı. Hep her şey acayip bir kriz ya da dramymış gibi davranıyorlar ve hep her şey hakkında beş yüz yıl filan konuşmak istiyorlardı. Onları telefon hatlarına konup yerden geçen bir solucana atlamak için hazır bekleyen sığırcıklara benzetiyordum.

Elaine'in partisinin olduğu günün öğleden sonrası Brandon aklımı okuyor gibiydi çünkü Kurt Morelli

hakkında konuştuktan sonra, "Maldan laf açılmışken, bu gece Maggie Daniels'le takılmayı denesen fena olmaz. Ne zaman dolabının yanından geçsen kızın iç çamaşırları sırlıklam oluyor."

"Tanrım, ne diyorsun be abi," derken Natty Light'ımın son yudumunu içmeye çalıştım.

"Her neyse, dostum ben doğruyu söylüyorum."

Sonra da galiba sadece bir şeyler söyleyebilmek, dikkati üstümden başka bir yere çekebilmek için, "Alice Franklin'le olayınız nedir? Daha önceki gün hep birlikte otoparkta takılırken onu süzdüğünü gördüm," dedim.

Neden Alice'i seçtiğimi bilmiyorum çünkü Brandon otoparkta olsun, başka yerde olsun gördüğü her kızı süzerdi. Galiba aklımın bir köşesinde öylece duruyordu. Yani, Alice'le birbirimizi, birbirimizi tanıdığımızın farkında olamayacak kadar küçük olduğumuz günlerden beri tanıyoruz. Küçükken birlikte evimin yanındaki Metodist Kilisesi'nin kreşine giderdik.

Brandon, "Alice Franklin mi? Yani. Onunla Elaine'in kafayı sıyırdığı şu ortaokuldaki danstan beri takıldık," dedi.

"Alice'le hiç yapmadın mı?" diye sordum. Galiba bunun beni şaşırtmasının nedeni Alice'in kesinkes yapmış bir hatun olmasıydı. Beşinci sırufta erkek arkadaşları olmaya başlamıştı. Biraz deli olduğu yönünde bir şöhreti vardı. Elaine'le gelmiş olmasına rağmen mezuniyet dansında Brandon'la takılması mesela. Ayrıca o ve Healy Kuzey Havuzu'ndaki şu cankurtaranla ilgili söylenti de vardı.

Brandon, "Hayır, Alice'le hiç yapmadım ama şimdi kalkıp bu fikri kafama soktun," dedi. Çimleri biçmeyi bırakıp ellerini beline koymuş boş boş bakan Kurt Morelli'ye baktı.

"Şşş, Kurt, dostum. Buraya gelip bir bira içmek ister misin?" Hiç biramız kalmamasına ve Kurt Morelli epey tuhaf bir çocuk olmasına rağmen Brandon'ın neden bunu söylediğini bilmiyordum ama Brandon'ın o sırada sağlam kafayı bulmuş olduğunu düşünüyordum.

Kurt sanki selam veriyormuş gibi elini bize doğru sallayıp, "Adağa lüzum yok, teşekkürler efendim," diye bağırınca bu eleman neden bahsediyor dermiş gibi Brandon'la birbirimize bakakaldık.

Böylece bunu ardından Brandon'la güç bela kalkıp çatıdan içeriye geçtik ve arabamla eve gidecek kadar ayık hissetmeden önce bir süre beklemem gerekti. Brandon'ın ikiz yatağına, on yaşından beri kullandığı futbol resimli örtüsünün üstüne serildim.

Brandon, Elaine'e parti için alınacak biralar hakkında mesaj yazarken sanki onunla işi pişirmekten bahsediyormuş gibi heceleyerek, "Benimle? Yatmak? İstiyor musun?" dedi. Ama Elaine hakkında ciddi değildi. Elaine'in Brandon için bir numarası kalmamış gibiydi. Aslında Alice Franklin hakkında düşündüğünü biliyordum, çünkü onun bahsini açıp duruyordu.

Brandon, "Daha önce hiç öyle kısa saçlı olan bir kızla yapmamıştım," dedi. "Umarım Alice'le yapmak herifin tekiyle yapmak gibi olmaz, çünkü öylesi iğrenç olurdu. Öylesi gey olurdu."

Dostum, o gün sıcaktan bunalmıştım ve kendimi bitkin hissediyordum. O anda partiye gitmeyi isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Natty Light uykum varmış gibi hissetmeme neden oluyordu ama tam ben bunu düşünürken aklıma partiye daha da çok Natty Light içmek için gideceğim geldi. Yapacak başka şey yoktu.

"Belki de geysindir," dedim, "Beni bin defa çıplak gördün."

Brandon, "Dostum, o duřlarda sana baktıđımı dűřűnűyorsan hasta pićin tekisin," dedi.

Karnımın űstűne yuvarlanıp yűzűmű futbol desenli çarřafa gűmdűm. Ter ve deodorant kokuyordu. Brandon, Alice Franklin'in memeleri hakkında bir řeyler daha sűy-lűyordu.

Bazen o fikri Brandon'ın kafasına sokmuř olmasam olaylar farklı bir řekilde mi geliřirdi, yařananlar yařanmamıř olur muydu diye merak ediyorum. űnkű bazen Brandon aklına bir řeyi koydu mu onu durdurmak, tam kesin gol olacak bir pas atacađı sırada onu yere yıkmak gibi olurdu. Demek istediđim, onu caydırmak imkűnsűz olurdu.

O űđleden sonra Brandon'ın odasında yűzűstű yatmıř bařım dűnerken gűnűn birinde űyle olmasa nasıl olurdu diye merak edeceđim aklımın ucundan bile gećmiyordu. Tek bildiđim o űđleden sonra sarhoř olduđum, Brandon Fitzsimmons'ın en yakın arkadařı olduđum, Healy'deki gelmiř gećmiř en iyi futbol oyuncularından ikisi olduđumuz ve o gece ikimizin Elaine O'Dea'nın partisine gidiyor olduđumuzdu.

Kurt

APAÇIK OLANI DİLE GETİRMEYİ GÖZE ALARAK Elaine O'Dea'nın partisine davet edilmediğimi söylemek istiyorum.

Gerçeği söylemek gerekirse her ne kadar etrafımda partilerin, futbol maçlarının ve başka sosyal olayların yapıldığının farkında olsam da Elaine O'Dea'nın evinde bir parti olduğunun farkında bile değildim. Sadece bunlara hiç davet edilmem ve zaten davet ediliyor olsaydım da gitmezdim. Katılmamın ilgili herkes için dehşet uyandırmak dışında bir işe yaramayacağı zoraki ergenlik sosyalleşme ritüellerinde yer almaya ihtiyaç duymuyordum. Öyle bir olayda insanlarla etkileşime girmek zorunda kalacağım için dehşete düşerdim ve onların da kapılarında belirmemden dehşete düşeceklerini biliyordum.

Tamamen adil olmak adına hiç davet edilmediğim iddiasının teknik olarak doğru olmadığını söylemem gerekiyor yanılmıyorsam.

İlkokuldayken davet edilirdim. O zamanlar hepimiz Jefferson İlkokulu'nun öğrencileriydik ve kendimize has yanlarımız ile ayrıksı, sivri köşelerimiz henüz oluşmamıştı. Sadece çocuktuk ve hepimiz bir dereceye kadar birbirimizle geçinirdik. Zaten o zamanlar partiler arka bahçede koşturmak ve doğruca mangalın üstünden aldığımız sosisleri yemek dışında neydi ki? Ayrıca, Brandon Fitzsimmons'ın anne babasıyla Elaine O'Dea'nın anne babasının ve bütün diğer anne babaların benim için üzüldüklerini düşünüyordum. Ben Chicago'dan gelen yetimdim.

Evet, bu doğru. Kulağa Charles Dickens romanlarından fırlamış gibi geldiğini biliyorum ama ben sahici bir yetimim ve beş yaşından beri de hep öyleydim. Annemle babam fırtınalı bir cumartesi akşamı arabalarıyla Dan Ryan ekspres otoyolunda ilerliyorlardı ve ertesi gün yetimdim. Healy'e babamın annesiyle yaşamaya gönderildim.

Annem, babam ve Chicago hakkında beli belirsiz anılarım var. Gökkuşağının her rengine plastik mısır gevreği kâselerimin olduğunu ve PBS'teki çocuk programlarını izlemek için babamın koltuğunun altına kıvrıldığını ve annemin, kendisine sarıldığında sabun koktuğunu hatırlıyorum.

Ama sonra Healy dönemi ve bununla beraber Kroger'de her karşılaştığımızda babaannemin arkadaşlarının hüznünlü gevezelikleri ve her geldiğinde hislerimi pastel boyayla çizmemi isteyen lisanslı sosyal hizmetler görevlisinin ziyaretleri başladı. Zamanı hızlandırınca bir bakmışım ki liseye başlamışım, bunaltıcı yaz sıcağı ve küçük kasaba dramalarıyla buranın dışında bir yerde yaşamış olduğum düşüncesi bile tuhaf geliyor.

Healy'de yaşamı oluşturan ortama tam olarak uyduğum söylenemez. Peki, neden uymuyorum? İlk olarak bana bir çeşit dâhi olduğum söylendi. Lisede verilen derslerin bir kısmı benim için yeterince zor olmadığından yakındaki üniversitenin internetten katılıma açtığı bazı dersleri alıyorum. Duş alırken kitap okumaya çalıştığımı ve boş zamanımda kara deliklerin nasıl kendi içlerine katlandıklarını düşünmeye ayırdığımı kabul ediyorum ama dürüst olmak gerekirse bir dâhi olmaya uğraştığımı yok. Hatta üniversite danışmanının söylediğine rağmen dâhi olduğumdan bile emin değilim. Belki de sadece Healy standartlarına göre bir dâhiyimdir.

İkinci olarak spor yapmıyorum, hatta herhangi bir spora ilğim de yok.

Son olarak hemşerilerimin aksine Healy'nin Birleşik Devletler denen son derece büyük bir yerin ortasındaki aşırı derecede küçük bir yer olduğunu ve Birleşik Devletler'in de dünya denen daha da büyük bir yerdeki küçük bir yer olduğunun ve bunun da Healy'nin içinde ve çevresinde konuşulan çoğu şeyi büyük resme bakıldığında önemsizleştirdiğinin farkındayım.

Peki, o halde neden burada yaşamaktan rahatsız olmuyorum? İlk olarak herkes beni rahat bırakıyor. Yani beni görmezden geliyorlar. Ve bu da kulağa geldiği kadar kötü bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse okumak, düşünmek ve çalışmak için böylesine bir zaman ve mekân özgürlüğü tanınması ve huzurumun bozulmaması gerçekten de çok hoş. Yemekhanede kendi başıma oturup sırf canım istediği için *Hobbit*'i on üçüncü defa okurken yüzler denizine bakıp keşke yalnız olmasaydım demiyorum. Sadece yüzler denizinin varlığını fark edip, *Hobbit*'i okumaya devam ediyorum. Bunu yapmak benim için zor değil.

İkinci olarak Healy'de yaşamaktan rahatsız olmuyorum çünkü babaannem sevgi dolu ve benden ilgisini eksik etmeyen, beni bugüne kadar şefkat ve anlayışla yetiştirmiş bir kadın.

Son olarak Alice Franklin burada yaşıyor.

Ahududu dudakları, kötü şöhreti ve uzaklara dalıp giden gözleriyle Alice Franklin. Diğer hiçbir kıza benzemeyen kısa saçları ve ihtişamlı, yüksek sesli kahkahası ve kıvrımları alfa dalgalarını andıran vücuduyla Alice Franklin. Alice Alice Alice Alice Franklin.

Evet doğru, dâhi olmasına dâhiyim ama yine de bir erkeğim. Healy'de yaşayan bir erkeğim. Alice Franklin, Healy'de yaşıyor ve bu da Healy'i içinde yaşamaya değer kılıyor.

Elaine O'Dea'nın partisinden önce Alice Franklin'i çok uzak bir gözleme noktasından izledim. Aklımın köşesine yazdım. Onunla herhangi bir romantik ilişki yaşamayı başarabileceğimi düşündüğüm için değil, söylediği ve yaptığı şeyleri izlemek onu daha iyi tanıyormuşum gibi hissettirdiği ve bu da Alice Franklin'le yürümek, Alice Franklin'i öpmek, Alice Franklin'in alfa dalgalarını bedenime bastırmak gibi hayallerime daha fazla malzeme sağladığı için.

Elaine O'Dea'nın Partisinden Önce Alice Franklin Hakkında Fark Ettiğim Şeyler

- Bir defasında Yabancı Diller koridorunda yürürken sıska bir birinci sınıf bütün kitaplarını düşürdükten sonra son sınıflardan biri o kitapları tekmeleyince Alice Franklin durup o limon yeşili

kalem eteğinin içinde dizlerini kırarak yere eğildi ve kollarını açıp kitapları toplayarak çocuğa verdi ve ona gülümsedi. Eğilirken bir anlığına dizlerini gördüğümü hatırlıyorum. İki tane kayısı aromalı şekere benziyordu. Muhteşem dizleri var.

- Derste durmadan bir şeyler çiziktiriyor. Çiçekler, elmalı turtalar, kertenkeleler, saatler, kediler. Her defterinin her sayfasının her kenarı çizdikleriyle kaplı: Ama bir şeyler çiziktirse bile dersi dinlemeyi başarabiliyor çünkü mesela bir ırmakta yüzen bir balık çizmekle uğraşırken bir anda elini kaldırıp soru sorabiliyor.
- Öğle yemeğinde her gün aynı şeyi yiyor: ton balığı salatalı sandviç, pretzel, elma, limonata.
- Onuncu sınıftayken Bayan Galanter'in girdiği İngilizce dersinin ilk günü en sevdiğimiz şeylerin bir listesini yapmamız istendiğinde yazdıklarıma bir göz atabildim ve hepsini ezberledim: *en sevdiğim kitap* — The Outsiders*, *en sevdiğim koku* — yeni biçilmiş çim, *en sevdiğim ses* — Fransızca, *haftanın en sevdiğim günü* — Cumartesi, *en sevdiğim müzik grubu* — The Beatles.
- Yine onuncu sınıfta onu okuldan sonra kütüphanede geometri ödevini bitirmeye çalışırken buldum. Defterinin üstüne eğilmiş kaleminin ucunu çiğniyor ve yazıp siliyor, yazıp siliyordu. Yanından yürüyüp giderken ruhumun derinliklerinde bir yerde yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorma cüretini bulabildim. Bana, "Yani, bir saniyen var mı?" deyince yanına oturdum. Vanilya kokuyor-

* S.E. Hinton'un 1967 tarihli romanı. Film uyarlamasının ismi Türkçe'ye 'Dışlanmışlar' olarak çevrilmiştir. -çn

du. Kusursuz dekoltesi pembe tişörtünden bana bakıyor gibiydi. Problemi açıklarken bocaladım ve sonunda onun için çözmek durumunda kaldım. İşim bitince, "Teşekkür ederim Kurt," dedi. O öğleden sonra eve gidene kadar yol boyunca kendi kendime gülümseyip durdum çünkü Alice Franklin bana adımla hitap etmişti. Evet, kabul etmek lazım, bizimle aynı dönemde sadece 150 kişi var dolayısıyla herkes herkesin ismini biliyor. Ama yine de isminin onun sesiyle telaffuz edildiğini duymak güzeldi.

Benim gibi münzevinin teki bile Elaine O'Dea'nın partisinde olduğu iddia edilen olayları duydu ve benim gibi münzevinin teki bile Alice Franklin'in davranışlarında ve normalde çevresinde olanların davranışlarında yaşanan yavaş değişimin farkına varabildi. Normalde yemekhanede beraber oturduğu kızlar teker teker çekip gittiler. Benim gibi kendi başına yemekten hoşlanan biriyle, utanç nişanesi olarak kasten izole edilen Alice Franklin gibi birinin durumları arasında dağlar kadar fark var. Son zamanlarda Alice Franklin yemekhanede yemeyi bile bıraktı.

Sonra da çok da uzun olmayan bir süre önce Brandon Fitzsimmons öldü ve insanlar Alice'in ona uygunsuz mesajlar göndererek kazaya sebep olduğunu ileri sürüyorlar. Alice her türden olumsuz ilgiyi çeken bir mıkna-tisa dönüşmüş gibi görünüyor. Okula hacimli bir svetşört giyerek gelmeye başladı. Koridorlarda bile kapüşonunu başına geçirme alışkanlığı edindi. Sanki ortadan kaybolmak istermiş gibi görünüyor.

Dün, son zil çaldıktan sonra okulun arkasındaki futbol stadyumunun tribünlerinin orada yürüyordum ve Alice'in orada oturduğunu gördüm, yüzü gözyaşlarından sırılsıklam olmuş gibi duruyordu.

O anda tam da beklediğim fırsatmış gibi göründü. Onunla konuşmak, ona bildiğimi söylemek için. Çünkü, ki bu şoke edici, Alice hakkında bir şey biliyordum. Bir gerçeği, bir hakikati, bir ihtimal onu biraz rahatlatabilecek ama bir ihtimal de daha da çok canını yakabilecek bir şeyi. Sözcükleri ağzımda oluşturdum, dilimi üstlerinden yuvarlayıp birkaç defa dudaklarımdan dışarı itmeye teşebbüs ettim. Orada durmuş, hiçbir şey söylemeden ona bakarken ne kadar da gerzek gibi görünüyor olmalıydım. Kelimeleri seçmeye çalışırken.

Sonunda Alice beni fark etti.

"Sen ne halt istiyorsun?" diye patladı. Bu defa bana Kurt demedi.

Ağzımı açıp kapatarak, "Ben..." dedim. Ona bildiğim şeyi söylemeyi öylesine çaresizce istiyordum ki. Healy Lisesi'nde benim dışımda kimsenin üstünde hak iddia edemeyeceği o bilgiyi onunla paylaşmayı o kadar çok istiyordum ki.

"Cidden, ne halt ediyorsun ya?" derken ayağa kalkıp ellerini kapüşonlu svetşörtünün ceplerine soktu. Ayaklarını vura vura tribünlerden indi. "Ben yol kenarındaki beş kuruşluk gösterilerden değilim."

Değildi de. Benim için değildi. O hayatımın merkezidi.

Ama bunu ona anlatmamın hiçbir yolu yoktu.

Kelsie

MICHIGAN'DAN BURAYA TAŞINMAMIZIN NEDENİ babamın amcamın yanında elektrikçi olarak iş bulmasıydı. Aynı zamanda İsa buraya gelmemizi istemişti. En azından kendisine en iyi arkadaşı olacak kadar yakın olan anneme göre öyle. Annem bir şey yapmadan önce İsa'nın bunu şahsen onaylaması gerekir. Galiba geçen yaz başıma gelen Hakikaten de Kötü Şey'i de onayladı. Gerçi bilemiyorum çünkü ondan beri annemle ben konuşmadık.

Her neyse, buraya gelmek için Flint'ten ayrılmadan önce kendime bir söz verdim. Healy'e gelince yemekhanede kendi başıma oturup kitap okumayacaktım ve derslerde en ön sırada oturup sadece yapabiliyorum diye bütün soruları cevaplamayacaktım. Nasıl rimel sürüleceğini, hangi renklerin diğer renklerle iyi gittiğini de öğrenip annemi İsa öyle yapmamamı söylese de bacaklarımı traş etmeme izin vermeye zorlayacaktım. Hafta sonlarımı kendi başıma eğlenmek için ayakkabı kutularının içine

dioramalar yaparak geçirmeyecek ve annem ile babam dışındaki insanlarla konuşmaya başlayıp o dört yıllık hayatım boyunca olduğum Kelsie Sanders'tan başka biri olacaktım.

Flint'teki son yazımı o kadar çok çalışarak geçirdim ki. Tıpkı bir zamanlar ayakkabı kutularının içine diorama yapmakla uğraştığım gibi o haftaları dergi okuyup sınıfımdaki bütün kızların üstüne konuştukları televizyon programlarını izleyerek, nasıl doğru davranıldığı hakkında bilgi almak amacıyla edinebildiğim kadar çok bilgi edinmek için harcadım. Komşumuzun çocuğu sümüklü Jerry Baker'a bakıcılık yaptım ve bütün paramı doğru elbiselerle doğru makyaj malzemelerini almak için biriktirdim ve annem bana Hristiyan kızların dar pantolon giymediklerini söylediğinde de onu dinlemeyip giydim.

Dokuzuncu sınıfın ilk günü Bayan Hensey'in girdiği planlama dersinde arka sırada otururken Alice Franklin bana, "Sen yenisin, değil mi?" dedi.

"Evet," derken gözlerimi dikmiş ahududu renkli rujuna bakıp etkilenmemiş gibi görünmek için bütün gücümle çaba sarf ediyordum. Annem bacaklarımı traş ettiğimi fark etmemiş olabilirdi ama beni dudaklarımda ahududu rengi rujla evden dışarı bırakmayacağı kesindi.

"Yani, hepimiz liseye yeni başladık, değil mi?" dedi omuzlarını silkerek. "Çoğumuz yüz bin yıldır burada yaşıyor olsak da." *Yüz bin yıl* derken sanki ağzından çıkan sözcükler çürük yumurta gibi kokuyormuşçasına yüzünü buruşturdu.

"Evet," diye cevap verdim, sadece tek kelimelik cevaplar verebildiğim için çoktan kendimi yemekhanede tek başıma hayal etmeye başlamıştım.

Alice aniden kısa sarı saçları olan ve Texas Longhorns

tişörtü giymiş bir çocuğu işaret edip, "Şuradaki çocuğu görüyor musun?" diye sordu.

"Evet?"

"Ondan uzak dur. İsmi Kyle Walker. Ortaokulda çıktık ve kendisi tam bir *hiyardır*."

O zamanlar hiç küfretmezdim, içimden bile. Ve yüzümü, kızarmaya başladığını hissettim.

Tam o anda yanımızda oturan hoş çocuk dönüp Alice'e o hafta sonu boş olup olmadığını ve takılmak isteyip istemediğini sordu. Ve tam bu kız için asla yeterince havalı olamayacağımı anladığım anda Alice olabilecek en sıkılmış sesle, "Ee, ben her hafta sonu boşum. Anayasamızda öyle yazıyor," dedi.

Kendime *kapa çeneni aptal şey!* diyemeden heyecanla, "Aman Tanrım, *Grease 2*'yi biliyor musun? Bu replik *Grease 2*'den!" deyiverdim.

İşte böyle arkadaş olduk. İkimiz de *Xanadu*, *Can't Stop the Music* ve hatta *İki Kabadayı* gibi aptal müzikaller izlemekten hoşlanıyor ve ikimiz de dondurmayı doğrucu kutusundan yemeyi seviyor, ikimiz de Elaine O'Dea'nın olduğundan çok daha iyiymiş gibi davrandığını düşünüyorduk. Alice evime ilk geldiğinde mutfaktaki yapılacaklar listesinin yanında duran *Gülümse! İsa seni seviyor!* yazılı kalemler ve sehpanın üstündeki İncil'den Hikâyelerle Bingo oyununu garipsememiş gibi duruyordu. Bunlar hakkında çok kibar davranmıştı ve üçüncü defa bana yatıya geldiğinde *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*'ı izledikten sonra uyku tulumlarımıza gömülmüş tamamen karanlıkta, ortamdaki tek ses olan klimanın çalışıp durmasını dinleyerek yatarken, o saniyeyi Alice Franklin'e Flint'teyken hiç kimsenin evime yatıya gelmediğini söylemek için seçtiğimde Alice gülmedi.

“Yatıya gelmeye çağırdığın için mutluyum,” dedi. “Arkadaş olduğumuz için mutluyum.”

Her ne kadar mecbur olduğum şeyi yapmış olsam da ve her ne kadar son zamanlarda Alice hayatımdan tamamen çıkıp üstünde bol svetşörtüyle öğle yemeğini neredeyse yiyorsa oraya gitmiş olsa da... her ne kadar yaptığım şeyden pişman değilsem ve gerekirse yeniden yapacak olsam da Alice’i nasıl terk ettiğimi düşündüğümde en çok canımı yakan şey o hatıra.

Evet, iki yıl boyunca en yakın arkadaşım. Peki, nasıl oluyor da ona inanmıyorum? Demek istediğim, en yakın arkadaşlar bunu yapmazlar mı?

Yani, kısmen ona inanacak olursam yeniden eskiden olduğum gibi bir hiçe dönüşeceğimden ötürüydü. Bir daha asla popüler olmayacaktım. Dediğim gibi bunun arkasında duruyorum.

Ve kısmen de Elaine’in partisinde (iddiaya göre) yatığı çocuklardan birinin Tommy Cray olmasından dolaydı.

Ve kısmen de Hakikaten de Kötü Şey’in olduğu geçen yaz ve Alice’in Healy Kuzey Havuzu’nun büfesinde yatığı bir şey yüzündendi.

Alice, hep kendi parasını kazanmıştır. Bakıcılık yapar, köpek gezdirir, bir şeyler yapardı. Bir defasında Bayan Montgomery sırt ameliyatı olduktan sonra dinlenirken bir ay boyunca evinin temizliğini yapmıştı. Alice’in elbise, dergi ya da makyaj malzemesi almak için hep kendi parasını kazanması gerekti çünkü annesi ona hiç para vermiyordu. Alice’in annesi hep bekâr bir anne olduğu için hep paralarının yetmediğinden şikâyet ederdi ama

bu onun geceleri dışarı çıkmasına ve Alice'i bir nevi kendi başının çaresine bakmaya bırakmasına engel değildi.

Evet, havuzdaki ilk gerçek işi gibiydi. Rulo yapılmış birkaç banknot yerine bankada bozdurması gereken bir çek aldığı ilk iş.

Alice'in havuzdaki işinin avantajlarından biri de aşırıp gizlice bana getirdiği beleş atıştırmalıklardı. Sonuna kadar sömürdüğü filan olmadı ama oradan bir lolipop buradan bir şeker çubuğu alıyordu. Büfenin yanındaki bir taburede seçmeme Alice'in yardım ettiği mavi beyaz çizgili bikinimle oturur ve dedikodu yapıp havuzda yüzen çocukları izlerdik, ben de Alice'in matematik becerisi yeterli gelmediğinde para üstünü hesaplamasına yardım ederdim.

Ama en iyi avanta orada cankurtaran olarak çalışan iki lise son sınıf öğrencisiydi. Tommy Cray ve Mark Lopez. Healy Lisesi'nden yeni mezun olmuşlardı ve ikisi de şahaneydi. Tamamen şahaneydi. Sınıfımızdaki çocuklar hakikaten daha küçük oğlanlara benziyorlardı ama Tommy'le Mark erkek olmuşlardı. En azından Alice'in hep söylediği buydu.

"Burada, Healy Kuzey Havuzu'nda erkekler varken neden zamanımızı oğlan çocuklarıyla harcayalım?" deyip Mark'ın kaslarına ya da Tommy'nin sırtına hayranlıkla bakardı.

Eğer arkadaşlarımın içinde erkekler hakkında bilgisi olan birisi varsa onun Alice olduğuna karar vermiştim. O noktada o bakire değildi ve ben hâlâ öyleydim. Bekâretini lise birdeyken lise üçüncü sınıfa giden Tucker Bowles'a vermişti ve iki ay sonra da ayrılmışlardı ve bu da benim gözümde Alice'i seks ve oğlanlar konusunda uzman yapıyordu. Ya da erkekler.

Tommy'nin şahane olduğunu düşünüyordum ve havuzda takıldığımız zamanın çoğunu gizlice onu kerek geçirmiştim ama hem Tommy'nin hem de Mark'ın Alice'e vurulduğunu filan düşünmüyordum. İki çocuğun da benimle hiç ilgilenmediğini düşünüyordum. Sorunum temelde şöyleydi (ve hâlâ da öyle): Erkeklerin yanında nasıl rahat olacağımı bilemiyordum. Bazı kızların yapabildiği gibi oğlanlarla rahat rahat havadan sudan konuşamıyorum. Elaine O'Dea ve Maggie Daniels gibi kızlar şu tuhaf inanılmaz şeyi yapıp yüzeyde çocukla dalga geçiyormuş gibi duran ama bir şekilde çocuğa kendisine büyük bir iltifat yapıldığını düşündürten bir şeyler söylemeyi başarırlardı.

Alice de bu konuda iyiydi.

Onuncu sınıftan önce yaz sonuna doğru bir gece Alice havuz kapandıktan sonra beni arayıp bir parti için oraya gelmeyi isteyip istemediğimi sordu. Anneme Alice'e yatıya kalmaya gideceğimi söyledim ama yine de onu izin vermesi için ikna etmem gerekti çünkü hem Alice'ten çok hoşlanmıyordu (çünkü Alice'in İsa Mesih'le kişisel bir ilişkisi yoktu) hem de ertesi sabah saat 08:00'da kiliseye gitmemiz gerekiyordu. (Ben mızızızlanınca da, "Kendim ve hanem adına Kelsie, ben, Efendimiz'e hizmet edeceğim," dedi.)

Neler yapacağımızı düşündüğümü bilmiyorum ama on vitesli bisikletimden atlayıp cankurtaran kulübesine girince Alice'in Tommy ve Mark'la orada olduğunu gördüm. Parti buydu. Birkaç biraları vardı ve banyoları çamaşır suyuyla sildikleri için çamaşır suyu kokuyorlardı. Her ne kadar yazın büyük kısmında havuzda takılmış olsam da o üçü kadar bronzlaşmamıştım. Tommy'nin omuzlarında soyulan küçük yerler vardı ve altlarından

görünen deri de yepyeni bir silgi kadar pembeydi.

Alice'in sarhoş gibi olduğunu anlayabiliyordum ve Mark'a tutunmuş gibiydi, dirseğiyle vücudunun yan tarafını dürtüp onunla beraber aralarındaki özel bir şakaya gülüyordu.

Tommy, "Hadi yüzelim," dedi. Alice ile Mark'ın baş başa kalmak istediklerini hissettiğini düşünüyordum. Elbiselerimin altına bikinimi giydiğim için mutluydum.

Havuz geceleri "Marco! Polo!" diye bağırarak küçük çocuklar ya da can kurtaran düdüğünün ısıkları olmadan o kadar farklı geliyordu ki. Bir bira içtikten sonra hiç su sıçratmadan suya atladım ve doğruca dibe dalıp parmak uçlarımı kaygan siyah çizgilerin üstünden kaydardım. Yüzeye çıkıp anında yeniden suya daldım, sonsuza dek orada kalıp hafif çakırkeyifken suyun altında olmanın verdiği hissin tadını çıkarmak istiyordum. Her halükârda eğer dışarı çıkarsam kalbimi durduracak kadar yakışıklı Tommy'le konuşmam gerekecekti. Bu da imkânsız gibi görünüyordu.

Nihayet su yüzüne çıktığımda, "Alice nerede?" diye sordum. Tommy havuzun kenarında oturup ayaklarını suyun içine sallandırmış birasını yudumluyordu. Kaşlarını kaldırdı. Muhteşem görünüyordu. Şu anda bile, bütün olanlardan sonra dahi bunu kabul edebiliyorum.

"Nerede olabilir sence?" diye sordu sanki almışım gibi. Tekrar suyun altına dalarken aşağıda ne kadar kalmam gerektiğini ya da yüzeye çıktığımda ne söylemem gerektiğini düşünüyordum. Baş başayken Alice'i seviyordum, dondurma ya da çiğ hamur yiyip ayak tırnaklarımızı yeşile boyamayı ya da aptal şakalar yapmayı seviyordum ama bazen Alice ne zaman hoşlandığı bir çocuğun yanındaysa kendimi dışarıda bırakılmış hissediyordum.

Sanki nereye uyduğumu tam bilemiyormuşum gibi.

Ve sanki asla bir oğlanın benden o şekilde hoşlanmasını sağlayamayacakmışım gibi.

Yüzeye çıktığımda birilerinin, "Selam Kelsie, eve gitmeye hazır mısın?" dediğini duydum.

Konuşan Alice'ti, kız soyunma odasından çıkıyordu ve arkasından Mark Lopez geliyordu. Mark'ın yüzü biraz kızarmıştı. Tommy ona bir bakış attı ve ikisi beraber güldüler. Alice parmaklarını ıslak yeşil bikinisinin alt kısmının içine sokup düzeltiyormuş gibi çekti ve elinden bıraktığında da bikini şaplayarak kalçasına yapıştı. Vücudu kusursuzdu ve o an bu gerçeği feci bir kıskançlıkla ilk fark edişim değildi.

O gece, "Mark'la aranızda bir şeyler oldu, değil mi?" diye sordum, ikimiz yatak odasının karanlığında iki kişilik yatağını paylaşıyorduk. Duş alamayacak kadar yorgun gelmiştik ve hem yatak hem hava hem de geri kalan her şey klor kokuyordu. Alice'e bu soruyu sormak için cesaret toplamam gerekmişti, çünkü yanıtı kıskanacağı mı biliyordum. Sanki cevabı duymak istemiyormuşum gibiydim ama kendime hâkim olamıyordum.

Ama Alice sadece o yüksek sesli, korna gibi kahkahasıyla güldü.

"Aman Tanrım, ne?" deyip yuvarlanarak karınüstü yattı ve yüzünü benden uzağa çevirdi. "Bir hafta içinde üniversiteye gitmek için yola çıkacak. Biz sadece arkadaşız."

Nasıl güldüğünü hatırlıyorum. Nasıl bir tavırla, "Aman Tanrım, ne?" dediğini. Daha önce Tommy Cray'in havuzun kenarında "Nerede olabilir sence?" derkenki tavırla söylemişti.

Sanki alıkmışım gibi.

Yalan söylediğinden yüzde 99 emindim ve bu beni her şeyden çok öfkelen-dirmişti. Yakın arkadaşların birbirlerine yalan söylememesi gerekir. Oğlanlar hakkında asla.

Sonraki hafta tuvalet kâğıdı ve annemin istediği birkaç başka şeyi daha almak için Seller Brothers'a gittiğim-de koridorlardan birinde Elaine O'Dea'nın iki numarası Maggie Daniels'a rastladım. Okulun başlamasını ne kadar da istemediğimiz hakkında konuşup son dedikoduları paylaşıırken Maggie, "Peki Mark Lopez'le Alice hakkında ne düşünüyorsun?" dedi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Cidden mi? Haberin yok mu? İkinizin arasından su sızmadığını sanıyordum."

"Yani, evet öyleyiz ama neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim konuya tamamen yabancıymışım gibi görünmemeye çalışarak.

Maggie, "Ona Mark Lopez'i sor yeter," dedi, "çünkü herkese anlatıyor." Sanki benim bilmediğim bir espriyi biliyormuş gibi gülüyordu, ki yanılmıyorsam öyleydi de.

Elimde sımsıkı tuttuğum öteberi dolu torbalar, şeker çubuğu gibi şeritli olan parmak arası terliklerimle bütün yolu şıppıdı şıppıdı yaparak, hızla ve kararlılıkla yürüdüm. Aldıklarımı dolaba yerleştirir yerleştirmede anında Alice'e mesaj attım.

maggieye rastladım. mark l.yle ne oldu?

İki saniye geçmeden:

aptallık ettim

ne?

kimseye söyleyemezsin.

Healy'de hep olduğu gibi herkesin çoktan haberi olmuştı ama ben şöyle cevap verdim:

söylemeyeceğimi biliyorsun.

iki saniyeye oradayım.

"Ne?" diye sorup hızla çekerek sokak kapısını açtım.

Alice'in gözleri hızla arkama yönelip evin içini kontrol etti.

"Evde tek başımayım," dedim. "Babam işte ve annemle kızkardeşim de kiliseyle ilgili bir şeye gittiler."

Alice aile odasındaki kanepeye yığılıp dizlerini göğsüne çekti.

"O kadar aptalcaydı ki," dedi. "Neden yaptığımı bilmiyorum."

"Neyi?" dedim, aynı anda hem canım sıkılmıştı hem de aşırı kıskanmıştım.

Sesini fısıldayacak kadar alçalttı.

"Onunla oral seks yaptım," dedi.

"Tuvalette mi?" dedim, ben de fısıldayarak.

Alice başıyla onayladı. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdığını ve bana çalışmadığı bir sınavda kopya çekerken yakalanmış gibi bir bakış attığını hatırlıyorum. Yarı özür diler ve yarı kendisine gıcık olmuş gibi.

"Sadece aptalcaydı," dedi. "En çok da bu yüzden sana bir şey söylemedim. Bu sadece... sadece oldu işte. Ve sarhoştuk. Bilemiyorum. Demek istediğim, benim erkek arkadaşım filan değildi. Ve sadece... tamamen yanlıştı falan da demiyorum. Sadece... aptalcaydı."

Alice'in lise birde bekâretini kaybetmesini düşünerek, "Bunu Tucker'le yapmamış mıydın?" diye sordum. Alice başını yavaşça iki yana sallayıp bir dakika kadar aşağıya, ellerine baktı. Alice'in nasıl hissettiğinden emin değildim ama oral seks yapmanın normal seks yapmaktan daha da büyük bir olay olduğunu düşünen bir parçam vardı. Ama Alice böyle hissediyorsa çıkmamalarına rağmen neden Mark'la oral seks yapmıştı? Ona sormak istiyordum ama Alice'in bunun hakkında konuşmaya devam etmek istemediği hissine kapılmıştım.

"Peki, şimdi sen onunla takılıyor filan mısın yani?" dedim. Onu ne kadar kıskandığıma inanmıyordum. Alice'in yaptığıнын aptalca olduğunu ve hatta biraz da sürtüklük sayılabileceğini biliyordum ama anlatacak bir hikâyesi olduğu ve benim de bir kez daha anlatacak bir hikâyem olmadığı için onu kıskanmıştım.

Ve öfkeliydim, bana yalan söylemiş olduğu için öfkeliydim.

Alice nihayet başını kaldırıp, "O geceden sonra beni aradığı filan olmadı," dedi. "Ve UT'ye" gitmek için yola çıktığını biliyorum."

"Peki, neden bana yalan söyledin?" diye sordum.

Alice derin bir nefes aldı. Sözcüklerini özenle seçiyormuş gibi bir ifadesi vardı. Yüzü aynı matematik problemi çözmeye çalıştığı zamanlardaki gibi görünüyordu. "Kelsie, sadece... yani... sen hiç öyle... kimseyle o şekilde beraber olmadın. Ve bu... sorun değil, tamam mı? Ama... sadece, yani... bir kez seks yaptıktan sonra... demek istediğim..."

"Bana bâkire olduğum için mi yalan söyledin?" dedim. Ona hakarete uğramış gibi baktım çünkü yani,

* University of Texas-Teksas Üniversitesi. -çn

hakarete uğramıştım. Benimle sanki geri zekâlıymışım ya da sağırmışım ya da ikisi birdenmişim gibi konuşuyordu. O kadar öfkeliydim ki gözlerimi ondan kaçırıp arkamızdaki duvara odaklandım. Annem üstünde "Bugün Rabbin yarattığı gündür, Onun için sevinip coşalım! *Mezmunlar 118 Ayet 24*" yazılı çerçeveli sarı bir levha asmıştı. O sarı levhaya bir şeyler fırlatmak istiyordum.

Alice, "Sadece... yani..." dedi.

"Unut gitsin," dedim. "Unut gitsin!"

Bundan sonra Alice'in bir daha Mark Lopez'le takıldığını sanmıyorum ve ben de bir daha asla Alice'e güvenmedim. Yani, hâlâ en yakın arkadaşımdayım ve yine de onuncu sınıfın büyük kısmını birbirimize yatıya gidip geç vakitlere kadar ayakta kalıp millete mesaj atıp birbirimizi kokulu osuruklarımız yüzünden suçlayarak ve babamın aşağıya, oturma odasına inip bağırarak sakinleşmemizi söylemesine neden olacak kadar yüksek sesle gülererek geçirdik. Ve aramız hâlâ normaldi. İşin aslı şu ki ben hâlâ ondan *hoşlanıyordum*.

Ama ona güvendiğimi söyleyemezdim.

Artık yüzde 100 değildi.

Sadece o gece onunla yataktayken, Alice'in odası hâlâ Healy Kuzey Havuzu gibi kokarken kendimi ne kadar da aptal gibi hissettiğimi düşünüp durdum.

Başını nasıl benden uzağa çevirdiğini. Mark hakkındaki tahminime nasıl güldüğünü. Bana nasıl anlayamayacağımı söylediğini. Ve galiba hakikaten de anlamamıştım zaten.

En azından o sırada.

Galiba işte bu yüzden Alice'in bana Mark Lopez hakkında yalan söylemesinin üstünden çok da zaman geçmeden Hakikaten de Kötü Şey başıma geldiğinde, ona bir şey söylemedim. En yakın arkadaşım olmasına rağmen.

Galiba işte bu yüzden bu yıl Alice hakkında o söylentiler başladığında onu bırakmak bu kadar kolay oldu. Veda etmek bu kadar kolay oldu. Healy Kuzey Havuzu'nda gece vakti çakırkeyifken yüzmek kadar kolaydı. *Grease 2*'nin şarkı sözlerini hatırlamak kadar kolaydı. Dünyanın en kolay şeyiydi.

Kurt

ALICE'İ BU SONBAHARIN BAŞLARINDA OKULUN dışındaki tribünlere oturmuş ağlarken gördüğümden beri izliyordum. Kendimle mücadele edip onunla konuşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Daha önce söylediğim gibi, kızlarla ya da aslında okuldaki herhangi biriyle pek konuşmam ve bu durum çoğu kişi için sıradışı olsa da benim için tamamen normal. Fizik öğretmenim Bay Becker'ı ayrı tutuyorum. Healy Lisesi'nde dersin konusuna futbol sahasında ya da maç öncesi gösterilerde neler olduğundan daha fazla önem veren az sayıdaki öğretmenden biri. Sık sık Bay Becker gibi birinin nasıl olup da Healy'de kalıp hiç evlenmeden, kız kardeşinin evinin arkasında, garajdan bozma bir dairede oturduğunu, ki daha hoş bir yerde oturmaya parasının yeteceğinden eminim, merak ederim. Bir yerlerdeki daha büyük bir şehre taşınacak kadar iyi bir öğretmen olduğu kesin. Daha çok para kazanıp daha donanımlı öğrencilere ders verebilme fırsatı var.

Dün öğleden sonra darmadağınık sınıfta oturup kuantum yerçekimini tartışmıştık. Cadılar Bayramı tatili olduğu için Healy Lisesi'ndeki herkes gece boyunca sürececek eğlence ve eşek şakalarına hazırlık yapmak için erkenden okuldan çıkmıştı. Benim dışımda herkes tabii ki. Tartışmamız sırasında bir noktada muhabbetimiz tıkanır gibi oldu ve ben de neden başka bir yere taşınmadığını sordum.

"Sana bir şeyler öğretmek, seninle konuşmak o kadar keyifli bir şey ki," diye karşılık verdi. "Yetenekli bir zihnin var." Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdiğinde gömleğinin koltuk altlarının sararmaya başladıklarını gördüm. Ama eğer Bay Becker bu lekelerin farkındaysa bile umursuyormuş gibi durmuyordu. Aynı zamanda neredeyse tamamen kel olmasını, yanaklarının sivilce izleriyle delik deşik olmasını ve kravatındaki kökeni meçhul lekeleri de umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Evet, benim yetenekli bir zihnim var. Sonumun Bay Becker gibi olmasını istemediğimi bilecek kadar bilgi sahibiyim. Ve bilgi dağarcığımı Bay Becker'e Alice'le nasıl konuşacağımı sormanın, kuantum yerçekimi tartışmaktan daha karmaşık olacağını bilmeye yetecek kadar geniş. Bay Becker'ın de kızlarla konuşmaktan hoşlanmadığı hissine kapılıyorum.

Okuldan sonra Bay Becker'ın odasından çıkarken kızlar hâlâ aklımdaydı. Yani, işin aslı şu ki aklımda tek bir kız vardı ve koridora çıktığımda mucizevi bir şekilde karşıma çıkıvermişti; tıpkı rüyalarımın hepsinde olduğu gibi canlı, gerçek ve güzeldi. Alice Franklin. Bay Commons'ın sınıfının kapısının önünde duruyordu ve o hoş vücudu giydiği hacimli svetsörtün içinde kaybolup

gitmişti. Sadece bu defa sık sık yaptığını aksine kapüşonunu başına geçirmemişti ve ilk gözüme ilişen zarif, kısa kesimli saçları oldu. Boynu öylesine inanılmaz şekilde kuğuları andırıyordu ki gözlerimi başka tarafa çevirmek zorunda kaldım.

Eğilip ayakkabımı bağlıyormuş gibi yaparak kendimi meşgulmüşüm gibi göstermeye çalıştım. Evet, bunun ne kadar tahmin edilebilir bir hareket olduğunun farkındayım ama Bay Commons'ın Alice ile elinde tuttuğu ödev hakkında saldırgan bir tavırla konuşmasını dinlememe imkân sağlayarak işe yaradı.

Ben ayakkabımı tekrar tekrar çözüp bağlarken, "Hayır, benim dersimde ekstra not yok Alice," diyordu. "63 aldığın için ortalamanın berbat olacağının farkındayım tatlım ama derse daha çok kendini vermelisin." Bay Commons *tatlım* derken rahatlatan, güven vermeye çalışan bir tavırla konuşmuyordu. Söyleyiş şekli bana daha çok kötü filmlerdeki mafya babalarını anımsatmıştı. Aşağılayıcıydı.

Alice neredeyse bütün canlılığı gitmiş bir sesle, "Peki, tamam," dedi. Bay Commons'ın yardım etmeyi ya da tek başına ders vermeyi teklif etmesini bekledim ama bunun olmayacağını biliyordum. Lise birdeyken Cebir II dersini aldığımda kendisi masasının başına oturup dinlenebilsin diye beni tahtaya kaldırıp konunun temellerini anlattırmanın eğlenceli olduğunu düşünürdü. (Bu bilgi kırıntısının Healy Lisesi'nde neden hiç arkadaşım olmadığını netleştirdiğini düşünüyorum.) Bay Commons'ın Alice'in başına bu yıl gelenlerin notlarını etkilediği ihtimalinden bahsetmesini bile bekledim. Yıldız Oyun Kurucu'yu Öldüren Sürtük olmanın belki de kendini derslerine vermeyi zorlaştırdığını. Ancak Bay Commons bundan

bahsetmedi. Bildiğinden eminim ama umursadığını sanmıyorum. Belki Alice'in derste başarısız olmasında memnundu bile. Ne de olsa futbol koçunun asistanlarından biriydi.

Alice yanımdan geçip gitti, ben de manyak gibi ayak-kabısına odaklanmış, deforme olmuş bir hobgoblin gibi öyle bükülmüş bir halde durdum. Orada olduğumun farkına vardığımdan bile emin değilim ama o gece, yatak odamda otururken aklıma bir fikir geldi. Öyle hızlı ve ayrıntılı bir şekilde geldi ki kuantum teorisi ve oyun teorisiyle ilgili düşüncelerim kadar hızlı ve ayrıntılıydı. Gerçi bu düşünce çok daha heyecan vericiydi. Bu, her şeyi değiştirebilecek olan düşünceydi.

Kendime şunu sormak zorundaydım; her şeyi değiştirmek istiyor muydum? Aslında her şeyin böyle olması beni mutlu ediyordu. Belki de memnun ediyordu demek daha doğru olurdu. Healy'de yaşamak için genelde istediğimi yapabilmem için yalnız bırakıldığım, görece sakin bir hayata sahip olmamı sağlayan bir sistem geliştirmiştim ve bu sükûnetli varoluşun verdiği histen hoşlanıyordum. Tabii, benim sosyal statümdeki birinin lisede genelde çekmek zorunda bırakıldığı klişeleri yaşamıştım; sporcuların koridorlarda bana inek diye bağırmaları ya da derste konuşurken müstehcen işaretler yapmaları, güzel kızların öğretmene çok fazla soru sorduğumda gözlerini devirmeleri... Ama zaman içinde okuldakiler bana, ben de onlara alıştıkça hayatımın bu yanları bile silinip gitmişti. Ben Kurt Morelli'ydim, başka bir gezegenden gelip dünyalarında geçici oturma izni almış olan bir yabancıydım. Rutinlerim vardı: Akşamları okumakla veya internette üniversite derslerinden tanıdığım öğrencilerin veya hocalarımın bir kısmıyla bilim ve edebiyat hakkın-

da sohbet ederek geçiriyor, cumartesi öğleden sonraları büyük annemle tarih belgeselleri izliyordum. Ve okulda bile sohbet edebileceğim biri, Bay Becker vardı. Bir buçuk yıl içinde gidip üniversitede okumaya başlayacaktım. Neden herhangi bir şeyi değiştireyim ki?

Ve sonra Alice Franklin'in harikulade dizlerini ve o gün okuldan sonra tribünlerde oturmuş ağlarkenki güzel yüzünü hatırladım. Sonra da onun hakkında bildiğim her şeyi hatırladım. Rahat kozam hafif hafif klostrofobik gelmeye başlayana dek hatırladım ve tırsıp vazgeçmeden önce aklıma gelen fikri gerçekleştirmem gerektiğini anladım. Dolayısıyla sahip olduğum az miktardaki cesareti de yitirmeden önce defterimden bir parça kâğıt yırttım ve bir saat boyunca uğraştıktan sonra aşağıdakini yazdım:

Alice,

Cebir II dersi için sana özel ders vermemle ilgilenir misin, diye merak ediyorum. Geçen yıl geometri ödevine yardımcı olduğumu hatırlıyorum ve belki yine yardımımı isteyebilirsin, diye düşündüm. Eğer öyleyse lütfen beni haberdar et. Matematik en iyi olduğum konulardan biri olduğum için sana yardım etmekten mutlu olurum.

Saygılarımla,
Kurt Morelli

Bu sabah kâğıdı ikiye katlayıp Alice'in dolabındaki yarıktan içeri atım. Sonra da beklemeye başladım.

Elaine

GÜZEL OLDUĞUMU BİLİYORUM. BİR FILM YILDIZI gibi muhteşem değilim ama güzelim. Dikkat çekiciyim. Her gün yıkamasam da iyi duran, uzun, koyu sarı saçlarım var. (Tabii ki yine de her gün yıkıyorum.) Yeşil gözlerim var ve tuhaf olmaktansa havalı bir şekilde belli olmamı sağlıyorlar. Boyum 1,62 ve bu da bir kız için ideal uzunlukmuş gibi duruyor çünkü hiçbir erkeğe tepeden bakmıyorum ama bir basket oyuncusunun çıkma teklif etmesini tuhaf kaçacağı kadar da kısa değilim. Tenim de bir sabah uyanıp sırf sivilce çıkarmaya geç kaldığım için yüzümde kırk tane aşırı büyük sivilce görmekten korkmama sebep olacak kadar duru.

Tek sıkıntım vücudum. Kıvrımlı hatlarım var. Memelerim büyükçe (deli gibi büyük filan değil de beşinci sınıfta kesinlikle sutyen takmamı gerektirecek kadar büyük). Kalçam da hafif büyük ya da gerçekten de yuvarlak olduğu da söylenebilir ama en iyi anlarımda bunun aslında o

kadar da kötü bir şey olmadığını düşünüyorum. Aslında epey güzel bir vücudum olduğu kanısındayım.

Yani, eğer öyle olmasaydı bana çıkma teklif eden ya da partilerime gelen bu kadar çok oğlan olmazdı, diye düşünüyorum. "O parti" de dahil olmak üzere.

Aslında son anda aklıma gelen bir şeydi ve aylar sonra bile hâlâ o sonbahar yaşanan her şeyin vermeyi planlamadığım, rasgele gelişen bir partinin sonucunda gerçekleştiğini düşünüyorum. O öğleden sonra bile bir parti vermeye niyetim yoktu. Yiyecek bir şeyler bulmak için alt kata indim ve annemi mutfakta buldum, kendisine karşılık vermesini bekliyormuş gibi portakal suyuna bakıyordu.

"Elaine," deyip üzüm (Weight Watchers puanı=0) dolu bir plastik poşet çıkardı ve birkaç tane aldı, "ne düşünüyorum biliyor musun?"

Gözlerimi devirdim çünkü neyin geldiğini çok iyi biliyordum.

"Yeniden Weight Watchers'a katılmak istiyorsun," dedim ona.

"Nereden anladın?" dedi ki bu çok gülünç bir soruydu çünkü anlamamak mümkün değildi. Annem ne zaman vurulmak üzere olan bir mahkûmmuş gibi buzdolabına bakarsa Weight Watchers'a dönme zamanı gelmiş demektir. Annem ne zaman pantolonlarının dar gelmeye başladığından sızlanmaya başlasa Weight Watchers'a geri dönme zamanı gelmiş demektir. Ne zaman pizza ısmarladığımızda annem üçüncü bir dilim alıp geri koyarsa ve sonra yeniden eline alıp somurtarak o dilimi de yerse Wight Watchers'a geri dönme zamanı gelmiş demektir.

Annem Weight Watchers'a dönerse benim de Weight

Watchers'a dönmem gerekir. On dört yaşından beri bu böyle ve ben de bundan nefret ediyorum.

Annem o aynı beş kiloyu o kadar çok defa verdi ki hepsini toplasam kendime ikinci bir anne yapabilirim. Ben de aynı beş kiloyu o kadar defa verdim ve annemin o üzümlere bakmasından neyin geldiğini anlamıştım. Cumartesi sabahları oturup yaşlı teyzenin tekinin yediği yoğurdu (Weight Watchers puanı=3) ya da bildiğimiz emekli olmasına rağmen egzersiz yapacak zamanı nasıl bulamadığı hakkında konuşmasını dinlemek istemiyordum. Bir perdenin ardında tartılmak ve olur da daha hafif çıkmamı sağlar diye o sırada nefesimi tutmak istemiyordum. Yediğim her şeyin puanlarını hesaplayıp Snickers'a bile ileri seviye cebir yapmadan (Weight Watchers puanı=8) bakamamayı istemiyordum.

Sonra da annem özel Weight Watchers yemeklerimizi alıp üstüne siyah keçeli kalemle puan değerlerini yazacak ve bir tanesini dolaba diğerini de buzdolabına koyup eğer tamamen keçileri kaçırmış bir haldeyse üstlerine birer post it yapıştırıp bir de "ANNESİ'NİN VE ELAINE'NİN ÖZEL YEMEĞİ-DOKUNMAYIN!" yazacaktı. Ve evimizde bizden başka sadece babamın olduğunu ve onun da Healy Tigers'ın hayatının kalanı boyunca her futbol sezonunda şampiyon olacaklarını garantisi verilse de ÖZEL YEMEĞE asla dokunmayacağını göz önüne alacak olursak bu tamamen aptalcaydı.

"Peki tatlım, benimle gelecek misin?" diye sordu annem. "Bu defa verdiğim kiloları geri almayacağımı biliyorum."

Devasa bir kâseye mısır gevreği doldurdum ve ardından şekerliğe gidip yarısını mısır gevreğinin üstüne boca ettim (Weight Watchers puanı=kimin umurunda?)

"Anne, mecbur muyum?"

"Elaine, ikimiz beraber gidince çok daha eğlenceli, bunu biliyorsun. Ve senin de kilona dikkat etmen lazım, bebeğim. Dans takımı sonbaharda yeniden başlıyor ve herkesin karşısında üniformanın içinde komik görünmek istemezsin."

Komik burada şişko anlamında kullanılmıştır.

"Tamam," dedim ve bir kaşık dolusu süt ve şekeri ağzıma tıkp şekerin erimesini bekledim, bu uzun uzun veda etmek gibiydi.

Sonra da annem akşam yemeği için kız kardeşinin Dove Gölü'ndeki evine gideceklerini ve büyük ihtimalle orada kalacaklarını benim de gelmeyi isteyip istemediğimi sordu. Bu da babamla çok fazla bira içecekleri için Healy'ye olan otuz beş kilometrelik yolu gelemeyecekleri anlamına geliyordu.

"Hayır, burada kalırım, diye düşünüyorum. Birilerini çağırabilir miyim?"

Annem ağzına bir üzüm tıkp beni süzdü.

"Parti gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?"

"Yok, birilerini çağıracağım işte."

Annem aptal değildir. Evet, Weight Watchers'a o kadar çok para verdi ki büyük ihtimalle biriktirmiş olsa üniversite paramı çıkarırdı ama çoğu konuda aptal değildir. Healy Lisesi'nden mezun ve burada Healy Lisesi'nin otoparkına gidip bira içmek dışında yapacak bir şey olmadığını biliyor, dolayısıyla tahminen birayı oturma odasında içmemizin daha iyi olacağını düşünmüştür.

"Elaine, sadece çok çılgınlaşmasını istemiyorum, tamam mı? Ve kimse de yatak odalarına girmeyecek. Bu sadece oturma odası ve mutfak ile sınırlı kalacak. Ve kimse de buradan sarhoş ayrılmayacak."

"Peki, tamam," derken onunla yeniden Weight Watchers'a gittiğim için bana bir iyilik borçlu olduğunu bildiğimin farkında olduğuma emindim.

Mısır gevreğini bitirip üst kata çıktım ve olağan şüphelilere mesaj atıp gece saat dokuz gibi gelmelerini ve kimi olursa davet etmelerini söyledim ve kimin alkol getirebileceğini belirledim. Kız arkadaşlarımla birkaçıyla o gece ne giyeceğimi konuştum, Kelsie Sanders'a cevap yazıp gelemeyecek kadar hasta olmasının bir sorun olmadığını çünkü partinin büyük ihtimalle nasılsa sıkıcı geçeceğini söyledim ve Brandon Fitzsimmons'ın bana yeterince bira bulunup bulamadığını sorduğu mesajlarını okudum. Fazla biranın zararı olmayacağını söyledim ve kısa süreliğine partide onunla oynamayı düşündüm. O anda yeniden tamamen ayrıydık ama yine de bazen öylesine oynamak da keyifli oluyordu. Okuldaki en seksi ve en popüler çocukla ciddi bir geçmişim varken, annemin nasıl olup da şişman olduğumu düşündüğünü anlayamıyordum. Hem, erkekler kıvrımlı hatları olan kızları severler. *Glamour*'da hep öyle diyor.

Saat 9:30'da herkes gelmişti. Herkes derken büyük ölçüde partime davet edilecek kadar havalı olan lise 3'e geçecek olan yirmi otuz kişiyle lise sona geçecek olan yirmi otuz kişiyi kast ediyorum. Ayrıca iki üç gün içinde üniversiteye dönecek olan birkaç Healy Lisesi mezunu da vardı ve Tommy Cray'ın orada olmasının nederi de buydu. Son olarak da büyük ihtimalle kendi sınıflarının en havalı tipleri olan ve bu yüzden partime davet edilen, lise ikiye başlayacak olan numunelik birkaç çocuk daha vardı ve yüzlerinde gerçekten de burada olacak kadar

şanslı olduklarına inanmıyorlarmış gibi bir ifadeyle kendi köşelerine oturmuş biralarını yudumluyorlardı.

Josh Waverly mutfaktan, "Elaine, annen ile baban viskilerini nereye koyuyorlar?" diye seslendi sadece sesini duyabiliyor, kendisini göremiyordum.

"Viski içmiyorlar," dedim ki bu bir yalandı. Sert içkilerin hepsini toplayıp tavan arasına saklamıştım. Annemin beni öldürmesini istemiyorsam insanların ebeveynlerinin buzdolaplarından çaldıkları Natty Light ve Bud Light biralarından şaşmamalıydık.

Josh, "Yapma Elaine, yalan söylediğini sen de biliyorsun. Viskileri nereye sakladın," diye sızlandı. "Gerçekten de viskiye ihtiyacım var." Daha o anda hafif sarhoş olduğu anlaşılıyordu.

Brandon Fitzsimmons oturup dördüncü birasını içtiği koltuktan, "Senin ihtiyacın olan bir hatunla yatmak," diye seslendi. Bir saniyeliğine onuncu sınıfın kış tatilinde odamda yattığımızı hatırladım. Şu an bile ona dair tatlı olan her şeyi hatırlayabiliyorum. Öylesine derli toplu, duru tenli, berrak gözlüydü ki... Üstüne bir de o çok sevdiğim şampiyon tavırları vardı. Sanki aynı gün Super Bowl'u* kazanıp benimle dört saat boyunca sevişebilirmiş gibiydi.

İkinci sınıflardan aptal futbol oyuncusunun teki, "Hatunlarla yatmakla ilgili ne bilirsin ki?" diye sorarak odaya girdi, üstü çıplaktı ve göğsüne yağsız kremayla bir penis çizmişti. Çocuk göğsünün ortasına bildiğin iki taşak ve kocaman da bir alet çizmişti. (Weight Watchers puanı=0!)

Arkadaşım Maggie, "Aman Tanrım," deyip bir kır lentin arkasına saklandı ama partideki diğer herkes gibi onun da çocuğun yaptığından hoşlandığı belli oluyordu.

* Amerikan Futbol Ligi Şampiyonluk Maçı. -çn

Bense iki bira içmiştim, çakırkeyif olmuştum ama sarhoş değildim, eğleniyordum ama tamamen kontrolden çıkmamıştım. Mutfaktan oturma odasına oradan da arka verandaya geçtim ve yol boyunca insanlarla konuşup son dedikoduları öğrendim, bir bira daha aldım vs. vs. Bir noktada Alice Franklin'in köşede Brandon'la olduğunu gördüm. Kucağına oturmuştu ve gülüyordu. Yani, cidden. Kucağında oturmak mı? Bir anlığına sekizinci sınıf dansında Brandon'la ben *yeniden başlamışken* ikisinin vestiyer dolabında oynadıklarını öğrenmemi hatırladım. Bu gece üstünde ahududu renkli dudaklarını daha parlak ve kusursuz memelerini daha büyük gösteren ahududu renkli bir tişört vardı. Alice tıpkı sekizinci sınıfta olduğu kadar güzeldi. Aslında daha güzeldi.

Suratına bir tane çarpmak istiyordum.

Onu ve Brandon'ı aklımdan çıkarıp bir bira daha içtim. Maggie'nin peşinden verandaya çıktım ve birinin sigarasından bir nefes çektim. Üst katta neler olup bittiğine bakmam gerektiğini hatırladığımda saat geç oluyordu. Aslında gençlik partilerini konu alan filmlere yaklaşılsa da epey kalabalık bir parti olmaya başlamıştı ve eninde sonunda birileri, annem ile babamın yatak odasında seks yapacak diye ödüm kopuyordu. İnsanlar gelmeden önce odanın kapısını kapatıp üstüne "İÇERİ GİRERSENİZ BAŞKA HİÇBİR PARTİYE DAVET EDİLMEZSİNİZ" yazılı bir kâğıt asmıştım ama böyle uyarılar sarhoş insanlar üstünde her zaman etkili olamayabiliyordu.

Alt kattaki gürültüyle kıyaslandığında üst kat sessiz ve serindi. Zemindeki parkeler annemlerin yaz başında bütün yatak odalarına serdikleri yeni halının altında gıcırıyordu. Havada hâlâ kimyasal bir koku vardı. Annemlerin odasının kapısını tıklayıp yavaşça açtım. Boş

ve karanlıktı. Yatakları güzelce yapılmıştı ve koridordan gelen ışık annemin komodinin üstüne özenle dizdiği O dergileri aydınlatıyordu.

Sonra benim odamdan gelen sesler duydum. Koridorda yürüdüm ve bu defa kapıyı çalmadan açtım ve Brandon Fitzsimmons'ın yatağının üstünde oturduğunu gördüm. Yatağın yanında da Alice Franklin oturuyordu. Yüzünde tuhaf, rahatsız bir ifade vardı.

Aniden küçük bir nefes alarak, "Selam Elaine," dedi, sanki az önce odaya girip onu görmüş olmamı istemiyormuş gibi.

Sonra da Brandon'ın kucağında açık duran bir defter olduğunu gördüm, yüzünde ukala bir sırıtişla defterde yazılanları okuyordu.

"Beşinci sınıfta sutyen takmaya başladığımda annem bunu bir lütuf olduğunu söyledi," diye okudu şarkı söylemiş gibi bir sesle, sanki kız gibi konuşmaya çalışıyordu. "Kıçım epey yuvarlak, biliyorum ama elbise giydiğimde iyi göründüğümü düşünüyorum." Sonra da başını kitaptan kaldırıp yüzüme baktı. "Lanet olsun kızım, bunun doğru olduğunu biliyorum ama elbiselerin olmadan da iyi görünüyorsun."

Brandon günlüğümü, şiltemin altına sakladığım siyah beyaz kompozisyon defterimi okuyordu. Genelde şiltemin altına sakladığım. Sadece bu sefer ya dışarıda bırakmış olmalıyım ya da bir şekilde bulmuş olmalıydı çünkü defteri okuyordu. Yüksek sesle. Alice'in önünde. Benim önümde.

Ayrılıp yeniden beraber olmaya başladığım, yeniden ayrılıp yeniden beraber olmaya başladığım çocuk, bekâretimi verdiğim erkek şişko kıçım hakkında yazdıklarımı okuyordu.

Brandon devam etti, "Çıplakken aynanın karışışına geçip kendime iyice bir baktım ve öyleyken de kötü göründüğümü düşünmüyorum."

Aman Tanrım!

"Onu bana ver!" diye çığlık atıp günlüğümü almak için uzandım ama Brandon bileğimi yakalayıp beni zorla yatağa bastırdı. O kadar güçlüydü ki bir eliyle beni aşağıda tutarken diğer eliyle de defteri açık tutabiliyordu.

"Büyük memelerimin olduğunu biliyorum ama annem de dahil ailemizdeki bütün kadınların büyük memeleri var zaten," diye okurken gözleri kocaman açıldı. "Annenin büyük memeleri mi var? Gelecek sefere o gözle bir bakmam lazım!" Normalde çok hoşuma giden o büyük, yüksek sesli kendinden çok emin şampiyon kahkahasıyla gülüyordu ama bu, şimdi sadece midemi bulandırmıştı. Defteri kenara atıp beni yatağa mhladı; elleri bileklerimdeydi ve dizleriyle bacaklarımı birbirine yapıştırmıştı. İstesem de hareket edemiyordum. Onunla bu yatakta iyi iş pişirmiştım ve çok hoş bir deneyim olmuştu. Hatta hoştan da öte, tatlı. Bu Brandon ise cehen-nemden çıkıp gelmiş gibi korkutucuydu.

Soluk soluğa, "Şu koca memelerini bir yoklayalım bakalım," dedi. "Biliyorsun zaten görmediğim bir şey değil." Tamamen, komik olacak kadar sarhoştı. Yüzü süper kırmızıydı ve saç köklerinden küçük ter damlaları sızıyordu. Ve Alice Franklin de sanki gösteriyi izlemek için para vermiş gibi hiçbir şey yapmadan yanımızda öylece duruyordu.

Sonunda, "Brandon, hadi gidelim," dedi. Sesi gerçekten de son derece küçük ve utanmış geliyordu.

Brandon gözlerimin içine baktı ve küçücük, çok tuhaf bir an için gözleri... bomboştı. Sanki orada hiçbir

şey yokmuş gibiydi. Ne bir duygu ne bir his, hiçbir şey. Ve bir saniye sonra filan sanki benden sıkıldığına karar vermiş gibiydi. Kendini itip üstümden kalkarken yatak altımda bir iki defa zıpladı ve yayları küçük fareler gibi ciyakladılar.

"Hadi ama Elaine," dedi, o meşhur çekici futbolcu ifadesi yüzüne dönerken. "Seni sevdiğimi biliyorsun birtanem."

Alice, "Elaine, özür dilerim," deyip eğilerek Brandon'ın yere attığı defterimi aldı.

"Bu ne şimdi?" diyerek defteri elinden aldım ve tiksintiyle ikisini işaret ettim. "Sekizinci sınıfın devamı mı?" Brandon sendeleyerek odadan çıkarken Alice'in elini tuttu ve o da Brandon'ı takip etti.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelecek kadar uzun bir süre odada kaldım, alt kata inemeyecek kadar utanmıştım. Ya Brandon'la Alice herkese yazdıklarını anlattırlarsa? Günlüğümü alıp dolabın en üst rafındaki, annem istediği için biriktirdiğim karneler ve okul projelerini koyduğum kutunun altına sıkıştırdım. Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Birilerinin gelip beni bulmasını bekledim ama en yakın kız arkadaşlarımdan bile hiçbiri gelmedi. Uyuyakalmış filan olmalıydım çünkü aniden uyanıp baktığımda saat 12:45'ti. Siktir. Alt katın dağılmış olmaması için küçük bir dua ettim.

Dağılmıştı. Her yerde boş şişe ve bira kutuları vardı ve birilerinin televizyonun yanındaki köşeye bir bira döküp temizlemeyi deneme zahmetine bile girmediğini görebiliyordum. Başım çatlayacak gibi zonkluyordu ve bütün bedenim sanki az sonra uçacakmışım gibi hafif geliyordu.

Bir daha asla parti vermemeye karar verdim.

Arkadaşım Maggie kıvrılıp başını Josh Waverly'nin kucağına koymuş, kanepenin kenarından, "Neredeydin?" dedi. Josh telefonuyla oynuyordu. Etrafta birkaç çocuk daha vardı ve çoğu da kalan biraları yudumlayıp kısık sesle MTV'yi izliyorlardı.

Brandon Fitzsimmons'ın sırtını duvara vermiş, yerde oturduğunu gördüm, telefonu kucağındaydı. Hâlâ kendinde değildi, gözleri boşluğa bakıyordu. Alice ortada yoktu.

"Uyuyakaldım," deyip birkaç şişeyi alıp mutfağa götürdüm. "Ya gidin ya da etrafı toplamama yardım edin."

Çöpe giderken Josh Waverly'den bir çığlık geldi.

"Ciddi misin oğlum?!"

Şişeleri özenle halihazırda çöp kutusunu doldurmuş olan şişe dağının üstüne yerleştirip oturma odasına döndüm. Josh telefonuna bakıyordu ve sonra da yüzünde sonradan yapıştırılmış gibi duran yarım bir sırıtışla odanın karşısındaki Brandon'a baktı. Kaşlarını son hız iki defa kaldırıp indirdi.

Josh, Brandon'a ciddi olup olmadığıyla ilgili bir şeyler sordu.

Brandon bir kez daha kaşlarını iki defa kaldırdı ve bu defa pişmiş kelle gibi sırtmaya başladı.

Maggie, Josh'ın dikkatini bu kadar çeken şeyin ne olduğunu öğrenmek için onun kucağından uzanıp telefonunu kavradı. Sonra da Brandon'a sapık dedi.

"Olay nedir ya?" diye sorup Josh'ın omzunun üstünden az önce Brandon'dan gelen mesaja baktım.

tommy ile ben üst katta alice frankline çıktık.

Sadece bu yazıyordu. Her şeyi değiştirecek altı kelime. Brandon'ın mesajını bir kez daha okudum.

tommy ile ben üst katta alice frankline aktık.

Josh küçümsemeyle burnundan soluyarak, "İlk hanginiz çaktı?" diye sordu ve bir saniye için Josh'ın iğrendiğini düşündüm ama sonra Brandon'a sanki Brandon ona tam gollük bir pas atmış gibi sırttı.

Brandon sanki kendisine gelecek tebrikleri bütün kalbiyle kabul etmek istermiş gibi kollarını iki yana açarak, "Dostum! Sanki sorman lazım ha?" diye karşılık verdi.

Maggie gözlerini devirip telefonunu çıkararak mesaj yazmaya başladı. Gün doğmadan Healy Lisesi'ndeki herkes neler olduğunu öğrenmiş olacaktı.

Birkaç hafta sonra okul başladığında insanların tek konuştuğu buydu. Alice Franklin'in misafir odamda nasıl iki adamla yattığı. Bir SAAT içinde iki adamla. Düşüncesi bile kusmak istememe neden oluyordu. Hakikaten, nasıl bir kız böyle bir şey yapardı ki?

Partideki halini gözümde canlandırıp durdum, Brandon'ın kucağında mükemmel görüntüsüyle oturmasını ve Brandon günlüğümü okurken onun yanında durmasını, ince, hoş vücudunu ve inanılmaz memeleriyle kalçalarını. Büyük ihtimalle Brandon günlüğü bulunduğunda benimle dalga geçmekten sonuna kadar keyif almıştı. Brandon'ı yüksek sesle okumaya zorlamasını gözümde canlandırabiliyordum. Sonra da içeri girdiğimde üzölmüş numarası yapmıştı. Hatta günlüğümü yerden alıp bana geri vermişti.

Sonra kalkıp bir gecede iki herifle işi pişirmişti.

Hakikaten. Karşımızda, bir adam başka bir kızla yenden çıkmaya başlamışken oynayan bir kız var ve aynı kız aynı gece iki adamla yatıyor ve yine aynı kız havuzda öylesine bir adamla oynuyor. Yani demek istediğim kendisi bütün kızların yüz karası.

Her ne kadar hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyor olsa da herkesin arkasından konuştuğunu nasıl BİLMİYOR olabilir ki? Demek istediğim, liseye yeni başlayan bebeler bile neler olduğunu biliyorlar.

Kanka, şu üçüncü sınıftaki Alice'in partideki iki çocukla yaptıklarını duydun mu?

Şu üçüncü sınıftaki Alice bu yaz hem Brandon Fitzsimmons'la hem de öbür çocukla yatmış.

Olm, şu Alice Franklin denen hatun tam bir sürtük var ya!

Yetişkinler bile bunun hakkında konuşmaya başlamışlardı. Bir cumartesi yine bir Weight Watchers toplantısından eve dönerken trafik ışıklarında durduğumuzda annem aniden bana dönüp, "Alice Franklin hakkında bir sürü hikâye duyuyorum. Doğrular mı?" dedi.

"O kız tam bir sürtük," dedim.

Annem direksiyonu kavrayıp bana o kelimeyi kullanmamamı söyledi ama sonra da arka arkaya bir sürü soru sordu ve ben de ona bildiğim her şeyi söyledim. Evimizde olanlar yüzünden annemin hakikaten çok kızacağını düşünmüştüm ama insanların Alice hakkında söyledikleriyle ve Alice'in annesinin haberinin olup olmadığıyla ve onun gibi şeylerle çok daha fazla ilgileniyordu.

Weight Watchers toplantısına gittiğinde bir kilo aldığı ortaya çıkmıştı, dolayısıyla belki de kendini acayip man-yak dedikodulara verip kafasını dağıtmak istiyordu ama annemin kilo almış olmasa bile bununla ilgileneneceği his-sine kapılmıştım.

Ve sonra da Brandon Fitzsimmons öldü.

Brandon'ın öldüğü haberi, Alice hakkında söylenenlerden daha hızlı yayıldı ve Alice ona açık saçık mesajlar attığı için kaza yaptığı haberiye bundan da hızlı yayıldı. Kimse mesajlarda ne yazıldığını tam olarak bilmiyordu ama iğrenç olduklarını ve çaresizlikle yazılmış olduklarını, ayrıca neler yaptığı ayyuka çıkınca bir hafta okula gelmeyen Alice Franklin'den geldikleri için de tam olarak iğrenç ve umutsuz olduklarını tahmin etmiştik.

Brandon ölünce Healy Lisesi kendini kaybetti... Herkes koridorlarda ağlıyordu ve İngilizce öğretmenleri duygularımız hakkında bir şeyler yazdırmaya çalıştılar ve herkes ne bileyim, bir hafta kadar, okulun renklerinde kurdele taktı. Okula yas danışmanları getirdiler ve Dominion'a karşı oynanan bir sonraki maç da... bütün kasaba için katılması zorunlu bir aktivite gibiydi. Stadyumun girişine üstünde "BRANDON FITZSIMMONS SONSUZA KADAR HEALY LİSESİ'NİN BİR KAPLANI KALACAKSIN" yazan bir pankart astılar ve Brandon'ın annesiyle babası devre arasında sahaya inip Brandon Fitzsimmons Bursu'nu ilan ettiler, Josh Waverly de daha oynayamıyor olsa da formasıyla sahanın kenarında oturuyordu. Hatta Dominion oyuncuları bile bir dakikalık saygı duruşunda başlarını eğdiler ve sanki kazanmamıza izin verdiler. Sanki onlara yenilsek ne kadar kötü duracağımızı biliyor gibiydiler.

Tabii ki Alice sonunda okula döndü.

Brandon öldükten sonra hepimizin bir şekilde kenetlenmiş olması çok tuhaftı; okul renklerindeki kurdeleler,

okul toplantısındaki bir dakikalık saygı duruşu, insanların gazetelerden kesip dolaplarına yapıştırdığı küpürler. Bütün bunlar bittikten sonra bile insanların tutunacak bir şeye ihtiyaçları vardı. Yani, işler normale dönmüş gibiydi. Yemekhanedeki kadınlar bize meyve mi yoğurt mu istiyoruz diye soruyorlardı, temizlik görevlileri insanların kusmuğunun üstüne pembe toz döküyorlardı, öğretmenler sıkıcı ödevler verip gerçek hayatta asla işimize yaramayacak şeyler hakkında sürpriz testler yapıyorlardı ama sanırım insanların, ne bileyim... hâlâ bir arada olduğumuzu hissetmelerini sağlayacak bir şeylere ihtiyaçları vardı.

Dolayısıyla Alice Franklin'le uğraşmaya başladık. Kendisi hiç kimseydi, sürtüğün teki, bir katildi.

Sonra bir öğleden sonra tamamen delice bir şey oldu. Maggie, ben ve diğer kız arkadaşlarımızın birkaçıyla Fransızca mı, kimya mı, artık o saatte hangi dersimiz varsa asmış, tuvalette oturuyorduk. Öğle yemeğinde sadece bir granola yediğim için açlıktan ölmek üzere olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışıyor gibiydim. Kelsie Sanders da yanıımızdaydı. Şimdi, Kelsie'nin bizimle takılmak konusunda süper çekingen olduğunu anlayabiliyordum aslında. Yani, ne de olsa Alice'in en yakın arkadaşıydı. Belki de onu kabul etmeyiz diye endişelendiğini düşünüyorum ama Kelsie'nin bana bir yanlışı olmamıştı. Bana karşı hep süper tatlı davranmıştı. Yine de her an kendisinden defolup gitmesini isteyebileceğimizi düşündüğü anlaşılıyordu. Hani, konuşmaya başlamadan önceki tereddütlü halinden ya da söylediğim her şeye biraz

fazla gülmesinden. Tuhaf bir şey şu popüler olduğun zaman bazen sahip olduğun o güç hissi ama ben gücümü iyilik için kullanmaya çalışıyorum, kötülük için değil. Dolayısıyla Kelsie Sanders'ın bizimle takılmasına izin veriyordum.

Her neyse, o öğleden sonra hepimiz öylece oturmuş konuşurken Kelsie aniden böyle dramatik bir havayla, "Tamam, size bir şey anlatmam lazım. Alice hakkında," deyiverdi.

"Nasıl yani, geçen hafta sonu bütün futbol takımına mı vermiş?" dedim çantamı karıştırıp rujumu ararken.

"Hayır, çok daha kötü. Galiba... kürtaj yaptırdı."

Kelsie kürtaj derken sesini fısıldayacak kadar alçalttı. Rujumu elimden bıraktım.

"Sen ne diyorsun?" dedim ve ben başka bir şey söyleyemeden Maggie, "Of Tanrım, annen seni yine protestoya gitmeye mi zorladı?" dedi. Maggie, Kelsie'yle aynı, cemaati kafayı sıyırmış kiliseye gidiyordu, dolayısıyla neler oluşunu tahmin ettiğini düşünüyordum.

Kelsie gözlerini devirerek, "Evet," dedi. Annesinin nasıl onu ve küçük kız kardeşini sürükleye sürükleye şehirdeki Kadın Sağlığı Kliniği'ne kürtajı protesto etmeye götürdüğünü ve ne zaman fırsat bulsa bundan kurtulmaya çalıştığını ama bazı cumartesileri kendini kliniğin girişinde elinde posterlerle bulduğunu anlattı.

Birisi, "Üstünde ölü bebek olan şu posterlerden mi?" deyince Kelsie biraz titreyip 'evet' dedi. "Ne olmuş yani? Alice'in kliniğe girdiğini mi gördün?" diye sordum.

Kelsie, "Aynen," dedi. "Geçen hafta sonu. Annesiyle. Beni görmedi. Aceleyle içeri girdiler."

Maggie, "Yani, belki sadece kontrole gitmiştir, olamaz mı?" diye sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Healy'de kontrol yapan doktor mu kalmadı?" Doğal olarak herkes benim fikrime katıldı.

Başka biri, "O gece... o gece olan bebeğini mi aldırdı sence?" diye sordu.

"Hesabını sen yap," dedim. "Partim ne zamandı? Üç aya yakın oldu herhalde ha? Zamanlama mükemmel. O geceden olduğuna eminim."

Kelsie, "Ve esas iğrenç ve korkunç olan şey de şu..." diye devam etti ve bir saniyeliğine bundan, yani grubun merkezinde olmaktan ve hepimizin onu dinlemesinden ne kadar hoşlandığını görebildim. "... yani babanın kim olduğundan haberi yok. Tommy mi yoksa Brandon mu? Bu hakikaten de acayip kaşar bir şey değil mi?"

Maggie, "Tamamen," diye fısıldadı.

Kelsie, "Eskiden arkadaşım olduğuna inanamıyorum," dedi. "Sanki, sanki bu hayatımın başka bir dönemiymiş gibi, anlıyor musunuz?"

"Tamamen," dedim.

Maggie, "Yani onu özlemiyor musun?" diye sordu. "Onun için azıcık da olsa üzölmüyor musun?" Maggie'nin tuhaf davrandığını düşünüyordum. Demek istediğim, Alice, Brandon Fitzsimmons'ın ölümünden sorumluydu. Ve kimse de Alice'i partimde onunla yatmaya zorlamış filan da değildi hani.

Kelsie'nin bundan hemen sonra yaptığı beni gerçekten de şaşırttı. Yeşil beyaz karoları ve pis lavabolarıyla kızlar tuvaletinde duruyorduk ve Kelsie, Maggie'ye cevap vermek yerine siyah bir Sharpie marka keçeli kalem bulana dek çantasını karıştırıp yanımızdaki bölmenin, yani tam ortadakinin kapısını açtı. Kalemin kapağını açıp hemen oracıkta duvara, tuvaletin sol tarafına en az beş santimlik harflerle yazmaya başladı.

DİKKAT!

ALICE FRANKLIN ÖNÜNE GELENLE
YATAN ŞİLLİK SÜRTÜK OROSPU
KARININ TEKİDİR!!

Biz de güldük, hem de hepimiz, sonra da, "Sıra ben-
de," dedim.

ALICE FRANKLIN 423 HERİFİ
AĞZINA ALMIŞ!!!
BEN BUNA SKOR DERİM!

Yazdıklarımıza bakıp parlak harflerin kuruyup hiç
çıkmayacak kara bir lekeye dönüşmesini izledim. Sonra
ise diğer kızlar da bir şey yazabilmek için arkamda sıraya
girdiler.

Josh

NEREDEYSE ARALIKSIZ KAZAYI DÜŞÜNÜYORDUM. Ambulans seslerini. Beni arabadan çekip çıkarırlarken güneşin nasıl parladığını. Araba kazası gibi anlarda zamanın hızlanıp yavaşlamasının ve beyninin kontrolden çıkması hakkında söylenenlerin nasıl da doğru olduğunu. Hiç durmadan düşündüğümü söyleyemeyeceğim ama esasen epey bir düşünüyordum. Memur Daniels'ın hastanede beni sorgulamasını düşünüyordum. Bayan Fitzsimmons'ın babamın koltuğuna oturup bana bütün o soruları sormasını düşünüyordum.

Kazayı ve sonrasında olanları hatırladığımda aklıma gelenler tuhaftı. Sanki beynim kazadan ve Brandon'ın ölmesinden hemen önce ne olduğunu düşünmemem için uğraşıyormuş gibiydi. Onun yerine aptalca şeylere odaklanıyordu. Tıpkı Memur Daniels'ın ucu çiğnenmiş kalemi gibi. Ya da Bayan Fitzsimmons'ın bir fincan buzlu çayı.

Ama yine de üstüne düşünüyordum. Futbol maçları sırasında düşünüyordum (Johnston'a karşı oynadığımız

son maçı kaybettik) ve yemekhanede nereden geldiği belirsiz etleri yerken düşünüyordum ve İngilizce dersinde düşünüyordum. Okuduğumuz kitapta eski zamanlarda bir bayan varmış, güya adamın tekiyle işi pişirmiş ama evli değıllermiş ve sonra da kadının bebeğı olmuş ve o zamanlar da bu büyük bir olaymış. Her yere elbisesinin üstüne işlenmiş kırmızı bir A harfiyle gitmek zorundaymış. Epey berbat bir şey olsa gerek.

Kazayı artık başka bir şekilde düşünemeyene kadar düşünüyordum. Beynim tükenene ya da bulanana ya da bomboş olana dek düşünüyordum.

Bazen Elaine O'Dea'nın meşhur partisinden eve dönüşümü düşünüyordum. Alice'in o halı yediğı partiden. Her neyse, Elaine sarhoş araba kullanmamam için neredeyse olay çıkanyordu. Herhalde annesiyle babasına söz vermişti ama ben eve dönmek istiyordum işte. Alice hakkındaki o mesajdan sonra eve dönme zamanı gelmiş gibi geliyordu. Brandon mırıldanıp onu da götürüp götürmeyeceğimi sordu. Evimde kalabilir miydi? "Tamamdır," dedim.

O kadar kafayı bulmuştu ki arabaya binmesine yardım etmek zorunda kaldım. Bazen, beynim o geceyi hatırlarken küçük şeyleri de hatırlıyor. Brandon'ın içki kokması ve onu doğrultup babamm Chevy S-10'una bindirmeye çalışırken pis sakalının suratıma sürtünmesi. Ve ortada komik bir şey yokken her şeye gülüp durması.

Her neyse, ben sarhoştum ama o çok daha sarhoştı ve işte bu yüzden arabayı kullanıp ikimizi de evime götüren bendim.

Saat gece yarısını geçince Healy ölü bir yer olur. Sonic, McDonald's, Walgreens, Curl Up and Dye, Auto Zone, the Healy Advocate, Sno-Cone Shop, Burger King,

Wendy's, Chick-fil-A: hiçbirisinde tek bir ışık bile açık olmaz. Yolda yürüyen tek bir kişi bile yoktur; neredeyse hiç araba olmaz. Healy'deki Walmart bile yirmi dört saat açık değildir. Buralarda gece alkollü araç kullanmak epey güvenlidir aslında.

Eve dönerken Brandon'a baktığımda başını yolcu penceresine dayamış olduğunu gördüm. Ama parlak gözleri açıktı.

"Gerçekten de yaptın mı?" diye sordum.

"Ne yaptım mı?" dedi, dili dolanarak.

"Sen, Tommy Cray... ve Alice."

Brandon'ın yüzünde sanki gözünde bir şeyler canlanmış gibi şu sırıtma belirdi.

"Evet, dostum hakikaten yaptık," diye cevap verdi. "Acayip de süperdi. Alice taş gibi oğlum. Bütün o kısa saçına filan rağmen." Konuşmaya devam ederken yenden gülmeye başladı.

Pek sormak istemesem de, "Tommy senin artıklarını dert etmedi mi?" diye sordum.

Brandon, "Hayır etmedi," dedi. "Kız doymak bilmedi. İki defa benimle ve bir defa da Tommy'le. Fazla ara vermeden o mala bir defa daha çakmam lazım." Esnerken çenesini o kadar açtı ki çatırdattı.

Eve geldiğimizde annem de, babam da, kardeşim de uyumuşlardı. Brandon'ı aşağıya, yatak odama taşıırken iyi oldu, diye düşündüm. Ona ekstra bir yastık daha verdim. Lise ikide sınıfa birini getirip alkol ve madde kullanımıyla ilgili konuşturmuşlardı ve bu adam da sarhoş birini kusmuşunda boğulmaması için hep yan yatırmak gerektiğini söylemişti. Galiba müdür daha sonra bunu duyduğunda öfkeden kudurmuş çünkü söylediklerinin içmeyi özendirdiğini düşünmüş ama bütün konuşmadan aklımda kalan tek şey buydu.

Brandon kendinde değildi, dolayısıyla dizlerimin üstünde çömelip arkasına geçtim. Ellerimi beline dolayıp onu çevirdim. Brandon'ın her yeri kaslıydı. Kaslarını kırmızı-beyaz Healy Kaplanları tişörtünün üstünden hissedebiliyordum. Kızların neden onun için deli olduklarını anlamak kolaydı.

İşte ben dizlerimin üstündeydim, Brandon yan yatmıştı ve orada öylece durdum. Ensesinde saçlarının tek bir noktada toplandığı yere baktım, ensesinin tam ortasına. Saçları kısa, kahverengi ve hafif kıvrıkcıktı. Oraya bir parmağımı koydum, tam ensesine. Ve saçına dokundum. Önce bir parmağımla. Sonra iki. Sonra bütün elim ensesine ve saçına dokunuyordu. Yani, kafam o kadar iyiydi ki. Ama dokundum. Saçları görüldüğünden daha yumuşaktı. Epey yumuşak. Pencerenin dışındaki sokak lambasından gelen ışık bütün yüzünü aydınlatıyordu. Dergilerdeki tıraş losyonu reklamlarındaki adamlar gibi mükemmel bir yüzü vardı. Brandon'ın hakikaten ne kadar da yakışıklı olduğu hakkında bir fikri var mıydı bilmiyordum.

Solukları yavaşlamıştı ve bir anlığına acaba fazla mı yavaş diye endişelendim. Sonra da Brandon uyanıp elimin ensesinde olduğunu, cins tipin teki gibi saçlarına dokunduğumu görürse ne yapar diye, düşünüp endişelendim. Elimi epey hızla çekip ayağa kalktım. Ona bir süre baktım, belki birkaç dakika boyunca. Sarhoş ve yorgunken hep olduğu gibi yer ayaklarımın altında sallanıyor gibiydi. Sonra da tişörtümle pantolonumu çıkarıp yatağıma yattım. Ertesi sabah kalktığımda nasıl uykuya daldığımı hatırlamıyordum.

Ertesi gün takımdan birkaç çocukla beraber Etüd Salonu'nda olmamız gerekirken ikinci kata çıkıp kızlar tuvaletine girdik. İçeri girdiğimizde sadece ellerini yıka-
yan lise birlerden bir hatun vardı; neden orada olduğumuzu bildiği için kaçıyormuş gibi hızla dışarı çıktı.

Çocuklardan biri kapıyı itip açarak, "Şuna baksanıza," dedi.

Alice hızlı ve sert sever.

Alice dedemle de yaptı. Üstelik çok hoşuna gitti!

Huzur içinde yat Fitzsimmons! Alice Franklin = Katil/ Orospu

Alice'i yapmayı bitirince sifonu çekmeyi unutma.

"Vay be," dedim, ne düşüneceğimden emin değildim. Demek istediğim sadece yazılanların miktarı bile çılgıncaydı. Bir kısmında tahminen hademenin yazıları temizlemeyi deneyip sonra da pes ettiğini görebiliyordunuz. Her yere bir şeyler yazılmış, mekânı olduğu gibi kaplamıştı.

Çocuklardan biri gülerek, "Birkaç kız başlattı dostum," dedi. "Bir hafta filan önce. Ama şu hale baksana. Her yeri tamamen kaplamış."

Alice Franklin şıllık sürtük orospu karının tekidir ve üstüne bir de katildir!!!

Hepsi o orospunun suçu!

Siktir git Alice! Healy Kaplamı #35 ÖLÜMSÜZDÜR

Bir kez daha kazayı düşündüm ama beynim o ânı yeniden yaşamama izin vermiyordu. Sadece aynı yere dönüp duruyordu. Bayan Fitzsimmons'ın sesini kafamda duyabiliyordum.

"Yani mesaj atıp onun dikkatini dağıtıyordu öyle mi?" diye sormuştum.

"Evet," diye cevaplamıştım. "Dikkatinin dağıldığını söyleyebiliriz."

Zihnim bir anda ilkokula, Alice'in arkasında oturduğum ve sırf canını sıkmak için saçlarına küçücük kâğıt parçaları attığım dördüncü sınıfa bir sıçrama yaptı. Ama o zamanlar böyle şeyler tamamen eğlenceliydi. Alice başını çevirip bana bakarak gözlerini devirir ama sonra da şu yüksek sesli, deli kahkahasını atardı ve ben de sanki neden rahatsız olduğumu anlamamışım gibi masum gözükmeye çalışırdım.

Ve sonra ben de gülerdim.

Sonra başımı yeniden o bölmeye sokup duvar yazılarına baktım.

Çocuklardan biri, "Bir şeyler ekle," deyip bana bir keçeli kalem uzattı. Kapağını açmıştı bile.

Yazacak bir şey düşündüm ama Alice'in hakikaten koyu renkli saçlarının arasında duran bütün o küçücük kâğıt toplarından başka bir şey gelmiyordu aklıma. O zamanlar saçları daha uzundu.

Başka biri, "Hadi ama abi, acele et. Buradan çıkmamız lazım," dedi.

Nihayet aklıma bir şey geldi ve *Alice istiyor penis* yazdım. Bütün çocuklar güldüler, kafiye olmasa hoşlarına gitmişti.

Daha sonra okulun önünde birkaç arkadaşım ile takılırken Alice'in o svetşörtün içine gömülmüş bir halde tek başına eve yürüdüğünü gördüm. Kapüşonunu başına geçirdiği için koyu renk saçları görünmüyordu. Birkaç saniye boyunca ona baktım ama beni gördüğünü bile sanmıyordum. En azından görmediğini umuyordum.

Kurt

NOTU ALICE'İN DOLABINA ATMAMIN ÜSTÜNDEN fazla uzun süre geçmeden benim dolabımın orada yanına geldi. Günün sonuydu ve çok sayıdaki kitabımı, defterimi ve benzer malzememi sırt çantama atıyordum ki başımı kaldırdığımda Alice'i gördüm, sol yanımda duruyordu; elinde notum vardı.

Kâğıdı kaldırarak, "Bu nedir?" diye sordu. Notum hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. Kaşları bükülüp koyu kahverengi gözlerinin üstünde çatıldılar.

Yüzüne bakamıyordum. Aşırı güzeldi. Ama eğer yüzüne bakamazsam ona Cebir II'de nasıl yardım edebilirdim ki?

"Ben sadece, şey, yardım etmeyi önermiştim. Belki matematik derslerinde yardımım dokunabilir, diye düşünmüştüm." Bir robot gibi konuşuyordum. Hayır, tam olarak sosyal becerileri kıt embesil bir robot gibi, ki yanılmıyorsam bazen öyle olabiliyordum. Özellikle de sosyal becerileri kıt kısmını.

Kapüşonu açtı. Kısa, zarif saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Kendimi onunla göz teması kurmaya zorladım ama tek yapabildiğim yüzünü alt kısmına odaklanabilmek oldu. Dolgun dudakları birbirinin üstüne konmuş taze ahududulara benziyorlardı. Altdudağının altında küçük bir iki çil olduğunu fark ettim.

O kusursuzluğun ta kendisi. O sakızlı şekerden de tatlı. O her şey.

Alice, "Ama *neden* yardım etmeyi öneriyorsun?" dedi. Suçlayan, öfkeli bir sesle konuşuyordu. Ve kim böyle olduğu için onu suçlayabilirdi ki?

"Ben sadece..." diye geveledim. Kulağa peşinden ayrılmayan bir sapık gibi gelmeden Bay Commons'la yaptıkları konuşmayı dinlediğimi söylememin hiçbir yolu yoktu. Ama ona başka ne neden verebilirdim ki? Ona olan sonu gelmez aşkımı mı?

"Sen sadece ne?" dedi. Ve bir anlığına, sadece geçip giden küçücük bir zaman diliminde canının sıkılmasından çok şaşkınlık içinde olduğunu hissettim. Hissettiği öfkeden çok kafa karışıklığıydı.

"Sadece sana yardım etmek istiyorum," dedim, dolabımı kapatıp kendimi gözlerine bakmaya zorlarken. "Matematik dersinde."

Ve ardından inanılmaz bir şey gerçekleşti. Sonsuzluk kadar uzunmuş gibi gelen bir sürenin ardından Alice Franklin başını öne doğru sallayıp, "Tamam," dedi. Bunu söylediği anda Healy Lisesi'nin zemininin ayaklarımın altından uçup gittiğini hissettim.

"Evime, yani sen mi benim evime gelmek istersin?" diye ekledi. "Yoksa ben mi senin evine geleyim?"

"Eğer senin için daha kolay olacaksa ben gelirim," diye cevapladım gerçek anlamda düşünmeden. Bu sade-

ce aklıma gelen ilk yanıtı. Alice adresini fizik defterimin köşesine karaladı. Kalem tutarken parmaklarının ne kadar uzun ve ince olduklarını fark ettim.

Parmakları bile kusursuz.

5530 *Robindell* diye yazdı. Harfleri yerinde duramıyormuş gibi heyecan dolu ve yazarının bir kız olduğunu hemen belli ediyorlardı. El yazısı olduğundan daha mutlu görünmesine neden oluyordu.

“Ne zaman buluşalım?” diye sordum.

Alice Franklin kalemini çantasına geri koydu.

“Bu akşama ne dersin? Saat sekiz olur mu?”

Cuma akşamıydı ama bir planım yoktu ve tahminen Alice Franklin’in de yoktu.

“Tamamdır,” dedim. “Orada olacağım.”

Büyükannem Alice’in evine gidebilmem için arabasını ödünç verdi. Ona kime ders vereceğimi söylediğimde ismini tanıdı ve yüzü buruşur gibi oldu. Büyükannem bile Alice Franklin’i biliyordu. Bunun size bazı şeyleri açıklaması lazım. Dua grubuna gittiğinde dedikoduyu seven, tatlı, masum bir Healy sakini ondan Healy’nin en yoldan çıkmış kızı diye bahsettiğinde hakkında söylenenleri öğrendiğinden hiç şüphem yoktu. Ama hakkını yememek lazım, Alice Franklin’in evine gittiğimi söylediğimde bir şey demedi. Sadece bana anahtarları verip dikkatli kullanmamı söyledi.

Nasıl arabadan inip bazılarının Alice’in kasabanın kendilerince kötü tarafı olarak tanımlayacağı bir semtte olan pembe beyaz bungalov evine yürüdüğümü bilmiyorum. Ama bir şekilde o yolculuğu bitirmeyi başardım. Kapının hemen dışındaki verandada sigara izmaritleriyle dolu bir

saksı vardı ve sigara içen Alice mi yoksa Bayan Franklin mi, diye merak ettim. Bayan Franklin diyelim. Biyolojik olarak Alice'in tabii ki bir babası vardı. Ama Healy'nin sokaklarını vakti zamanında bir Bay Franklin arşınladığına bile onun bunu yaptığını gören tek bir kişi bile yoktu.

Elimi yumruk yapıp kapıyı çaldım ve işte Alice oradaydı, yüzünde nötr bir ifadeyle tam karşımda duruyordu. Ne bir gülümseme ne de bir selam. Sadece kapıyı sonuna kadar açıp üstünde lacivert kot pantolon ve siyah bir tişörtle orada durdu. Tişörtün yakasının yüksek olduğunu fark ettim. Bunun için minnettardım.

"Selam," dediğinde tedirgin olduğu belliydi. "İçeri gelsene."

Peşinden parlak bir ışıkla aydınlatılmış mutfığa girdiğimde masanın üstünde yeni açılmış bir dizi sarı kurşun kalemin yanına Cebir II kitabını ve pembe bir spiral defteri yerleştirmiş olduğunu gördüm. Bunların önüne oturup masanın başında duran bir sandalyeye oturmamı işaret edince birbirimizin çaprazına oturmuş olduk. Alice'in annesi bir yerlerden çıkıp gelecek mi, diye merak ettim ve Alice de aklımdan geçenleri okumuş olmalı ki, "Annem burada değil. Erkek arkadaşıyla buluşmaya gitti," dedi.

"Ha," dedim.

"İçecek bir şeyler ister misin? Kola, portakal suyu ve su var."

Alice Franklin, Healy'nin en güzel kızı tam karşımdaydı. Evine girmeme izin vermiş, bana içecek bir şeyler sunuyordu. Bütün gücümle yutkunup, "Bir kola alayım lütfen," dedim. Kendisine de bir tane aldı.

Soğuk kutudan birkaç yudum aldıktan sonra Alice defterini açıp bana ödevini gösterdi. Benim için çocuk

oyuncağıydı ve bir kalem alıp problemleri onun yerine çözmeye başladım. Çalışırken bir yandan da konuşuyor ve problemleri elimden geldiğince yavaş, her adımımı açıklayarak çözüyordum. Binomları ve kökleri sanki bir süredir konuşmadığımız çok yakın arkadaşlarıymış gibi anlattım. Kısa süre içinde kendimi grafikler, eğriler ve polinomlar arasında kaybolmuş buldum. Alice çalışırken bir iki soru sormak için araya girdi ve ben de durup ne yaptığımı açıkladım. Arada bir, "Ha. Haa. Bay Commons hiçbir zaman böyle mantıklı bir şekilde anlatamıyordu," diyordu. Sonunda kalemi ona verirken parmaklarımız birbirine dokundu ve dikkatle bir eğri, bir grafik çizmesini izledim.

"Bu doğru!" dedim heyecanla.

"Öyle mi?" deyip sadece kısa bir süre için bana baktıktan sonra yukarı doğru eğrilen çizgiyi bitirmek için defterine döndü. Sanki gözlerini uzun süre çiziminden alırsa bir şekilde bir hata yapabilirmiş gibi.

Ona, "Evet!" dedim.

"Vay be," deyip sonunda kalemi masanın üstüne koydu. Bir anlığına bana bakıp içten, samimi bir şekilde gülümsedi. Kesici dişlerinden bir tanesinin hafif çarpık olduğunu fark ettim. Çok azıcık.

"Bir tane daha denemek ister misin?" diye sorduğumda evet, dedi ve o problemi de doğru çözdü.

Bir şey söylemek için o kadar çaresizdim ki, "Görünüşe bakılırsa benim yardımına pek de ihtiyacın yokmuş aslında," dedim ve kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum. Eğer yardımına ihtiyacı yoksa (iki soruyu doğru çözmüş olmasına rağmen son derece bariz şekilde *vardı*) o zaman onu bir daha nasıl görecektim?

Yorumum Alice'te bir şeylerin değişmesine neden oldu. Gülümsemesi kayboldu ve belki abartıyorum ama biraz suratının asıldığını düşünüyorum. Çok çok hafif de olsa.

Alice, Cebir II kitabını kapatarak, "*Benimle yatmak istiyorsun, değil mi?*" dedi. Hatta kitabı çarparak kapattığı bile söylenebilirdi. "*Benim, matematik dersinde yardım etmen karşılığında seninle işi pişireceğimi düşünüyorsun, değil mi?*" Yanakları, mükemmel yanakları çilekli dondurma dolu iki kâse gibi kızardı.

Havada asılı kalmış olan *benimle yatmak* ibaresi benim de kızarmama yol açtı. Ve işin aslı şuydu: Alice'le yatmak *istiyordum* ve hâlâ yatmak *istiyorum*. Bu soruya nasıl hayır yanıtını verebilirdim? Neredeyse on yedi yaşındayım ve çoğunlukla memnun olduğum bir başıma halim ve sosyal yetersizliklerimi saymazsak gereğinden de çok aşına olduğum cinsel isteklerim var, dolayısıyla evet, Alice Franklin'le yatmak *istiyordum*. Onu kollarıma alıp ensesini tam saçlarının altından öpmek *istiyordum* ve ellerimi siyah tişörtünün altına sokup yumuşak, sıcak ve tatlı olacağından emin olduğum tenine dokunmak *istiyordum*. Kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği karanlık, gizli bir odada bedenini bedenimin altında hissetmek *istiyordum*. Evet, ah Tanrım evet, Alice Franklin'le yatmak *istiyordum*.

Ama o anda Alice'in aklından geçtiği şekliyle değil. Öyle değil.

Cebir II ödevinde verdiğim yanıtlar karşılığında değil.

Dolayısıyla, "Hayır. Hayır, Alice. Hiç de öyle bir durum yok. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum," derken tamamen yalan söylemiyordum.

Biraz da olsa samimi görünmüş olmalıyım çünkü Alice suratını asmayı bıraktı. Ama hâlâ davranışlarıma güvenmiyor gibi duruyordu. Bunun ardından ne söyleyeceğimi bilemiyordum dolayısıyla bu planın umutsuz olduğundan emin bir şekilde orada öylece oturdum. Kendimi tam bir hıyar gibi göstermeyi başarmıştım.

Ve sonra da Alice kendini arkaya doğru itip masadan uzaklaştı ve ben de, beni dışarı atacağından emindim ama o sadece içini çekti, öylesine küçük biri için fazlasıyla büyük, ağır bir iç çekmeydi. Sonra da, "Peki, neden bana iyi davranıyorsun ki?" dedi.

"Çünkü..." diye yanıtladım. Ve Alice hakkında ortada dolanan söylentileri düşündüm. Koridorlarda yürürken ve derslerden önce ve sonra bölük pörçük duyduğum söylentileri.

Partiyi, cinsel içerikli mesajları, kürtaşı.

Çok yakın zamanda Alice Franklin hakkında yazılarla kaplanan, öğrencileri hakkında konuşurken duyduğum şu ikinci kattaki tuvalet kabinini. Oraya Sürtük Tuvaleti diyorlardı.

Alice ona neden bu kadar iyi davrandığım hakkındaki sorusuna bir yanıt bekliyordu. Yüzü sakindi ve gözünü kırpmaksızın bana bakıyordu.

"Çünkü..." dedim bir daha. "Çünkü... bence bunu hak ediyorsun."

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru yanıt verdiğimi anladım.

Aynı zamanda bunun yüzde yüz doğru olduğunu da anladım.

Alice beni dışarı atmadı. Bir dakika kadar mutfağın zeminine baktı ve sonra da büyük kahverengi gözlerini kaldırıp yeniden bana baktı.

Kitabını yeniden açarken, "Bana bir problemde daha yardım edebilir misin?" dedi.

Ona, "İstedğin kadar problemde yardım ederim," deyip kalem almak için uzandım.

Kelsie

İSTEMESEM DE AKLIMDAN GEÇİP DURAN ŞEYLER
şöyleydi:

- Sürtük Tuvaleti
- İnsanlara Alice ve kürtajdan bahsetmem.
- Geçen yaz başıma gelen Hakikaten de Kötü Şey
- O gece Elaine'in partisinde Alice ve Tommy.
- Genel olarak Tommy Cray.
- Özel olarak Alice Franklin.
- Eğer gidebileceğim bir cehennem varsa cehenneme gitmeyi hak edip etmediğim.

Sanki beynim bazı şeyleri düşünmemek uğruna manyak gibi aşırı çalıştığı için artık tam bir popüler kız olduğum gerçeğinin tadını çıkaracak zamanı bulamıyormuş gibiydim. Her gün Elaine, Maggie ve bütün arkadaşlarıyla oturuyordum, bütün o gürültünün, herkesin duyup bilmek istediği ama sadece bizim anladığımız esprilerin

ve herkesin ilgisinin tam ortasında oturuyordum. Sık sık Elaine'in evinde takılıyordum ve bir sürü şeyin dedikodusunu yapıyorduk. Bütün bunlar hakikaten de eğlenceliydi. Eğlenceli olmadıklarını söylesem kocaman, gülünç bir yalancı olurdu.

Ama.

Yine de.

Evvelki gün Alice'in koridorda Kurt Morelli ile konuştuğunu gördüm. Elaine, ben ve birkaç kız daha yanlarından geçiyorduk ve işte oradaydılar. Alice gri svetşörtüyle kot pantolonunu giymiş, kollarını vücuduna dolayıp ellerini koltuk altlarına sokmuştu. Sanki iyice küçülüp ortadan kaybolmak ister gibiydi. Kurt nereye bakacağını veya vücuduyla ne yapacağını bilemiyormuş, sanki canlı olmaktan gerçekten de rahatsız oluyormuş gibiydi. Alice bir şeyler söylüyordu ve Kurt da başını ileri geri sallayıp duruyordu. Uzun zamandır gördüğüm en tuhaf şeydi.

Elaine pek de alçak olmayan bir sesle bana doğru, "Bu da ne şimdi?" diye homurdandı.

Aklıma gelen tek şey bu olduğundan, "Aman Tanrım," dedim.

Biri, "Umarım *ondan* hamile kalmaz," diye ekledi ve kıkırdayarak kendimizi birbirimizin kollarına bırakır gibi olduk. Kurt'le Alice'in işi pişirmeleri fikri o kadar komikti ki gülmekten bayılmamak için birbirimizi tutmamız gerekti.

Alice'in söylediklerimizi duyup duymadığını bilmiyordum.

Onu Kurt Morelli'yle konuşurken görmek çok acayipti. Her ne kadar diğer kızların aynı şekilde hissetmediklerini bilsem de hâlâ Alice'i lisenin ilk günündeki birinci sınıf toplantısında gördüğüm, ulaşılamaz denecek kadar

havalı şu kız olarak gören bir parçam vardı. Eksiksiz bir özgüvenle yüksek sesle küfreden ve annem kendini manyak gibi dine kaptırmış olsa ve nasıl rimel sürüleceğini bilmiyor olsam da, beni arkadaşı olmaya layık gören tarzda bir kız. Hani neredeyse her gün başına geldiği için, bir çocuğun kendisine çıkma teklif etmesi dünyanın en sıkıcı şeyiymiş gibi davranan tarzda bir kız.

Dolayısıyla Alice'in okuldaki en tuhaf çocukla konuştuğunu görmek hakikaten sarsıcıydı.

Ama işin aslı şu ki her ne kadar ta dokuzuncu sınıfta inanılmaz Alice Franklin'le tanışmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayan bir yanım olsa da, çoğu zaman gerçek Alice Franklin çekip gitmiş gibi geliyordu. Ya da bir hayalet veya farklı bir kişiye dönüşmüş gibi. Sanki bacakları olan gri bir svetşörte dönüşmüş gibi.

Üstüne düşünmemeye çalıştığım şeyler listesinde bir şey daha vardı. Ve bu da Alice'le benim evde ilk takılmamızdı. Benim odama gelmiştik ve beynim kulağa havalı gelecek bir şeyler bulmak için fazla mesai yapıyordu, o da ahududu renkli tırnaklarını *İsa Çağırıyor* ve *Dua Eden bir Zevcenin Gücü* de dahil olmak üzere annemin dini kitaplarının sırtında dolaştırdı. Oda'nın etrafına bakıp duvarlardaki bütün şu Hristiyan teranelerini incelediğini hatırlıyorum.

"Annem kafayı din meselesine ciddi şekilde takmış halde," dedim, "ama ben, şey, hiç öyle değilim." Annemin mutfaktan konuşmalarımızı duyamadığını umuyordum. Efendimize olan inancı inkâr etmek annemin en katı yasağını ihlal etmek demekti.

Alice sanki ne söylediğimi duymamış gibi, "Ha," dedi. "Sorun değil ya. Yani ben de Tanrı'ya filan inanıyorum. Hakikaten önemli bir olay değil."

Bunu söylediğinde rahatlayarak omuzlarımın nasıl üç metre aşağıya indiğini hatırlıyorum.

Onu özlüyordum. Onu hakikaten özlüyorum. Onu hep kışkandığımı, bana Mark Lopez'le oral seks yapması hakkında yalan söylediğini ve Elaine'in partisinde (büyük ihtimalle/belki) yattığı çocuklardan birinin Tommy Cray olduğunu biliyorum. Hakikaten Kötü Şey yüzünden en çok üzülüp kızdığım da akla mantığa sığmasa da onu suçladığımı biliyordum... Onu özlüyordum. Dergilerin kenarına bir şeyler çizmeyi ve pizza ısmarlayıp sırf canımız çektiği için bütün bir tepsi browniyi mideye indirmemizi özlüyordum. *Cry-Baby* ve *Elma* gibi ağdalı, çılgın müzikalleri izleyip şarkılarını yüksek sesle söylemeyi özlüyordum. Ona seksin nasıl bir şey olduğu hakkında sorular sormayı ve birbirimizin evinde yatıya kalmamızı ve gecenin yarısında oğlanları arayıp epey kötü bir Çinli aksarıyla siparişlerinin yanında Çin böreği de isteyip istemediklerini sormasını izlemeyi özlüyordum. Ve derslerde sıkıntımızla başa çıkabilmek için dedikodu yapmamızı ve mesajlaşmamızı özlüyordum.

Kelsie, bu dersten o kadar sıkıldım ki gözlerimi kızgın şiş sokup yerinden çıkarmak istiyorum.

Sakın yapma gözlerin çok güzel.

Eskiden gözlerimin olduğu çukurlara şiş sokup öyle gezebilirim. Sen de bana yol gösterip yardımcım olursun.

Senin kılavuz köpeğin olacağımı mı söylüyorsun?

Evet, ama köpek değil. Sadece yardımsever bir arkadaş.

Sen bildiğin manyaksın Alice!!!

İnkâr etme sen de aynı benim gibisin!!!

Onu özlüyordum ve bunu söylemenin tamamen ikiyüzlü, zavallı bir şey olduğunun farkındaydım. Hele ona bugüne kadar yaptığım ve daha yapacağım her şey düşünülünce.

Hem de hepsini sadece yemekhanenin iyi masalarından birinde oturmak için yaptım.

Yine de bu doğrudu. Bana apaçık soran olduğu anda inkâr ederim ama çoğunlukla, aslında hemen hemen aralıksız Alice Franklin'i özlüyordum.

Tahminen bunu hak etmiyordum ama öyleydi işte.

Kurt

YOU'VE SPENT
YOUR HEART

YOU

LOVE

LOVE

KILL

LOVE

TANRILARIN BİLE ENİNDE SONUNDA AFRODİT'İN yakınında olmaya alışmış olmaları gerekir.

Ve böylece neredeyse iki hafta boyunca haftada iki defa buluştuktan sonra Alice'in evindeyken biraz rahat olabilmıştım. Güzelliği, cazibesi, mükemmel dizleri, dudakları ve yüzüne rağmen, artık derslerimiz sırasında heyecandan eli kolu birbirine dolanan bir hilkat garibesi gibi davranmıyordum. Tabii yüzeyi çarşaf gibi huzur dolu bir göle benzediğim de söylenemez ama en azından düzenli soluk alıp verebiliyorum.

Matematik ders kitabı her zaman hazır ve mutfak masasının üstünde, yeni açılmış kalemlerin ve buz gibi bir kutu kolanın yanında beni bekliyordu. Derslerimiz sırasında o hiçbir şey içmezdi. Sadece problemleri çözer, açıklamalar önerir ve sorularını yanıtlarken beni dikkatle izlerdi.

Annesi hemen hiçbir zaman evde olmazdı. Bir defa Alice'le derslerimiz sırasında evden çıkarken bir anlığına gözüme ilişti. Kızının daha yaşlı bir versiyonuydu ama

omzuna kadar inen saçları ve hiç de Alice'inki gibi yumuşak ve tatlı olmayan bir yüzü vardı. Alice'e eve dönmesini beklememesini söyledi ve bana selam bile vermeden çıkıp gitti.

Alice'in hemen hemen her zaman kendi başına olduğu hissine kapıldım.

Bir akşam arka arkaya bir sürü problem çözdükten sonra Alice bana bakıp, "Bu konuda nasıl bu kadar iyi oldun ki?" diye sordu.

Omzumu silkip ona gerçeği söyledim. "Bilmem. Galiba bana kolay geliyor. Hiç zor değil. Ama başka insanlara kolay gelen şeyler de bana kolay gelmiyor, dolayısıyla galiba bir denge var."

Alice biraz suratını asarak, "Sana kolay gelmeyen nedir?" diye sordu. "Senin bütün derslerin A."

Ona, "Akademik konular sorun değil," diye açıkladım. "Ama mesela insanlarla konuşmak. Havadan, spordan ya da şundan bundan işte. Ben onu yapamıyorum. Ben öylesine konuşmak konusunda iyi değilim."

Alice'in hafif somurtması gülümsemeye dönüştü.

"Peki, şu anda konuşmuyor muyuz?"

Yüzüm kızardı. "Evet konuşuyoruz. Konuşmak hakkında konuşuyoruz."

Alice, "Konuşmak hakkında konuşuyoruz," diye tekrarladı. Gülümsemesi biraz daha arttı. Beynim kafamın her yanını altüst edip söyleyecek bir şey aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Bir anlık sessizliğin ardından Alice, "Çalışmaya dönebilir mi?" dedi. Belki de rahatsız olduğumu hissetmişti.

"Tamam," dedim, yeniden polinomlar hakkında konuşabildiğim için minnettardım.



Sonra da aklıma bir fikir geldi. Noel tatiline çok az kalmıştı ve Alice'e alacak bir hediye düşündüm. Harcamak için param vardı. Aslında çok vardı. Annem ile babam finansal planlarını akıllıca yapmışlardı ve büyükannemin elinde beni yetiştirmekte kullanmak üzere epey yüklü bir miktarın olduğunu biliyordum. Yüce gönüllü olmaya gücüm yeterdi. Büyükannemden hediye için gerekli parayı istediğimde kime hediye alacağımı sordu.

"Alice Franklin," dedim. Büyükanneme yalan söyleyemem.

"Peki," diye yanıt verdi büyükannem, "sen hiçbir şey istemezsin Kurt. Dolayısıyla eğer bu hediye için yüz dolar harcamak istiyorsan bu senin seçimidir."

Alice onun sevgisini satın almaya çalıştığımı düşünecek miydi? Belki. Ama yine de internette arama yapıp istediğimi buldum ve satın alıp bu işin iyi sonuçlanmasını diledim. Yani Alice Franklin'in hediyesini beğenmesini.

Perşembe akşamı Alice'in evine gidecektim. Ama o perşembenin Brandon Fitzsimmons'ın on yedinci doğum günü olduğunu fark etmemiştim. Daha doğrusu yaşıyorsa on yedinci doğum günü olacağını. Ve o doğum günü gelince de Healy Lisesi bir kez daha yas moduna girdi. Brandon'ın dolabı okul renklerindeki balonlarla kaplandı, kızlar sınıfta ağlamaya başladılar ve insanlar müdürün özel olarak o gün için getirttiği yas danışmanıyla konuşabilsinler diye derslere ara verildi.

Alice'i o gün hiç görmemiştim, elimde hediyemle evine geldiğimde kapıyı açtı ve anında içtiğini anladım. Soluğu bira kokuyordu, yanakları kırmızıydı ve gülümsemesi de çarpık ve teklifsizdi. Eğer yanılmıyorsa gözleri sanki ağlamış gibi görünüyordu.

"Selam Kurt," dedi. Mutfaka doğru kayarmış gibi bir hareketle ilerledi, masada ne spiralli defter ne Cebir II

kitabı ne de açılmış kalemler vardı. Mutfakta *olan* şey tezgâhın üstündeki Lone Star birasıydı. Kusursuz dudaklarıyla biradan bir yudum aldı.

"Annemin içtiğinden. İğrenç değil mi? Aman ne fark eder."

"Ha," dedim, ne diyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilemeyerek.

Alice, "Sen de bir tane ister misin?" diye sordu bana.

"Olur," dedim.

Ondan açılmamış bir kutu aldım ve bir yudum almak için öne eğildim ve bir anlığına aklım son bira içtiğim zamana gitti. Bu sonbaharın başındaki sıcak bir cumartesi gecesine. Sonra da aklım Alice Franklin'e söylemek istediğim şeye kaydı.

Sonbaharın en başında bir cumartesi gecesiydi, üçüncü sınıf başlayalı çok olmamıştı. Odamda okumaya dalıp gece geç vakte kadar uyanık kalmıştım. Bazen uykusuzluk çekiyorum ama yıllar geçtikçe bunu benimsemeyi öğrenmiştim çünkü bana uyanık kalıp kitap okuyacak zaman kazandırıyordu. Ve aslında günde dört beş saat uykuyla idare edebildiğimi keşfetmiştim. O açıdan şanslıydım.

Pencereyi açmıştım. Healy'de bunu yapabilirdiniz. Sıcak bir Teksas gecesiydi ama büyükannem akşamları klimayı kapatıp pencereleri açmayı tercih ederdi. Taze gece havasını solumanın vücuda iyi geldiğini söylüyordu. Elektrik faturalarına da iyi geldiğini varsayıyordum.

"Kurt, hey, Kurt!"

Kulağa normal konuşma sesinden daha da yüksek gelen yüksek sesli bir fısıltıydı duyduğum. Belki yavaşça

uykuya dalıp sesler duymaya başlıyorumdur, diye düşündüm ama sonra ses yeniden geldi, doğruca açık pencereden.

"Kurt Morelli, beni duyuyor musun?"

Eşofmanımın altını giyip pencereye yöneldim. Sokağın karşısında Brandon Fitzsimmons'ın yatak odasını hemen dışında evinin çatısına çıkmış dengede durduğunu gördüm. Elinde bir kutu birayla bana sesleniyordu.

Onu susturmak için parmağımı ağzıma götürüp alt kata yollandım, elimden geldiğince ses çıkarmadan yavaş yavaş ilerliyordum. Dışarı çıkmayı başarınca yerden Brandon'a baktım.

"Morelli," dedi, bu defa fısıldamadan, soyadımın ortasında geçirir gibi olarak. Sarhoştı. Bariz bir şekilde.

"Fitzsimmons," diye cevapladım. "Bakıyorum yine pert olmuşsun."

"Eğer pert olmak haşat olmanın inekçesiye evet, öyleyim. Morelli senin en sevdiğim yanın benimle hep adam gibi konuşman. Lafı dolandırmadan sadede geliyorsun. Sarhoş olduğumu görüyorsun ve sarhoş olduğumu söylüyorsun. Ayın üstünde parladığını görüyorsun ve aya selam veriyorsun."

"Aya selam filan vermedim. Sadece inanılmaz derecede sarhoşsun."

"Yukarı gel dostum, sen yukarı gel hele."

Omuzlarımı silkip garajın yanına koydukları merdiveni almak için Fitzsimmonsların evinin arkasına yürüdüm. Sekiz ya da dokuzuncu sınıftan başlayarak Brandon beni birkaç defa gecenin geç saatinde çatıya çağırdığından nerede olduğunu biliyordum. Healy Lisesi ahalisinin geri kalanının Healy Lisesi hiyerarşisinin en üstü ve en altındaki erkeklerin bir çatıda yan yana

oturmuş konuşurken görmelerini hayal ettim. Okuldayken Brandon boyumla ya da notlarımla dalga geçmek dışında varlığımın farkına bile varmazdı. Dürüst olmak gerekirse bunu o kadar iyi niyetli bir şekilde yapardı ki rahatsız olmaya zahmet etmezdim. Demek istediğim, bana inekcan derdi ve bunu yaparken de sırtırdı. O kadar zevzekti ki şirin bile sayılabilirdi.

“Bira ister misin?” Elini yatak odası penceresinden içeri sokup bana bir kutu bira uzattı. Açtım.

“Vay be Morelli, bunu yapabileceğinden emin değilim.”

“Sonuçta bira bu, siyanür değil.”

“Siyanür de neyin nesi?”

“Bir tür zehir. Jonestown kültünün üyeleri liderleri Jim Jones’un emri üzerine büyük miktarda içtiler. Hepsi de anında öldü.”

Brandon bir yudum alıp sırtarak, “*Tanrım*, Morelli, bu bokları nereden buluyorsun?” dedi.

Tatmin olarak kendi kendime gülümsedim. Küçük bir çocuk olduğumuz zamanlardan beri Brandon sıradışı bilgiler koleksiyonumdan hoşlanmıştı. Bana hep küçükken annesine basınç mukavemeti kavramını açıklayarak çatının üstünde oynanabilecek kadar sağlam olduğuna ikna etmemi hatırlatırdı. Açık açık söylemese de zekâmdan etkilendiğini anlayabiliyordum. Şimdi, arada bir geceleri ettiğimiz sohbetler ve Brandon’ın beynimin işleyişine gösterdiği ilgiyi dile getirsem de gizliden gizliye arkadaşlık gibi bir saçmalıktan bahsetmiyorum. O zamanlar bile bunu biliyordum. O benim komşumdu, anaokulundan beri hayatımda olan biriydi. O Brandon Fitzsimmons’tı ve ben ise Kurt Morelli’ydim ve doğruluğundan emin olmadığım ama spekülatif olarak öne

sürebileceğim bazı nedenlerden ötürü o, benimle konuşmaktan hoşlanıyordu. Belki de sırlarıyla hikâyelerini anlatabileceği başka kimse olmadığını hissettiğinden. Belki de onu eğlendirdiğim için. Belki de karşı evde oturduğumdan.

Ve yanılmıyorsam, belli bir düzeyde ben de onunla konuşmaktan hoşlanıyordum. Ya da en azından bana anlatmak istediklerini dinlemekten.

Böylece konuştuk.

Onu dinlemeyi neden mi seviyordum? Brandon benden hemen her açıdan öylesine inanılmaz derecede farklıydı ki... İkimizin de Healy'de yaşayan erkekler olmamız durumu hariç tabii. Çatıda yanında oturup yediği haltları, maceralarını ve sorunlarını dinlemek neredeyse antropolojik araştırma yapmak gibiydi. Radikal olarak farklı bir hayata dair iç görü kazanmamı sağladı. Yanılmıyorsam bir defasında büyük bir maç sırasında endişeden altına işediğini bütün kasabada bilen tek kişi bendim. Ve Healy Lisesi oyun kurucusu olarak statüsü o derece önemli olduğundan geometri öğretmenin her sınav ve test kâğıdını tamamen boş vermesine rağmen onu dersten geçirdiğini. Ya da sık sık sağ tarafıyla sol tarafı arasındaki farkı unuttuğunu. (Bir gece ona hatırlaması için bir numara öğrettim; sol elinin baş parmağını açıp L yapabildiğini ve bunun için son derece minnettar kaldı.)

Ve böylece o akşamlardan hoşlandığımı itiraf ediyordum. Brandon'ın sarhoş olduğu benimse sadece içtiğim o baharın son günün akşamı gibi akşamlardan. Ve o akşamdan özel olarak o kadar keyif alıyordum ki ikinci bir biraya bile başladım.

Brandon'ın o öğleden sonradaki maçta ne kadar yorulduğunu ve Koç Hendricks'in bazen nasıl beter bir

palavracı olduğundan şikâyet etmesini dinledikten sonra, "Peki bu hoş cumartesi akşamı neredeydin?" diye sordum.

"Healy Lisesi otoparkında takılıyordum. İnanılmazdı. Gerçekten müthişti." Alaycı bir ifadeyle konuştuğunu fark ettim.

"Varlığınla mest ettiğin takipçilerinin dalkavukluğuna mı maruz kalmıştın?"

"Ne dediğini anlamıyorum Morelli. Biraz daha yavaş konuş." Beni omzuyla itti.

"Diyorum ki, otoparktakiler sana çok mu ilgi gösteriyorlardı? Ne de olsa sen Brandon Fitzsimmons'sın."

Brandon gülüp birasının kalanını içti.

"Galiba şu an sana okuldaki en popüler üçüncü sınıf öğrencisi olmanın hiç de öyle abartıldığı gibi olmadığını söylemem gereken an değil mi? Sadece anlaşılmak istediğimi filan söylediğim."

"Yani hakikaten de abartıldığı gibi değil mi?" diye sordum samimi bir merakla.

Brandon yavaşça başını öne doğru sallayarak olumlu yanıt verdi ve yüzünde hüznü bir ifade belirdi. Sonra da ani bir kahkaha attı. "Yok be dostum," dedi bana. "Kabul etmem lazım, epey iyi. Böyle deyince kulağa hıyarın tekiymiş gibi geldiğimi biliyorum ama hakikaten öyle. İnsanlar beni seviyorlar. Hata yapmam mümkün değil. Hatunlar beni seviyorlar. Erkekler yerimde olmak istiyorlar. Bir ihtimal sen hariç."

O ve muhteşem Alice Franklin hakkında yeni dolanmaya başlayan dedikoduları düşününce onunla aynı fikirde olmadığuma karar verdim. Dolayısıyla, belki de biranın verdiği cesaretle, "Ya Alice Franklin? Elaine'in partisinde ikiniz arasında yaşananları duydum. Onu tanımaktan rahatsız olmazdım, İncil'de geçtiği anlamıyla yani."

Brandon bir an için bir şey söylemedi, sonra da başını iki yana sallayıp bir iki saniye kendi kendine kıkırdadı.

"Yani, Alice'e çakmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Yani, çakmak sözcüğünü kullanmazdım ama kendisi son derece cazibeli genç bir bayan."

Brandon, "Morelli bence sen kelle oldun," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim.

Bir süreliğine çatıya sessizlik hâkim oldu ve ardından durup dururken Brandon yüksek sesle geçirdi. Sonra da, "Biliyor musun, onu becermedim," dedi.

Bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum. Sonra hatırladım. Alice Franklin.

"Diyorsun ki," dedim, "sen... becer... yani, insanlar..."

"İnsanlar hem benim hem de Tommy Cray'in onu hallettiğimizi söylüyorlar. Evet abi, insanların ne dediklerini biliyorum çünkü en baştan onlara bunu söyleyen benim! Hadi ama Morelli, kafanı çalıştır biraz."

"Ama onu, ee, ona çakmadın yani, ha?"

"Hayır," dedi. "Alice'e, çak-ma-dım."

"Ya Tommy?"

"Yok. O da çakmadı."

"Peki o zaman neden..." Kafam karışmıştı. O noktada okulda insanların Alice'e davranışlarında küçük ama anlamlı farklılıklar başlamıştı bile. Öğle yemeğine onunla o kadar sık oturmamak gibi. Ya da sınıfa girdiğinde gülmek gibi.

Brandon, "Morelli, doğruyu bilmek istiyorsan bazen neyi ne halt yemeye yaptığımı bilmiyorum," deyip bir kez daha geçirdi. "O gece onunla olmak istedim ama o bir türlü olur demedi. Bana gösterip gösterip sonunda öylesine takılmak istemediğini söyledi. Beni gıcık etti. Benimle olabildiği için şükretmeli. Çoğu kız şükrediyor.

Mesela Maggie Daniels'ı düşün, tamam mı? Benim için biraz fazla etli butlu ama Maggie Daniels benimle olabilmek için gerekirse sol kolunu verir. Tabii öyle yaparsa ben onunla asla beraber olmam çünkü çolak kalmış olacak ve ben de sapık filan değilim." Brandon kendi esprisine güldü ama ben gülmedim.

"Seni reddeden ilk kız Alice mi?" diye sorarken içimi tuhaf bir his kapladı sanki ev aniden hafif yana yatmış gibi.

"Aynen," dedi Brandon. "Gerçek bu. Daha önce hiçbir kız bana hayır dememişti. Ve bu da beni kızdırdı. Dolayısıyla hem ben hem de Tommy onu becerdik dedim. Ona hayır dememiş olması gerektiğini göstermek amacıyla hani."

"Peki ya Tommy?" diye sordum.

Brandon, "Tommy'nin üniversiteye geri döneceğini biliyordum," diye karşılık verdi. "Burada olmayacaktı ki inkâr etsin."

Durumu Brandon'a anlayabileceği bir şekilde nasıl açıklayabileceğimi düşündüm. "Ama o bunun yüzünden... o kadar çok *pislikle* başa çıkmak zorunda kalıyor ki. Bunun farkındasın, değil mi? Demek istediğim, herkes söylediklerinin doğru olduğunu sanıyor."

Brandon gözlerini devirdi. "Elaine O'Dea ve bütün tayfası, yaratılışın parçası olan herkese bunu yayıyorlar. Ama geçecektir. Böyle şeyler hep geçip gider. Bir hafta sonra olsun, bir ay sonra olsun, bak herkes unutmuş olacak."

Duyduklarıma inanamıyordum. Daha önce Brandon'ın böyle bir konuda yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama söylemişti. Ve dahası çatıda bana söylediklerinin ne yaptığının farkına varması veya suç-

nu itiraf etmesi olduğunu da sanmıyordum. Brandon'ın öyle bir derinliğe sahip olduğunu düşünmüyordum. Kendisine kalırsa beni her zaman yaptığı gibi Brandon Fitzsimmons olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hikâyeler anlatarak eğlendiriyordu.

Tek kelime daha etmeden biralarımızı bitirdik ve ardından Brandon yatması gerektiğini söyledi.

"Morelli, küçük sırrımızı kimseye söylemeyeceksin değil mi?" diye sordu arkasına dönüp odasına geçerken. "Biliyorsun, korumam gereken bir itibarım var." Bunu söylerken elini sanki vatandaşlık yemini ediyormuş gibi göğsüne koyup pişmiş kelle gibi sırtarak bana baktı.

"Anlatacak kimim var ki?" diye karşılık verdim.

Brandon Fitzsimmons'ı en son orada sağ gördüm. Ertesi gün öğleden sonra büyükanneme bahçesindeki yabancı otları yolmada yardım ederken Memur Daniels'ın polis arabasının evimizin önüne çektiğini gördük.

Büyükannem ona, "Selam Paul," diye seslendi.

Memur Daniels, "Selam Vivian dedi," yüzü asılmıştı ve solgun görünüyordu. Ardından ona özel olarak konuşmaları gerektiğini söyleyince büyükannem beni ayırık otlarının kapladığı tarhun önünde bırakıp memur Daniels'la konuşmak için araba yoluna yürüdü.

Memur Daniels ona ne söylediyse büyükannem duyar duymaz eliyle ağzını kapayıp başını iki yana salladı. Büyükannemin kilisedeki arkadaşlarından biri hakkına kötü bir haber geldiğini düşündüm ama sonra başını evet anlamında salladığını gördüm ve Memur Daniels'ın peşinden Fitzsimmonsların evine gitti.

“Kurt, bana beş dakika verir misin lütfen?” derken ağlamamak için kendisini zor tuttuğunu düşündüm. Ben de kafam karışmış bir halde Memur Daniels’la kapıyı çalmalarını ve Bayan Fitzsimmons’ın onları içeri almasını izledim. Birkaç saniye sonra Bayan Fitzsimmons’ın bir hayvan gibi, avazı çıktığı kadar bağırarak haykırdığını işittim.

Alice’e bu öyküyü o gece anlatamazdım. Böyle olmazdı. Alice alkollüyen ve gözleri de büyük ihtimalle ağlamış olduğu için kıpkırmızıyken olmazdı. Dolayısıyla hiçbir şey söylemedim.

Alice boş bira kutusunu fırlatıp, “Matematik kitabımı okulda bıraktım,” dedikten sonra dolu bir kutu bulana dek buzdolabını karıştırdı. “Dolayısıyla bu gece bana ders veremeyeceğini düşünüyorum.”

“Peki,” dedim. Söylemeyi bildiğim tek sözcük buymuş gibi geliyordu.

Mutfakta öylece duruyorduk. Alice’in üstünde o lacivert kot pantolon ve küçük bedenini neredeyse bir battaniye gibi saran bol bir gömlek vardı. Ayakkabı giymemişti ve minicik ayak tırnaklarının rengi dudaklarının rengiyle aynıydı. Alice Franklin hakkında dikkatimi çeken şeyler bunlardı. Alice Franklin hakkında her zaman dikkatimi çeken şeyler bunlardı.

Alice, “Peşimden oturma odasına gelir misin lütfen, öğretmen arkadaşım,” deyip parmağını göğsüme bastırıp bir yanımdan öbür yanıma gezdirdikten sonra mutfaktan çıktı.

Göğsümde Alice’in dokunduğu yerler alev alevdi ve peşinden oturma odasına gittim. Odanın sokağa bakan

bir penceresi ve içinde iki tane kırık dökük koltuk, birkaç sehpa, bir televizyon (son model değil) ve hepsinin ortasında da lacivert bir kilim vardı.

Alice koltuğun bir ucuna oturdu, ben de diğer ucuna. Biramı yavaşça içip düşünebildiğim tek soruyu sordum.

“Peki, neden matematik çalışmıyorsun?”

Alice’in kaşları sanki sorumun üstüne uzun uzun düşünecekmiş gibi havaya kalktı. Sonra da hep yaptığı gibi bir kez daha yüksek sesle içini çekip birasından bir yudum daha aldı ve gözlerinde çok uzaklara dalmış gibi bir bakış belirdi.

Sonra da birkaç gözyaşı yanaklarından aşağı inmeye başladı.

Kısa süre sonra gözyaşlarının sayısı “birkaç tane” diye ifade edilebilecek olmanın çok ötesine geçmişti; hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bütün bedenini sarsan hıçkırıklarla ağlıyordu. Ben koltukta tek kelime edemeden işe yaramaz bir şekilde otururken mutfığa gidip kâğıt havlu almasını gerektirecek kadar çok gözyaşı döküyordu artık.

Kendisi ağlarken evinde bir koltukta oturup durmak Alice Franklin hakkında kurduğum çok sayıda hayalin arasında yoktu. İçimden bir ses yanına gitmemi, elini sıvazlamamı, ona her şeyin yoluna gireceğini söylememi söyledi. Ama kendime bunların herhangi birini nasıl yaptırabileceğimi bilemedim. Hem ayrıca işlerin yoluna gireceğini kim söyleyebilirdi ki? Alice Franklin’in geçen aylarda çektikleri düşünülecek olursa öyle bir tahmin Healy’deki herkes tarafından şüpheyile karşılanırdı: Özellikle de Alice tarafından.

Az kalsın ona gitmemi isteyip istemediğini soracaktım. Gitmek istemiyordum, doğru olanı yapmak istiyordum. Öfkeyle yumruğumu sıktım. Neden bir şey

söyleyemiyordum? Doğru şeyi söyleyemiyordum? O doğru şey her neyse artık.

"Alice, sana bir Noel hediyesi aldım."

Alice artık koltuğa dönmüş, elindeki kâğıt havlulara yüzünü siliyordu. Söylediğimi duyduğunda burnunu çekmeye devam etti ama ağlaması yavaşladı.

"Ne?" dedi, kafası karışmış bir şekilde.

Büyükannemin bana verdiği yaldızlı kırmızı bir kâğıda sarılı hediyesi içeri girerken bıraktığım kapının önünden almak için ayağa kalktım. "Bu senin için. Noel hediye." Hediyeği ona verip oturdum.

Alice, "Ah, Kurt," deyip kâğıt havluları dertop ederek üstü dergi ve uzaktan kumandalarla dolu önümüzdeki sehpa koydu. Hâlâ burnunu çekiyordu ama en azından artık hıçkırılmıyordu. En azından hamlem işe yaramıştı.

Tabii bunun rasyonel bir planın sonucu olduğunu söyleyemezdim. Ona hediye vermeyi teklif etmemin nedeni aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırmış olmamdı.

Ama işte Alice Franklin aldığım hediyeği açıyordu, narin parmaklarından birini özenle yerleştirilmiş yapışkan bantlardan birinin altına sokuyordu ve işte şimdi de bana hayatımda harcamadığım kadar çok paraya mal olan kitabı çekip çıkarıyordu.

Alice hediyesini ellerinde çevirerek, "Aman Tanrım, bu benim gelmiş geçmiş en sevdiğim kitap!" dedi. "Nasıl bildin?"

Ha.

Bu kesinlikle rasyonel bir planın parçası değildi. Sözde etkileyici entelektüel güçlerime rağmen bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Alice'e *The Outsiders*'ın en sevdiği kitap olduğunu nasıl bildiğimi, ona dair her şeyi nere-

deyse yedinci sınıftan beri izlediğimi itiraf etmeden nasıl açıklayabilirdim?

“Galiba bundan... bir defa bahsetmiştin. Beraber aldığımız bir İngilizce dersinde.”

Alice az önce ağlamasının etkisiyle sarsılarak bir kez daha iç çekti ve bu cevabı kabul etmiş gibi göründü. *Tanrı'ya şükürler olsun.* Kitabı açıp sayfalarını çevirdi.

“Kapağın bu versiyonunu daha önce hiç görmemiş-tim. Bu... eski mi?”

“Bu ilk edisyonu,” dedim.

Alice'in yüzünden bunun ne anlama geldiğini bilmediğini görebiliyordum ama yine de bana gülümsedi.

Şimdi, kulağa biraz kendini beğenmiş gelebilecek bir itirafta bulunmak zorundayım. Alice Franklin'e dair bütün hayallerimde ilk edisyonun ne olduğunu biliyordu ve bunu anlamakla kalmayıp bulunduğum bütün tuhaf, çok az kişinin bildiği kültürel ve tarihi göndermeleri de anlayıp üstüne benimle kuantum mekaniği hakkında uzun sohbetlere girebiliyordu.

Çünkü benim hayallerimdeki Alice Franklin mükem-meldi.

Ama o gece aklıma bir şey geldi. Hayallerimdeki Alice Franklin'in evine hiç gitmemiştim. Hayallerimdeki Alice bana hiç soğuk kola vermemiş ya da çarpık dişini gösterecek kadar büyük bir gülümsemeyle bana bakmamıştı. (Kabul etmek lazım ki hayallerimdeki Alice'in çarpık bir dişi yoktu.) Ve hayallerimdeki Alice'in gözyaşlarını, aldığım hediyeyle dindirdiğim de hiç olmamıştı.

“İlk edisyon kitabın ilk yayımlandığı hali demektir,” diye açıkladım ve beni koltuğun Alice'in olduğu tarafına kaymak için hararetle teşvik eden cesur yanıma kulak verip kitabın ilk birkaç sayfasını açtım. Bir parmağımı

telif hakkının verildiği tarihin üstünde gezdirdim. "Bak, yayıncının çok sayıda *The Outsiders* bastığı ilk tarih, bu o kitaplardan biri. Daha kimse ne kadar meşhur olacağını ya da ne kadar özel olacağını bilmiyorken." Böylesine meşhur bir kitabın ilk baskısının oldukça nadir bulunduğunu da eklemek istedim ama her konuda ukalalık ediyormuş gibi görünmek istemediğimden sustum. Hem her halükarda, Alice'in yüz ifadesinden elindeki kitabın ne kadar değerli olduğunu anladığı belliydi ve "değerli" derken işin finansal kısmından bahsetmiyorum.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve kitabı kapatıp yeniden açtı. Sonra da başını eğip sayfaları kokladı.

"Güzel bir kokusu var," dedi. "Dünyada ilk defa basılanlardan biri."

Gülümsemesine sırtarak karşılık verdim. Alice Franklin'le karşılıklı sırtlamak epey iyi bir histi.

"Umarım beğenirsin," dedim.

"Ah, Kurt. Bayıldım. Ama ben sana hiçbir şey almadım. Bana yardım ediyorsun. Sana bir şey almış olmalıydım. Bana *The Outsiders*'ın ilk baskısını verdin ve benim sana verdiğim tek şey annemin boktan biralarından biri oldu."

"Sorun değil," dedim. "Bu bira o kadar boktan değil."

Alice, "Of, Tanrım, evet öyle. Yok, pizza ısmarlayacağım," dedi. "Noel pizzası."

Para vermeme izin vermedi ve kısa süre sonra yeşilber ve pepperonili bir pizzayı paylaşıyorduk.

Ona, "Bu şöenlere layık bir yemek Alice," dedim, aniden onunla konuşabilme becerisi kazandığının farkındaydım. Belki de Lone Star sayesindeydi. Bir an için böylesine güzel bir kızın karşısında yemek yemenin tuhaf geldiğini kabul ediyorum ama Alice'in yemek yerken

çok da zarif olmadığını fark ettim. Parmaklarını yalayıp büyük lokmalar ısıyor. O muhteşem ahududu renkli dudaklarının açılıp kapanmasını izlerken fazla uzun bakmak başımı döndürüyordu ama her şeyden de çok Alice Franklin'le oturma odasında oturup Lone Star birası içip Noel pizzası yemek hoşuma gidiyordu.

Hayali versiyonuyla değil, gerçeğiyle.

Kelsie

NEVER SPEAKING

TO HER AGAIN

YOU

LOVE

THE

BİR DEFASINDA, HENÜZ FLINT'TEYKEN ANNEMİN tavan arasındaki birkaç kutuyu kaldırmasına yardım ediyordum ve onunla babamın fotoğraflarıyla dolu bir ayakkabı kutusu buldum. Bir fotoğrafı kutudan çıkarıp baktım. Resimdeki insanlar şu anki ebeveynlerimden tamamen farklı görünüyorlardı ve bunun sebebi hakikaten de öyle olmalarıydı. Annemin bir burun halkası ve pembeye boyanmış bir tutam saçı vardı. Babam ise sakallıydı ve pismiş gibi duran örgü bir beresi vardı ve üstünde "The Melvins" yazan bir tişört giymişti.

Fotoğrafın arkasına mavi mürekkeple "Chicago, 1993" diye karalanmıştı.

Bu İsa'nın annemin biricik kankası olmasından önceydi. Bana hamile kalmadan üç yıl önce beraber yaşarlarken (hem de evlenmeden!).

"Anne, The Melvins kim?" diye sorup fotoğrafı ona uzattım.

Annem fotoğrafi elimden aldı. Saçları normal anne saçları olan, ütülü haki eşofman giyen ve boynunda küçük bir haç taşıyan annem. Olabilecek en kısa, en minik, en küçük zaman diliminde gülümsediğini düşündüm ama sonra sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmış gibi davranıyordu çünkü fotoğrafı ayakkabı kutusunun içine itip kutuyu çöpe atmak için ayırdığı şeylerden oluşan yığına attı.

Gülümsemesi kaybolmuştu, "Sadece bir grup," dedi. "Eski günlerden kalma."

Annem bana hep İsa'yı yeniden keşfetmesinin ve günah dolu bir hayattan kurtulmasının nedeninin ben olduğumu söylerdi. Küçük yaşımdan beri, bana hamile olduğunu keşfettiğinde ne kadar şaşırdığını ve babam on dokuz yaşında bir çocuk sahibi olmak istediğinden emin olmadığını söyledikten sonra nasıl Flint'e döndüğünü anlatırdı. Ama sonra annem ailesi ile kiliseye gitmeye ve İsa'nın yeniden hayatına girmesi için bütün gücüyle dua etmeye başladıktan sonra filan babam fikrini değiştirip peşinden Flint'e gelmiş, sonra da evlenmişler ve bir ay sonra da ben doğmuştum.

Annem bana, "İsa hem babanın hem de benim kalplerimizi bir mucizeyle değiştirdi ve bu tamamen senin sayende Kelsie," derdi. Eğer bu doğruysa neden babamın bazen kiliseye gittiğimizde uyuyakaldığını ve Tanrı'nın o üçüncü Miller Lite'yi içmesini isteyip istemediği hakkında annemle tartıştığını merak ediyordum. Ama annem bunu bana küçük bir çocukken söylediğinde kendimi özel hissetmemi sağlamıştı. Bu, Tanrı'nın beni sevdiğinden oldukça emin olduğum zamanlardaydı. Hakikaten de Kötü Şey'den önce.

• • •

Hakikaten de Kötü Şey, Alice'in Healy Kuzey Havuzu'nda çalıştığı yaz oldu ve Tommy Cray'le ilgili. Mark Lopez ve şu oral seks meselesinin yaşandığı ve Alice'in bana yalan söyleyip bakire olduğum için anlamamın imkânsız olduğunu söylediği yaz.

Ama neler olduğunu açıklayabilmem için söylenmesi gereken şey Tommy Cray'in hem o zamanlar hem de şu anda muhteşem görüldüğü. Yüzünde her zaman kendisini kötü olmaktan çok yakışıklı gösteren şu uka-la gülümseme var, dikkat çeken ama aşırıya kaçmayan kasları ve olabilecek en açık sarı renkte tüylerle kaplı muhteşem baldırları var, o kadar açık renkler ki neredeyse görünmüyorlar. O sıralar, onuncu sınıftan önceki yaz bütün gün baldırlarını izleyebilirdim. Bana sorarsanız Brandon Fitzsimmons'ın asla olmadığı kadar muhteşem görünüyordu.

Alice'le takılmak için ne zaman bisikletime atlayıp Healy Kuzey Havuzu'na gidecek olsam yol boyunca hep Tommy Cray'ı nasıl izleyeceğimi düşünürdüm. Nasıl yürüdüğü, nasıl sakız çiğnediği, cankurtaran düdüğünü parmaklarının arasında nasıl üç defa sağa sonra da üç defa sola çevirdiği. Onu bir anlığına da olsa görebilmek için fazla çaba harcıyormuş gibi durmamak için gerçekten de çok uğraştım ama buna rağmen Tommy Cray'ın ondan ne kadar hoşlandığımı fark ettiğini anlayabiliyordum. O yaz sanki bir şeyler atıp kafayı bulmuşum gibi geçmişti. Uyanık olduğum her milisaniye Tommy'i düşünmeden edemiyordum ve bazen uyurken de onu düşünüyordum.

Düzgün yanmak için uğraşırken ya da Alice'e selam vermek için atıştırma barına giderken beni gördüğünde bana hep, "Selam Kelsie," deyip sırtırdı.

Ben de o öğleden sonra orada çalışıyor olacağından hiç haberim yokmuş da öylesine oradan geçiyormuşum gibi davranıp, "Selam Tommy," diye karşılık verirdim.

Yazın sonlarına doğru bir öğleden sonra, Alice'in bana Mark Lopez'le oral seks yapması konusunda yalan söylediğini itiraf etmesinden birkaç gün sonra kendi başıma havuzun orada takılıp *Seventeen*'i okuyordum. Her ne kadar bana yalan söylemiş olduğu için hâlâ Alice'e kızgın olsam da ona mesaj atıp o gün izin günü olmasına rağmen ben Tommy'i keserken bana arkadaşlık etmesi için yanıma gelmeye ikna etmeye çalışıyordum.

Ve sonra aniden sanki bir mucize oldu ve hayatımın en iyi olayını yaşadım.

Aslında daha sonra bunun hayatımın en kötü olayı olduğunu fark ettim.

Ama o anda sanki bir mucize olmuş gibi gelmişti.

"Arabayla gezmeye ne dersin?"

Başımı kaldırdığımda Tommy'nin tepemde dikildiğini gördüm, üstünde bir Healy Kuzey Havuzu tişörtü ve kırmızı sörfçü mayosu vardı. Sarı saçları son iki hafta içinde daha da sararmıştı ve Ray-Ban gözlüğünün arkasında mavi gözlerinin büyük ihtimalle daha da mavi göründüklerini biliyordum.

Tommy Cray bana arabayla gezmek isteyip istemediğini sormuştu. Her ne kadar oğlanlarla konuşmak konusunda çok iyi olmasam da işte bir tanesi karşımda duruyordu. Hem de istediğim oğlan. Ve benimle konuşuyordu.

Bir şekilde, o bunaltıcı ağustos öğleden sonrası ağzımı açıp, "Ha? Şimdi mi?" diyebildim.

Tommy Cray, "Evet, şimdi," dedi. "Neden olmasın?"

"Peki, tamam," derken oğlanlardan hep arabayla gez-

me teklifi almış gibi davrandım. Kalbim o kadar şid-
detle çarpıyordu ki pembe beyaz şezlongdaki bedenim
olduğu gibi titriyordu.

Birkaç dakika sonra Tommy'nin ikinci el Toyota'sın-
da oturmuş hamburgerlerimizi yiyorduk ve eneme ket-
ap bulaştırdığında o uzanıp parmağıyla ketabı silerek
parmağını yaladı. O arabada Tommy Cray'in yanında
oturduğum için gerginlikten midemin bulanacağını d-
şndm. Çoğunlukla o konuştu. Nasıl birkaç gün içinde
Üniversiteye gitmek için yola çıkacağını, nasıl bütün eř-
yalarını toplaması gerektiğini, nasıl oda arkadaşıyla an-
laşıp anlaşamayacağını bilemediğini anlattı.

"Yani, burada kalanlar olarak hepimiz seni zleyece-
điz," dedim. Aman Tanrım, kulağa nasıl da aptalın tekiy-
mişim gibi gelmişti. Bildiğin uyuzun teki gibi.

Ama Tommy Cray sadece bana gülümsedi.

Sonra da bana bir soru yöneltti, "Gelip biraz evimde
takılmak ister misin?"

"Evet, tabii," dedim, başım dönüyor gibiydi ve sanki
sarhoş olmuştum.

Günün ortasıydı ve evde kimse yoktu. Onun peşinden
içeri girerken hiçbir şey olmadan neler olacağını tahmin
ettiğimi düşünüyorum. Bütün bedenim karıncalanıyord-
du, uyuşmuştu. Alice'in sözlerinin kafamda yankılandı-
đını duydum: " *Kelsie, sadece... yani... sen hiç öyle... kim-
seye o şekilde beraber olmadın. Ve bu... sorun değil, tamam
mı? Ama... sadece, yani... bir kez seks yaptıktan sonra... demek
istediğim...*"

Aynı anda hem heyecanlanmıştum hem de korkmuş-
tum. O anda anladım. Bekretimi Tommy Cray'e vere-
cektim.

Şimdi bakın, beni yanlış anlamamanızı istemiyorum. Ben aptal değilim. Tommy Cray'le yatarak onu erkek arkadaşım yapabileceğimi bir an bile düşünmedim. Tek bir şey söylemeden peşinden yatak odasına giderken bile, daha yatak odasının kapısını kapatmadan pareomu sıyrıp çıkarmasına ve bikinimin üstünün bağcığını çözmesine izin verirken bile, bütün bunlar başıma gelirken bile Tommy Cray'in birkaç gün sonra gitmiş olacağını biliyordum. Kısa bir süre sonra onunla anında oynamak isteyecek şahane üniversiteli kızlarla tanışacağını biliyordum. Benim onun peşinden ayrılmayan, belalı bir kız olduğumu düşündüğünü biliyordum. Kolay erişimi olan bir kız. Bütün bunları biliyordum ama sanki bunu yapmak zorundaymış gibiydim. Bütün bu öğleden sonranın amacı buydu. Belki de bütün bu yazın.

Tommy Cray yatak odasının bir duvarına Jimi Hendrix'in devasa bir posterini asmıştı. Parlak sarı ve mor renklerdeydi ve üstünde kıvrımlı, hülyalı harflerle "Are You Experienced?" yazılmıştı.

Evet, Kelsie... öyle misin?

Değildim, ama Tommy Cray öyleydi. Bana doğru eğilirken tenindeki klor kokusu bedenime yayıldı.

"Kelsie, o kadar güzelsin ki," dedi. "Bütün yaz hiç aklımdan çıkmadın."

Gülümseyip başımı sallamakla yetindim, konuşamıyordum. O âna dair her şeyi ezberlemeye çalıştım. Göğsündeki kılların tam da muhteşem baldırlarındakiler gibi ne kadar ince, sarı ve tam da şöyle kıvrılmış olduklarını. Dudaklarının tadının hamburger ve vanilyalı Carmex gibi olduğunu. Ellerini vücudumda istediği yere koymasını ve ona izin vermemi.

* Deneyimli misin? Jimi Hendrix'in albümlerinden biri. -çn

Yapıyorum. Hakikaten de yapıyorum. Şimdi, tam olarak şu anda yapıyorum.

Canımı yaktı, hem de çok feci. Ve üç dakika içinde son buldu.

Sonrasında, tek yapmak istediğim giyinmek oldu. Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki mayomun o öğleden sonra havuzdan çıktıktan sonra kurumaya vakti olmamıştı. Pareomu üstüme sarındım ve ne diyeceğimi bilemeden yatağa oturdum. Tommy uzanıp şortunu aldı. Kafamda-ki, korunmadığımızı söyleyen küçük fısıltı aniden daha da yükseldi ama çenesini kapamasını söyledim. Tommy bir şey söylememişti ve galiba ben de körlemesine onu takip etmiştim.

“Bana söylememiştin,” dedi.

Bacaklarımın arası sızlıyordu. Aslında bildiğin ağrıyordu.

“Sana neyi söylememiştim?” diye sordum. Bir anda odasının darmadağınık olduğunu fark ettim. Her ne kadar kısa süre sonra üniversiteye gitmek için yola çıkacak olsa da görünüşe bakılırsa tek bir eşyasını bile paketlemişti. Beş günlükmüş gibi görünen bir sandviç masasının üstünde duruyordu. Küflenmekte olduğundan oldukça emindim.

“Daha önce hiç yapmadığını.” Bana bakmıyordu. Sanki paniğe kapılacağımı filan düşünüyor gibiydi. Galiba o anda bunu istedim ama kendime asla onun önünde paniğe kapılma izni vermeyeceğimi biliyordum.

“N’olmuş yani?” dedim sanki hiçbir önemi yokmuş gibi. “Herkesin bir noktada bir ilk seferinin olması gerekiyor.” Nasıl anlayabildiğini merak ettim. Herhalde ne yapmış olmam gerekiyorduyorsa onu yanlış yaptım, diye düşündüm.

Hayır, deneyimli değildim. Hem de hiç deneyimli değildim.

Tommy Cray bileğindeki bir sivrisinek ısırtısıyla oynadı, onu yatağının yanındaki radyo saate göz atarken yakaladım. Utandırıcı bir an daha yaşamamak için, "Eve gitmem lazım," dedim.

"Tamam," dedi. Rahatlamış gibi görünüyordu.

Neredeyse hiç öpüşmemiştik bile.

Annem arabasını göremesin diye Tommy'den beni evimden bir blok uzakta bırakmasını istedim.

Ben, Toyota'dan çıkmadan önce eğilip yanağıma aceleyle bir öpücük kondurdu.

"Peki, okulda bol şanslar o zaman," dedim. Çaresizce tatlı ya da romantik bir şeyler söylemesini bekliyordum. Belki de bütün bunlara değdiğini hissetmemi sağlayacak bir şeyler.

"Teşekkürler," dedi. "Bana bir ara mesaj atmalısın."

"Tamamdır," dedim ve arabadan inip eve yürüdüm. Yolun yarısında telefon numarasını bile bilmediğimi fark ettim.

Alice'e anlatmadım. Biliyorum. Büyük ihtimalle Tommy'le yatmamın iki nedeni varsa biri de Alice'e deneyimsiz bir bakirenin teki olmadığını kanıtlamak isteyen tuhaf, küçük bir parçamın olmasıydı. Tabii, Tommy'le yattıktan sonra kendimi daha çok artık bakire olmayan deneyimsizin teki gibi hissettim dolaısıyla neyin değiştiğinden pek emin değildim. Ama Alice'e erkek arkadaşım bile olmayan bir çocukla yatışımı söyleme düşüncesi –Tanrı aşkına, beni *havuzdan alıp evine* götüren bir çocuktan sadece— kaldıramaya-

çağım kadar tuhaftı. Fazla utanç vericiydi. Evet, Alice de Mark Lopez ile benzer koşullarda oynamıştı ama onunla yatmamıştı.

Tommy'le yattıktan sonra günler boyunca aramasını ya da mesaj atmasını bekledim ve yazdan kalan son zamanları evin içinde dolanıp, aynaya bakıp, "Ben artık bakire değilim," diye düşünerek geçirdim.

Bana ne mesaj attı ne de telefon açtı.

Ama Hakikaten de Kötü Şey bu değil.

Bu onun uzağından bile geçmiyor.

Peki, Hristiyan aileden gelip sadece bir defa yapan kızın başına ne geldi dersiniz? Anlamanız için size hecelemem mi gerekiyor?

Hamile olduğumu öğrendiğimde Tommy Cray, Texas Tech'de birinci sınıf öğrencisiydi ve ben de Healy Lisesi'nde üçüncü sınıfa başlayalı bir buçuk ay olmuştu. Herkes okulun başlamasına odaklanmıştı, ilk Güz Dansı'na kiminle gideceklerine, Healy Tigers'ın eyalet kupasını kazanma ihtimaline... ve ben de her gün kahvaltıda yediğim mısır gevreğini çıkarmamaya odaklanıyordum.

Bu gerçek olamaz, diye düşündüm kendi kendime. Ama gerçektir. Annemin beni sürükleye sürükleye götürdüğü bütün o True Love" yürüyüşleri, kendimi müstakbel kocama saklamam hakkında dinlediğim bütün o söylevler, İsa'nın bakireleri tercih ettiğine dair bütün o söylenenler... gülünç bir şaka gibiydi. Kim bir defa yaptı diye hamile kalırdı ki?

* Teksas Teknoloji Üniversitesi. -çn

** Gerçek Aşk. -çn

Ama cevap bendim işte. Kelsie Sanders.

Bir cumartesi öğleden sonra, babam çalışırken ve annem de kız kardeşimi ayakkabı almak için dışarı çıkardığında Seller Brothers'a gidip bir hamilelik testi çaldım. Tezgâhtarların hepsi bütün ailemi tanıdıkları için satın almamın imkânı yoktu. Zaten bir kere zina yaptığıma göre hamilelik testi çalmamın bana ne zararı olurdu ki, diye düşündüm.

İki mavi çizgi bana sanki kendilerinden gurur duyuyorlarmış gibi baktılar. Öylesine maviydiler ki. Varlıklarından şüphe etmenin imkânı yoktu. Orada öylece durmuşlar, olabilecek en kötü şeyi doğruluyorlardı.

Bir bebeğim olacaktı.

Kimseye söylemedim. Kimseye. Tommy Cray'le yattarken bütün bedenim uyuşmuştu. Ama şimdi bedenim artık yokmuş gibiydi. Sadece beynim ve o iki mavi çizgiden oluşuyordum. Hamilelik testini bir tuvalet kâğıdına sarıp komodininin çekmecesine koydum. Banyonun aynasında kendime tam da Tommy'le yattıktan sonra baktığım gibi baktım. Koyu kahverengi saçlarıma ve daha da koyu renkli gözlerime baktım. Burnumdaki çillere baktım. Ön dişlerimin arasındaki boşluğa baktım.

Bir bebeğim olacaktı.

Demek istediğim bir bebeğim olmak zorundaydı. Başka bir seçeneği hayal bile edemiyordum. Çocukluğumdan beri annem beni cumartesi sabahları Kadın Sağlığı Kliniği'ne ve Planlı Ebeveynlik şubesine götürüp bana kürtajla alınan fetüslerin fotoğraflarını taşıttırırdı. Çocukluğumdan beri kürtajın bir kadının yapabileceği en kötü şey olduğu anlatılmıştı. *En kötü şey.*

Ne de olsa ben, Kelsie Sanders, doğru olanın Haya-

tı Seçmek' olduğunun canlı kanıtı değil miydim? Ben, Kelsie Sanders, planlanmamış bir hamileliğin ürünü değil miydim? Annemin söylemeyi sevdiği şekliyle Tanrı'nın bir sürprizi değil miydim? Ona saçlarını normal renge boyatıp Chicago'yu terk ettiren ve tuhaf isimli grupları dinlemesine son veren bir sürpriz?

Dolayısıyla şimdi de sıra bendeydi. Sadece benim burnumu deldirmeye fırsatım olmamıştı.

Ama ne de olsa herhalükarda bir bebeğim olacaktı.

Bu Mars'a akşam yemeğine gittiğimi ya da akıcı bir şekilde Çince konuştuğumu hayal etmek gibi bir şeydi. İmkânsızdı ama tek yol buydu.

Hayatımın kalaru boyunca annemle babamın evinde oturmayı düşündüm. Ben ve bebek. Ben ve bebek ahşap kaplama oturma odasında, ben ve bebek mutfakta o vınlaması asla bitmeyen buzdolabının yanında, ben ve bebek gecenin bir yarısında minnacık pembe yatak odamda pencereden yıldızlara bakıp kaçış planı yaparken.

Tek düşünebildiğim, özür dilerim bebeğim demek oluyordu.

Dolayısıyla kürtaj ihtimal dahilinde değildi ve ben de hamileliğini dokuz ay boyunca bir süveterin altında saklayıp sonra da mezuniyet balosunda doğum yapan o kızlardan biri olmayacaktım. Dolayısıyla yapmak zorunda olduğum şeyi yaptım. Anneme anlattım. Beni önünde üç test yapmaya zorladı. Kelimenin tam anlamıyla annemin önünde işemek zorunda kaldım. Testler

* A.B.D.'de kürtaj karşıtlarının sloganı. Hamileliğin her aşamasında kürtajın hayatla ölüm arasında yapılan bir seçim olduğunu savunuyorlar. -çn

arasında lavabonun kenarında duran diyet koladan büyük yudumlar aldım. Her testten sonra annem çubuğu elimden aldı ve yanılmıyorsa bir noktada sidiğimin bir kısmı eline bulaştı. Umurundaymış gibi görünmüyordu. Sadece bacaklarımın arasına uzanıp testi alıp kontrol etti ve sonra da bir paket daha açtı.

“Pekâlâ,” dedi bana. Tuhaf bir şekilde sakindi. Annem hiçbir zaman öylesine sakin değildir. Aralıksız İsa’dan alıntı yapıp durur ama Efendimiz’in sevgisini içinde taşıması onu daha sakin bir insan haline getirmemiştir. Buna rağmen durmadan bana parlayıp eleştirmeyi ve babamla gerginlik çıkarmayı başarır; ve sonunda durduğunda da gözlerini kapatıp İncil’den bir şeyler mırıldanır, annem doğal haliyle sakin bir insan değildir.

Yani ben hamile kalana kadar değildi.

Annem, “Tamamdır Kelsie, bununla ben ilgileneceğim,” dediğinde aniden bu bebeği evlatlık vermek zorunda kalacağımı düşündüm ve düşününce de kollarımı karnıma doladım. Kalkıp bebek için anında sevgi hissettim diyerek size yalan söyleyecek değilim. Çoğu zaman bitmek bilmeyen bir bulantım vardı ve o kadar yorgun oluyordum ki saat yediden sonra güçlkle uyanık kalabiliyordum. Bebeği Louisiana’dan filan hoş bir çift evlatlık vermeyi düşündüm ve bu düşünce o kadar da kötü gelmedi. Belki Noel’lerde bana fotoğraf gönderip ilk doğum gününe gelmeme izin verirlerdi. Belki evde hayvan beslemenin sadece devasa bir kargaşaya yol açtığını düşünen annemin aksine oğlumun köpek almasına izin verirlerdi.

Eğer onu hangi ailenin evlat edinebileceğini seçebilirsem köpek almasına izin vereceklerini *garantileyeceğime* yemin ettim.

• • •

Testleri yapmamın üstünden bir hafta geçtikten sonra bir cumartesi annem beni saat sabahın beşinde uyandırdı.

Fısıldayarak, "Kalk giyin Kelsie," dedi. Kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Makyaj yapmamıştı ve bu tuhaftı çünkü annem her zaman makyaj yapardı. Ve her zaman etek, elbise ya da haki eşofman giyerdi, kot giymezdi.

"Neler oluyor?" dedim. Doğrulup oturur oturmaz az kalsın mide bulantısıyla iki büklüm oluyordum. Ellerimi vücudumun iki yanına bastırıp dengemi bulmaya çalıştım ve derin bir nefes aldım.

Yatağın yanında durarak bir kez daha, "Hadi giyin," dedi.

Babamla kız kardeşim hâlâ uyuyor olmalıydılar. Giyecek bir şeyler alıp peşinden arabaya gittim. Ona neler olduğunu sorup durdum ama o sadece acele etmemi söyleyerek karşılık verdi. Genelde itaatsizlik ettiğime dair İncil'den kaç alıntı yaparsa yapsın anneme karşı gelmekten hiç çekinmem ama bu sabah annem o kadar tuhaf davranıyordu ki bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuştum.

Otobana çıkıp şehre yöneldik.

Bakışlarını arabanın ön camından dışarı yöneltip bana bakmadan, "Kelsie, sorunumuzu çözeceğiz," dedi. Arada bir onun yüzüne bir bakış atıp sonra da otobanın kenarında beliriveren reklam panolarına ve yıkık dö-kük evlere bakıyordum. Güneş doğmaya başlamıştı ama hava hâlâ karanlıktı. Annemin ne yapmayı planladığını o anda anladığımı düşünüyorum ama gerçek olduğuna inanamamıştım.

O sabah arabada annemin yüzündeki nötr ifadeye her baktığımda Flint'teyken tavan arasında bulduğum

o fotoğraf geldi aklıma. O tuhaf renkli saçları. Burun halkası. Yüzündeki ifadeden, kendisi asla kabul etmese dahi o zamanlar eğlendiği anlaşılıyordu. Hem de çok. Hayatının geri kalanı boyunca bir an bile ara vermeden annemin yüzüne baksam bile bir daha asla o ifadeyi göremeyeceğimden adım gibi emindim. O ifadeyi 1993 yılının Chicago'sunda terk etmişti.

Arabayı sürmeye devam etti.

Kadın Sağlığı Kliniği'ni hep dışarıdan görmüştüm. Büyük, gri ve pencereleri neredeyse yok sayılabilecek kadar ufak, küçücük ince şerit halinde camlardan ibaretti. Hapishane binası gibi görünüyordu. Gerçeği bilmek isterseniz oraya her protesto yapmaya gidişimizde kendimi berbat hissetmişim. Her ne kadar içten içe kürtağın cinayet olması gerektiğinden emin olsam da (ne de olsa eğer öyle değilse başka ne olabilir ki?) oraya randevularına giden kızların ve kadınların yüzlerine bakıp da ne kadar üzgün ve kafaları karışmış gibi göründüklerini görünce protesto yapmamızın gereğini anlayamıyordum. Bunu yapmamız neyi değiştirecekti ki? Bazen benim yaşımdaymış gibi görünen kızların içeri girdiğini görüyordum, anneleri olduğunu tahmin ettiğim kadınlara tutunuyor oluyorlardı ve yürüyerek yanımızdan geçerlerken başlarını annelerinin omzuna dayayıp ağlıyorlardı. Böyle anne kızları gördüğüm birkaç defa onları biraz kıskanmışım. Ben. Annesinin omzunda ağlayabildiği için kürtağ olan bir kızı kıskanıyordum.

Bunun size bazı şeyleri açıklaması lazım.

Kliniğe girdiğimizde saat o kadar erkendi ki henüz dışarıda durmuş bize bağırarak protestocular yoktu ve annemin böyle olmasını planladığını biliyordum. Annemin omzunda ağlamaya fırsatım olmadı. Zaten olsaydı

da izin vermezdi. Sadece beni lobiye kadar getirdi ve iki yüz elli kiloymuş gibi görünen bir güvenlik görevlisi tarafından arandık. Sonra da bizi aceleyle başka bir odaya geçirdiler ve ondan sonra olanlar zihnimdeki tuhaf bir bulanıklıktan ibaret.

Annem hiç açık açık, "Kelsie, kürtaj olacaksın," demedi. Daha sonra annemin büyük olasılıkla yaptığımızı yüksek sesle söylemeyince, olmamış gibi olduğuna inandığını anladım. Çünkü o günden sonra bir daha asla bunu üstüne konuşmadı. Sanki o gün hiç yaşanmamış gibiydi.

Klinikte çalışanların bizi tanımış olduklarından eminim ama sanki tanımamışlar gibi davrandılar ve bunun için de gerçekten minnettardım. Bekleme odasında oturup ayakkabılarıma baktım ve ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. Rahatlama? Korku? Üzüntü? Hakikaten de, ne hissettiğimi bilmiyordum. Bir şey *hissedecek* zamanım olmamıştı.

Annem formların bir kısmını doldurdu ve benimle bir defa bile konuşmadı. Hemşireye klinikten en az yüz altmış kilometre uzakta oturduğumuzu doğruladığını duydum, dolayısıyla prosedürü tek bir yolculukla tamamlayabilecektik. Kısa süre sonra içinde sadece bir hemşire ve bir de doktor bulunan bir odaya girdik, hemşirenin elini tutuyordum ve hemşire de o kadar nazikti ki. Yani, gülünç denecek kadar nazikti. Bana adım adım neler yapılacağını anlattı ve bütün bu süre boyunca elimi bir an bile bırakmadı. Eli o kadar sıcak ve yumuşaktı ki sanki elimi kurutucudan yeni çıkmış pamuklu bir tişörte sarmış gibiydim.

Ona, "O kadar naziksiniz ki," dedim. "Böyle nazik olmanız için teşekkür ederim." Sıcak gözyaşlarım

dışarı sızmaya başlamışlardı ve ben de gözlerimi kır-
pıştırarak onları geri göndermeye çalıştım ama başa-
ramayınca gözlerimden boşanıp yanaklarımdan aşağı
akmaya başladılar.

Hemşire, "Lafı bile olmaz, birtanem," deyip bana doğ-
ru eğilince mavi kâğıttan önlüğümü buruşturdu. Omzu-
ma yaslanınca teninin talk pudrası gibi kokusunu aldım.
Boynunda tıpkı anneminkine benzeyen, bir zincirin ucu-
na takılmış küçücük bir haç asılıydı. Mor önlüğü kelebek
desenleriyle kaplıydı.

Bir kez daha, "Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür
ederim," dedim ve olay devam ederken bunu tekrar tek-
rar söyleyip durdum. Bunu söylemeye devam edebilir-
sem her şey yoluna girecekti. Bundan emindim.

Hemşire her seferinde, "Lafı bile olmaz birtanem,"
dedi ve sesi o kadar nazik, o kadar yumuşaktı ki. Bana
adım adım neler olduğunu anlatmayı bitirdikten sonra
bile cevap vermeye devam etti.

Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim.

Bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim.

Eve dönüş yolunda kendimi iyi hissetmiyordum. Ga-
liba annem midemin bulanabileceğini biliyordu, çünkü
ön koltuğa Seller Brothers'tan aldığı bir plastik poşet
koymuştu ve ona kusacak gibi olduğumu söyleyince
bana verdi.

Bana ne uzattığını görünce, "Kenara çekemez miyiz?"
dedim.

Annem gözlerini bir an bile yoldan ayırmadan, "Ha-
yır," dedi. "Poşeti kullan."

• • •

Annemi epey kötü gösterdim ama galiba eve döndükten sonra artık o kadar kötü değildi. Yatağa geçmeme yardım etti ve yatağın kenarına oturup kliniğin ona verdiği kâğıttaki bakım talimatlarını okudu. Yazılanları sanki daha sonra sınav olacakmış gibi bir dikkatle okuyordu. Babama ya da kız kardeşime ne söylediğini bilmiyordum ama hafta sonu boyunca odama annemden başka giren olmadı. Ben sadece yatakta oturup dergilerimi karıştırdım ve Alice'in mesajlarıyla telefonlarını görmezden gelip klinikteki hemşireyi ve bir süreliğine de olsa buraya gelip yanımda oturmasını ve elimi tutmasını ne kadar da çok istediğimi düşündüm.

Dediğim gibi, bir daha asla annemle Hakikaten de Kötü Şey hakkında konuşmadık. Asla. Hatta bana hiç nasıl hamile kaldığımı sormadı. Değişen tek şey beni Kadın Sağlığı Kliniği'ndeki protestolara götürmeyi bırakması oldu. Ama o hâlâ gidiyor. Kliniktekilerin onu dışarıda gördüklerinde ne düşündüklerini merak ediyorum.

Kürtaj olduktan sonra iki hafta filan daha hamile olduğumu düşünmeye devam ettim. Alarmımın sesiyle uyanıp bir saniyeliğine "Aman Tanrım, hamileyim," diye düşünüyordum. Sonra da artık olmadığım geliyordu aklıma. Bir şeyler hissetmeyi bekleyip durdum. Rahatlama ya da üzüntü ya da başka bir şey. Ama çoğunlukla hiçbir şey hissetmiyordum. Kimseye bir şey söylemedim. Alice'e bile. Bir iki defa neredeyse söylüyordum ama tam ağzımı açacağım anda bir kez daha her şeyin üstünden geçmek son derece tüketici geliyordu.

Gerçi epey iyi bir oyuncuyum, çünkü içimden gelme- se de ikinci sınıfta yapılması gerekenleri yapıp düzgün

notlar almak ve yarı popüler olmakta hiç de fena değildim. Alice'le hâlâ dedikodu yapıp hâlâ havalı kızların söyledikleri her şeye gülebiliyordum ve partilere gidip içip çocukların yaptıkları aptal şakalara gözlerimi deviriyordum ve genel olarak hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum.

Tommy Cray'i bir kez daha gördüm. Başka nasıl olacaktı ki? Burası Healy'di. Herkesi yeniden görürdünüz. Onuncu sınıfın Noel tatiliydi ve o şey yaşanmamış olsa beş aylık hamile olacaktım. Her ne kadar artık hamile olmadığım sonunda kafama dank etse de bazen etrafta kimse olmadığında internete girip aldırmasaydım bebek hangi noktada olurdu diye bakıyordum: Bebeğinizin kaşları var. Bebeğiniz yüksek seslerden irkiliyor. Bebeğinizin kımıldadığını hissedebiliyorsunuz.

Tam da Tommy Cray'i gördüğüm sırada bebek muz büyüklüğünde olacaktı. Hareketlerini hissetmeye başlamış olacaktım. Tommy ailesiyle Hor Biscuit'te akşam yemeğine çıkmıştı ve biz de ailecek orada yemeğe çıkmıştık ve onun salonun karşısında oturduğunu gördüğüm anda iştahım kapandı ve yemek yiyemedim. Babam çok sıkılmıştı çünkü her canımız istediğinde yemeğe çıkacak paramız yoktu ve kız kardeşim de, "ben onun payını yerim," demeye başlamıştı çünkü kavgalardan nefret ederdi, özellikle de annemlerle benim kavgaya etmemizden. Tam annemin İsa'nın yemekleri israf etmemizden hoşlanmadığına dair bir şey söylemesini bekliyordum ki Tommy'nin ailesi kalktı.

"Hemen dönerim," deyip izin vermelerini beklemeden restoranın diğer tarafına, doğruca Tommy'e doğru yürümeye başladım.

Tommy beni görünce şaşırarak, "Kelsie?" dedi.

Hot Biscuit'in tam ortasında olduğumuz ve annesi, babası ve erkek kardeşlerinin bana bakıp ne halt ettiğimi merak ediyor olmaları gerçeğini görmezden gelerek, "Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?" dedim.

"Ee, şimdi mi?" dedi. "Biz de şimdi çıkıyorduk."

"Gerçekten de önemli," derken ailemin bana bakıp bakmadığını görmek için arkama dönmedim.

Bayan Cray kafası karışmış olsa da kibar görünmeye çalışıp, "Tommy, biz dışarıda bekliyoruz," dedi. Çoğu insanın sırf şaka olsun diye giydiği şu korkunç Noel süveterlerinden giymişti ama onun ciddi olduğunu hissettim. "Az kalsın büyükanne oluyordun!" diye bağıracaktım gibi hissettim. Belki de aklımı yitiriyordum.

Tommy ile Hot Biscuit'in bekleme alanına doğru, tam "Görevli size yer gösterecek," işaretine kadar ilerledik.

"Pekâlâ, ne oldu?" dedi. Yattığımızdan beri onu ne görmüştüm ne de onunla konuşmuştum. Çok tuhaf bir histi.

Sesimi fısıltı seviyesine kadar indirip, "Sadece," dedim, "hamile kaldığımı bilmeni istedim." Oracıkta, yani Hot Biscuit'in ortasında bunu itiraf ettiğime inanamadım. Ama galiba nihayet bunu açık açık söyleyebileceğim birini bulduğum için rahatlamıştım. Nihayet bunu sadece kendi kendime kafamın içinde söylemekten kurtulmuştum.

Tommy'nin gözleri kocaman açıldı ve anında karnuma yöneldi ama tabii karnum tepsi gibi dümdüzdü.

"Ne?" dedi, kafası tamamen karışmış bir halde.

Ona kendisi anlar diye umutlanarak, "Artık hamile değilim," dedim.

Tommy ensesini kaşıyarak, "Şey," dedi. "Seni, yani bu gece filan arayabilir miyim? Gerçekten de şu anda bunu yapamam."

Kendimi bile şoke edip Tommy'e yavaşça, hiddetli darbelerle telefonuna girdiği numaramı verirken, "Tamam, ama beni gerçekten de arasan iyi edersin," dedim.

Masamıza döndüğümde kimse neden ayağa kalktığıma dair bir şey söylemedi. Ben de sadece tuvalete gitmişim gibi davrandım. Annem önce bana sonra da Tommy'nin az önce çıktığı kapıya baktı. Parçaları birleştirip birleştiremediğinden emin değildim. Kim bilir?

Garson kız yanımıza gelip, "Yemeğiniz nasıl?" diye sordu.

Annem sahte olduğunu bildiğim gülümsemesiyle, "Her şey mükemmel," dedi.

Burası şoke edici ama Tommy beni hakikaten de aradı. Saat geç olmuştu, 10 gibiydi ama aradı. Önce benden olduğuna emin misin, ama sadece bir defa yapmıştık gibi triplere girdi. Galiba artık hamile olmadığım gerçeği benimle konuşmasını kolaylaştırmıştı. Beynim o yaz öğleden sonrası darmadağınık odasına, küflü sandviçine ve Jimi Hendrix posterine gidip duruyordu.

O odada geçirdiğim üç dakika her şeyi değiştirmişti.

Tommy, "Ah, Kelsie, üzgünüm," dedi ve yanılmıyordum hakikaten de biraz üzölmüştü. "İnanamıyorum."

"Neden bir şey kullanmadın?" diye sorduğumda o soruyu sorabilmek için cesaret toplarken tırnaklarımı avuçlarıma gömmüşüm.

"Bilmiyorum," dedi. "Galiba sen bir şey demeyince herhalde doğum kontrol hapı filan alıyordur, diye düşündüm."

"Ha," dedim. "Yani, almıyordum."

"Yani, evet. Orası belli."

Bir süre boyunca bir şey söylemedik, çünkü hakika-

ten de birbirimize söyleyebileceğimiz bir şeyimiz yoktu. Havuz başında havadan sudan konuşup sonra da seks yapmıştık. Hepsı bu kadardı.

Tommy, "Peki lise iki bunun dışında nasıl gidiyor?" diye sorunca kolumu telefonda geçirip suratının ortasına bir tane oturtmak istedim. Yani evet, arkadaşça davranmak için böyle bir şey söylediğini filan biliyorum da ama yani... Kürtaj olmanı bir kenara koyarsak onuncu sınıf nasıl gidiyor?

"Ha, harika gidiyor. Şu âna kadar tamamen muhteşem gitti aslında," dedim alaycılıkla keskinleşmiş sesimle.

"Hadi ama Kelsie, sadece kibar olmaya çalışıyorum. Üzgünüm, gerçekten de üzgünüm ama bu noktada ne demem gerektiğini bilmiyorum. Demek istediğim, çıktığımız filan yoktu ki," dedi.

Bir şekilde bunu söylediğini duymak beklediğimden çok canımı yaktı.

"Evet, biliyorum," dedim ve aniden telefonu kapatırmak istedim.

Tommy, "Hadi ama, öyle demek istemedim," dedi ve ben de sadece, "Peki," deyip telefonu kapattım. Bir saniye için beni arayıp konuşmayı deneyecek mi, diye düşündüm ama aramadı.

Gece yarısından hemen önce, ben tam yatmak üzereyken mesaj attı.

böyle kızma hâlâ arkadaş olabiliriz her şey için özür dilerim

Sanki hiç arkadaş olmuşuz gibi. Sanki hiç herhangi bir şey olmuşuz gibi.

Daha sonra Alice'in partide (büyük ihtimalle/belki) Tommy ve Brandon'la yattığı haberi ilk yayılmaya başladığında kıskanmadım. Gerçek anlamda değil. Alice hiçbir şey olmadığına dair her türlü yemini ederken bile tek düşünebildiğim beni en başta Tommy'le olmaya iten sözleriydi.

Sonra da kalkıp onunla da yatmıştı. Yani büyük ihtimalle.

Belki de.

O sözcüklerin, o nazik, acıma dolu sözcüklerin Alice'in ağzından çıkmalarını her düşündüğümde o yaz öğleden sonra Tommy'nin yatak odasına yürümem geliyordu aklıma. Mayomun güneş yanığı tenimde hissettiğim serin nemini, şeker çubuğu gibi renkli şeritleri olan parmak arası terliklerimi çıkardığımda halının yumuşaklığını hissetmemi ve oradan dönüş olmadığını bile bile Tommy'nin dağınık yatağına gömülmemi düşünüyordum.

Eğer Alice Franklin o sözleri bana hiç söylememiş olsaydı hayatım farklı olur muydu diye merak ediyordum.

Kendime Hakikaten de Kötü Şey'e üzülmek için bir yıl vereceğimi sonra da bir daha asla bunun üstünde düşünmeyeceğimi söylemişim. Ve ardından o bir yıl içinde o kadar çok şey oldu ki. Elaine'in partisi. Araba kazası. Alice'in Brandon'ın ölümü yüzünden suçlanması. Alice'in arkadaşım olmaktan çıkması.

Sonra da bir gece, klinikteki o sefil sabahtan tam bir yıl sonra rüyamda arka verandamızda kucağımda sarışın mavi gözlü bir bebekle, gözleri Healy Kuzey Havuzu'nun sularından da mavi bir erkek bebekle dans ettiğimi gördüm. Ve ertesi gün kendime koyduğum süre dolacak olmasına rağmen bunun bir işe yaramayacağına dair, pis, hastalıklı bir hisse kapıldım.

Ertesi gün ise kendimi Elaine, Maggie ve bütün diğer kızlarla tuvalette buldum. Hâlâ onlara Alice'in değil de onların tarafında olduğumu kanıtlamak zorundaymışım gibi hissediyordum. Sanki onların başkalarıyla değil de sadece onlarla arkadaş kalacağımı bilmelerine hakikaten de ihtiyacım varmış gibi. Aklıma da sürekli şu bebekle dans ettiğim rüyadan sahneler ve Jimi Hendrix posterinin ayrıntıları ve hemşirenin elimi tutması ve annemin o korkutucu hali ve Tommy'nin beni hiç aramaması ve Alice'in sözcükleri geliyordu. Alice'in söyledikleri.

Başım ağrıyordu. Elaine sıkılmış gibi görünüyordu. Kimse bir şey söylemiyordu. Bunun sebebi orada olmam mı diye merak ettim. Benden gerçek anlamda hoşlanmıyorlardı. Sanki bir hastalıkmuş gibi ortaokuldaki ayrık-sılığımın kokusunu alabiliyorlardı. Beni def etmelerine ramak kalmıştı, hissedebiliyordum.

Dolayısıyla dramatikleşip diğer kızlara, "Tamam, size bir şey anlatmam lazım. Alice hakkında," dedim.

Alice hakkında yalan söyleyip "Sürtük Tuvaleti"ni başlatmak Flint'teki Kelsie'nin asla yapmayacağı bir şeydi.

Galiba bunun yüzünden yaptım zaten.

JOSH

you

OKULDAN NEFRET EDİYORUM. DERSLERDE İYİ değilim ve zaten niye okuduğumuzu da anlamıyorum. Healy Lisesi'nden mezun olunca ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yok ama cebir, kimya, ya da Gettysburg Söylevi'yle en ufak bir alakası olmayacağından adım gibi eminim.

Ama yine de iyi olmaya çalışıyorum. Demek istediğim, yaz okuluna kalmak istemediğim. Brandon'la gittiğimiz zamanlarda bu kadar kötü değildi. Arkada oturup aptal espriler yapardık. Ama Brandon bu yaz okulun acısını azaltmak için burada olmayacaktı. Günde iki antrenmanın acısını azaltmak için burada olmayacaktı.

Hiç burada olmayacaktı.

Evvelki gün çoktan geciktirdiğim tarih ödevim için araştırma yapmam gerekmişti dolayısıyla bilgisayarlardan birinde takılmak için etüd saatinde kütüphaneye gittim. Evde bilgisayarım filan var ama kardeşim sürekli başına geçip abuk subuk şeylerle uğraşıyor, onun işi

olmasa annemin işi çıkıyor ya da her neyse işte ben de Healy Lisesi Kütüphanesi'ne gidip araştırmamı orada yaparım, diye düşündüm.

Her ne kadar çocukların çoğu konuşmaya izin verilen konferans salonundaki Etüd Salonu'nda olsalar da belki benim sınıftan biri daha orada olur da şakalaşırız ve bütün şu araştırma meselesini daha az acı verici hale getirebiliriz diye umuyordum. Hatta belki kütüphanede işimi yapmama yardım edebilecek, tanıdığım bir kızla karşılaştırdım. Her zaman ödevlerimi yapmama yardım edecek birilerini arıyordum.

Ama kütüphaneye girdiğimde içerideki tek kişi Alice Franklin'di.

İçeri girerken onu görmedim çünkü ta geride bir masada artık hemen hiç kimsenin kullanmadığı referans kitaplarının arkasında saklanmış oturuyordu. Önünde matematik ödevi açıktı.

Tuhaf olmuştu çünkü köşeyi döner dönmez onunla karşılaşmıştım. Tek başına o masaya oturmuştu, kitabı açıktı ve spiralli not defteri problemlerle doluydu. Galiba geldiğimi duydu, çünkü başını kaldırdı ve birbirimize bakakaldık.

Bir saniyeliğine beni gördüğü için şoke olmuş gibi göründü ama bu sadece bir saniye sürdü. Sonrasında sadece bana öylece baktı. Önce sadece beni inceliyormuş gibi göründü ama sonra galiba kaşlarının azıcık da olsa bir araya geldiğini görür gibi oldum, sanki bana çok kızmış gibi. Ama belki de sadece kızmasından korkuyordum.

Brandon'a mesaj attığını söylediğimi biliyordu. Herkesin Brandon'ın ölümü yüzünden onu suçlamasının benim yüzünden olduğunu biliyordu. Demek istediğim, ona benim bir şeyler söylemiş olduğumu kimin söyle-

diğini tam olarak bilmiyordum ama Healy'de herkesin böyle bir şeyi öğrenmesi için yirmi saniye filan geçmesi yeter dolayısıyla zaten kimin söylediğinin de bir önemi yoktu.

Orada öylece durup aptalın tekiymişim gibi Alice'e bakakaldığıma inanamıyordum. Yüzümün neye benzediğini bilmiyordum. Alice derin bir nefes aldı ve sonra nefes verirken sarsılmış gibi olduğunu hissettim. Acayip hızlı ayağa kalkıp kitaplarını çarparak kapattı ve sonra da göğsüne bastırıp yanımdan geçip gitti. Epey hızlıydı ve yürüyüp giderken bana bir defa bile bakmadı.

Bir saniyeliğine orada durup gitmesini izledim. Sonra da Kütüphaneci Bayan Long yanıma geldi.

"Josh, tatlım, yardıma mı ihtiyacın var?"

Başımı evet anlamında salladım ve ona ödevimden bahsettim, sonra da peşinden bana kitap bulabilmesi için bilgisayarların oraya gittim. Gülümsersem ve gerçekten de tatlı olursam bana epey yardım edeceğini biliyordum. Ben olmanın faydalarından biriydi yanılmıyorsam.

Bayan Long veri tabanında bir şeyler aratırken beynim ortaokuldayken Alice'le şu otobiyografi projesine beraber atanmamızı hatırladım. O noktada artık saçına kâğıt toplar atmayacak kadar büyümüştüm ve hatta bir nevi arkadaş olduğumuz bile söylenebilirdi.

Ona, "Vince Young hakkındaki projemizi yapmayı gerçekten de çok istiyorum," dediğimi hatırlıyorum.

Alice, "Vince Young da kim?" diye sorup burnunu kıvrırtmıştı.

"Aman Tanrım Alice, Vince Young'un kim olduğunu nasıl bilmezsin?" Nasıl şoke olup bayılıyormuş gibi yaptığımı ve Alice'in de o yüksek sesli kahkahasıyla nasıl güldüğünü hatırlıyorum.

Ama teslim olmuştu ve Vince Young hakkındaki projemizi yapmıştık. Hatta fikir benden çıkmasına rağmen işin çoğunu yapıp üstüne bu yüzden gıcıklık bile etmemişti.

Bayan Long mırıldanıp bir şeyler yazıp konuşurken aklımda sadece o projeye dair anılarım vardı. Alice'i nasıl güldürdüğümü ve bütün o süreçte ne kadar iyi davrandığımı hatırladım.

Olay şu ki bazen aptal olabildiğimi biliyorum ama çoğunlukla hıyarın teki olmamak için gerçekten de büyük çaba sarf ediyorum. Ve galiba o gün kütüphanede kendimi tam da hıyarın teki gibi hissettim.

Kurt

ALICE FRANKLIN'LE NOEL PIZZASI VE BIRA paylaşmamızdan kısa süre sonra Healy Lisesi'nin ilk yarısının sonuna geldik. Kış Tatili'nden önceki gün okul hep yarım gündür ve o gün okula gitmenin esasen bir anlamı yoktur. O gün okula gitmek, sadece derste şeker yiyip film izlemek için bir bahanedir. Çoğu zaman Healy Lisesi'ndeki dersler bana gereğinden kolay gelir ama Kış Tatili'nden önceki gün gibi günler okula gelmemin beklenmesini dahi şahsıma yapılmış bir hakaret olarak algılarım.

Ama kendimi olayın ruhuna vermeye çalıştım. Alice'e ders vermeye başladığımdan beri okul binasının koridorlarında yürümeyi sabırsızlıkla beklemek için bir nedenim vardı. Orada Alice'i görebilirdim ve o zaman da Alice bana gülümserdi. Başını çok hafifçe öne eğdi. Beni selamlamak için o svetşörtün kapüşonunun altından bakar ve kaşlarını kaldırır.

Bu kendine has selamı alan tek kişinin ben olduğumu biliyordum ve bu kendimi özel ve mutlu hissetmemi

sağlıyordu. Aslında artık Alice'in Healy Lisesi'nde konuştugu tek kişinin ben olduğumdan oldukça emindim. Bazen gelip yemekhanede benimle yemek yiyeceğine dair hayallerim oluyordu ama birkaç hafta önce Alice yemekhaneye gelmeyi tamamen bıraktı. Öğle yemeklerini nerede yediğinden emin değildim. Alice hakkındaki dedikoduların ardı arkası kesilmiyordu ve kulağıma çalınanlardan öğrendiğim kadarıyla üst kattaki Sürtük Tuvaleti'ne yazılanların da sonu gelmek bilmiyordu. Gördüğüm ya da görmek istediğim yoktu tabii.

Tatilden önceki yarım gün tabii ki yemek servisi yoktu ve kitaplarımı dolabımdan alıp eve gitmeye hazırlanırken karnım gurulduyordu. Belki besin eksikliğinden hafif kendimden geçmiştim çünkü kısa bir süre sonra kendimi gerçekleştirirken bulduğum cesur davranışın tek açıklaması buydu.

Onu ana koridordan dışarı yürürken buldum. Svet-şörtünü giymişti ve sırt çantasını kalçasına doğru sarkıtmıştı. Ona fazla uzun bakmamaya çalıştım, çünkü dürüst olmak gerekirse öyle yapmak kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oluyordu. Yalnızdı, takım fotoğrafları ve on yıllar önceden kalma, yavaş yavaş paslanan kupalarla dolu ödül vitrinine bakıyordu.

Yarında durup, "Selam Alice," dedim. Bunun yapabileceğim bir şey olduğunu hissediyordum. Ne de olsa beraber pizza yemiştik. Beraber bira içmiştik. Önümde ağlamıştı. Ona Noel hediyesi vermiştim. Haftada iki defa evinde çalışıyorduk. Ama yine de nasıl tepki vereceğini keşfetmek için beklerken gergindim.

Gergin olmamam gerekiyormuş. Alice bana dönüp gülümsedi. Hatta yüzünde o kadar büyük bir gülümseme belirdi ki çarpık kesici dişi bana selam verdi.

"Selam Kurt," dedi ve her ne kadar anatomik olarak imkânsız olduğunu bilsem de kalbim bir anlığına yerinden çıkıp karnıma kadar düştü ve sonra göğsüme döndü.

"Neye bakıyorsun?" diye sorup başımla ödül dolabını işaret ettim.

Yetmişlerden kalma, uzun saçlar ve geniş paça pantolonlarla tam da o dönemi yansıtan birkaç eski fotoğrafa bakıp, "Ha, galiba bu insanları ne kadarının Healy'den gittiklerini düşünüyordum," dedi.

"Büyük ihtimalle pek o kadar giden olmamıştır."

"Büyük ihtimalle haklısın. Peki, tatile hazır mısın?"

"Kesinlikle öyleyim," diye cevapladım. "Sen hazır mısın?"

Alice, pişmanlık içindeymiş gibi başını iki yana salladı ama gülümsedi. "Bu soruyu sormana gerek var mı sence?"

Orada bir an için durduk ve sonra besin eksikliği çeken beynim hamlesini yaptı.

"Alice, öğle yemeği için evime gelmek ister misin? Önümüzdeki Healy Lisesi olmadan geçireceğimiz iki haftayı kutlamak için."

Alice ustaca bir kibarlık ile şokun karışımı olan bir tepki verdi. Aynı anda gülümseyip gözlerini kocaman açtı. O küçük zaman dillimi içinde sanki zamanda geriye gitmiş gibiydik. Söylentilerden, tuvalet kabininden ve Alice'in sürülmesinden önceki günlere. Benim gibi birinin, Alice Franklin'i öğle yemeği için evine davet etmesinin dördüncü boyutun varlığını kanıtlamakta başarılı olmasına eşdeğer olduğu günlere.

İmkânsız.

Ama gün o gün değildi. Gün bugündü ve Alice de söylediklerimi anladıktan sonra, "Tamam, tabii, olur. Harika olur," dedi.

“Büyükanmem ızgara peynirli sandviç yapacak,” dedim ve anında bu kadar aptalca bir şey söylediğim için pişman oldum. Alice insanların esrar içip sarhoş oldukları partilere gitmişti. O ve Brandon Fitzsimmons hakkındaki dedikodulardan bağımsız olarak Alice Franklin’in bakire olmadığı neredeyse kesindi ve ben de karşısına geçmiş, bakir halimle ızgara peynirli sandviçlerden bahsediyordum.

“Izgara peynirli sandviç severim,” dedi.

“Peki,” dedim ona, “güzel. Ama ne yazık ki yanında gidecek boktan Lone Star biram yok.”

Alice güldü ve ben de böyle bir cevap akıl edebildiğim ve o da göndermemi anladığı için keyiflendim.

Okuldan çıkarken ana girişin önünde öbek öbek toplanmış öğrenciler vardı. Bazıları mevsimi kutlamak için Noel Baba şapkaları giymişlerdi. Diğerleri mesaj atıyor ya da telefonlarıyla oynuyorlardı. İkimiz yanlarından yürüyüp geçerken gözlerinin üstümüze dikildiğini hissettik.

“Evet, Kurt,” diye fısıldadı ve sesi fısıldarken daha da cazibeli geliyordu, “Healy Lisesi’ndeki en kaşar sürtüğüyle yürürken görülmek nasıl bir hismiş bakalım?”

“Büyük ihtimalle senin okulun en acayip tipiyle yürürken hissettiğinin aynısı,” diye karşılık verim.

Alice güldü ve ben de ona katıldım, kalbim bir kez daha karnuma bir yolculuk yapıp döndü.

Büyükanmem ızgara peynirli sandviçlerimi çoktan hazırlamıştı ve Alice’i gördüğünde bir an için şaşırmış gibi görünse de hemen sonra gururla sahiplendiği konukseverliğini takındı.

Buzdolabını karıştırırken, "Süt ister misin? Meyve suyu?" diye sordu.

Alice, "Su yeterli, teşekkürler," diye cevap verdi ve büyükannem ona buzlu su verdikten sonra gidip bizi kahvaltı köşesi adını verdiği yerde baş başa bıraktı.

Alice bir ısırik alıp, "Bu iyiymiş," dedi.

"Evet, öyle," dedim. "Büyükanmem gerçekten de iyi bir aşçıdır."

Alice, "Bütün hayatın boyunca onunla mı yaşadın?" diye sordu. "Annen ile baban öldüğünden beri?"

"Evet," diye cevapladım ve annemle babam hakkındaki sorusunu lafı dolandırmadan sormuş olmasını takdir ettim. Büyükanmemin kiliseden arkadaşlarının kazadan bahsederken ebeveynlerim sanki bir gün öylesine etrafta dolaşırken kayboluvermişler gibi "aramızdan ayrılmaları" gibi muğlak bir ifade kullanmalarına hiç benzemiyordu.

"Zaten neden Chicago'da oturuyordunuz ki?"

"Annem Northwestern Üniversitesi'nde profesördü. Babam Sanat Enstitüsü'nün eğitim bölümünde çalışıyordu."

"Vay," dedi Alice. "Zekilermiş. Ama herhalde öyle olması da mantıklı. Nerede tanışmışlar?"

"Üniversitede. Rice'ta okurlarken. Babamın Healy Lisesi'nden mezun olup oraya giden ilk ve tek öğrenci olduğunu biliyor muydun?" Bunu böbürlenmek için değil ülkedeki en iyi üniversitelerden biri arabayla bir saatten biraz uzun bir mesafede olmasına rağmen Healy'den hiçbir öğrencinin orada okumamasını ve hatta oraya başvuramamasını inanılmaz buluşum için söylemiştim.

Alice bana, "Belki sen de gidersin," dedi. "Senin kadar zeki birinin de kabul edileceğinden eminim."

Omzumu silktim. Son seneden sonra nereye gideceğim hakkında çok kafa yormamıştım. Rice'a ya da yakınlarda başka bir yere gitmemin büyükannemin hoşuna gideceğinden emindim. Yine de Chicago'da okumak isteyen bir parçam vardı. Bunu Alice'e söylediğimde orayı özlediğim için mi bunu istediğimi sordu.

"Orayı özleyecek kadar iyi tanımıyorum," dedim. "Ama galiba belli bir seviyede oraya dönmem gerektiğini hissediyorum. Sanki orada yaşamak benim kaderimde varmış ve kaderimi gerçekleştirmem gerekiyormuş gibi." *Kader* sözcüğünü duyunca içten içe büzüldüm. Beni tuhaf ya da *Zindanlar ve Ejderhalar* oynayan, ders ve oyundan başka bir şey bilmeyen sosyal tiplerden biriymişim gibi göstereceğinden endişe etmişim.

Ama Alice anlıyormuş gibi başını öne doğru salladı. "Orada kalmış olsan çok daha farklı bir hayatın olurdu, değil mi? Demek istediğim, yani bilirsin ya. Eğitilmiş anne baba. Büyük bir şehir. Bir sürü fırsat."

"Bu doğru," dedim. Healy'deki varoluşum ve beni buraya getiren koşullarla barışmaya çalışmama rağmen hayatımın ne kadar farklı olabileceğini bir milyon defa aklımdan geçirmiştim. "Ama yine de, Chicago'da yaşamamın hoşuma gitmeyecek yanları olacağından eminim. Ve burada yaşamamanın bazı yanlarını da özlerdim."

Alice burnundan soludu. "Ne gibi?"

Senin gibi. Tabii bunu söylemeye cesaret edemedim.

"Akşamları çöken sessizlik gibi," dedim ona. "Seller Brothers'tan bir şey almaya gittiğinde cüzdanını unutmuş olsan bile dönüp daha sonra ödeyeceğini bildiklerinden istediğini almana izin vermeleri gibi. Bilemiyorum."

Alice, "Herkesin ne yapıp ettiğini bilmesi gibi mi demek istiyorsun," dedi ve bunun başına gelenler hakkın-

da konuşmaya en çok yaklaşıcağımız an olduğunu anladım.

“Yani, o da var. O hoş değil. Bildiğini biliyorum.”

“Hayır,” diye cevapladı Alice, gözleri bana bakmıyordu, parmakları özenle sandviçinden kalan ekmek kabuğunu küçük yığınlar halinde kırıntılara ayırıyordu. “Hem de hiç hoş değil.” Alice bir anlığına sessiz kalıp devam etti. “Bazen babam çekip gitmiş olmasa hayatımız nasıl olurdu diye merak ediyorum. Demek istediğim, kim bilir sen, annen ile baban ölmemiş olsa hayatının nasıl olacağını ne kadar da çok düşünüyorsundur.”

“Baban ne zaman gitti?” diye sordum. Alice’in babası hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Herhalde hiç orada olmadıysa gittiğini de söyleyemeyiz, değil mi?” deyip sanki bu sıradan bir espriymiş gibi omzunu silktili. “Annemin çıktığı Dove Lake’li bir adammış. Oto tamircisiymiş. Annem liseden mezun olduktan sonra diş teknisyenliği eğitimi alırken çıkıyorlarmış. Annemin söylediğine bakılırsa bir arkadaşının arkadaşı ya da öyle biriymiş işte. Annem hamile kaldıktan sonra beraber bir eve çıkıp ilişkilerini yürütmeye çalışmışlar ama annem bebekken çok ağladığımı söylüyordu. Berbat kolik sancım mı varmış neymiş onun yüzünden saatlerce ağlayıp dururmuşum. Ve galiba babam da, ismi Hank’ti, artık dayanamamış ve anneme üzgün olduğunu ama baba olmaya hazır olmadığını söylemiş.”

“Kulağa hıyarın tekiymiş gibi geliyor,” dedim.

Alice, “Herhalde,” diye cevapladı. Önündeki tabak kırıntıyla dolmuştu ve onları işaretparmağıyla özenle düzleştirmesini izledim. “Ama yine de, bazen olaylar farklı gelişseydi hayatım nasıl olurdu, diye düşünmeden edemiyorum. Hani, kolik olmasaydım? Ya dünyanın en

uslu bebeği olsaydım? Annemin de zaman zaman bunu düşündüğünden eminim.”

Ona, “Eğer kolikle başa çıkamadıysa daha sonra karşılaşacağınız diğer sorunlarla da başa çıkamazdı,” dedim ama Alice’in bakışlarından babasını eleştirmemden hoşlanmadığını anlamıştım. Gitmemiş olsa hayatının farklı olacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Bir şekilde daha mutlu olacağını düşünmekten.

Alice, “Tam da klişeyim, değil mi?” deyip bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Bekâr anne. Kaçıp gitmiş baba. Çok fazla erkek arkadaş, sevgiyi hep yanlış yerde arama falan filan, falan filan.”

Orada Alice’le oturup konuşmak beni çok memnun ediyordu. Çok *tatmin olmuş*. Dolayısıyla cesaretimi toplayıp, “Alice, sen asla bir klişe olamazdın, bir trilyon yıl geçse bile olamazdın,” dedim.

Alice bana muhteşem kahverengi gözleriyle bakıp gülümsedi. “Bir trilyon yıl mı? Bu bilimsel olarak varlığı teyit edilmiş bir sayı mı?”

Omzumu silkip gülümsedim. “Evet,” dedim. “Ve ciddiylim.”

“Belki haklısındır,” dedi. “Ama bundan şüphem var.”

Bu öğle yemeğinin, bu konuşmanın Brandon’ın bana söylediklerinden bahsetmek için doğru zaman olup olmadığını düşündüm ama tam hikâyeme nasıl başlayacağımı düşünürken kollarını başının üstüne kaldırıp gerinerek, “Tamam, bu benim için fazla ağır olmaya başladı. Gitsem iyi olacak galiba,” dedi.

Bir an için onu korkuttuğumu düşünüp endişe ettim ama onu kapıya götürürken okul başladığında derslerimize devam edip edemeyeceğimizi sordu. Alice’i iki hafta boyunca göremeyeceğim için üzülmüştüm ama ona

dersler başlar başlamaz kaldığımız yerden devam edebileceğimizi söyledim ve o da bir kez daha bütün yardımlarım için bana teşekkür etti.

Dışarı çıkarken onu arabamla evine götürmeme ihtiyacı olup olmadığını sordum ama yürümek istediğini söyledi.

"Ne de olsa herkesin ismini ve bütün hayatını bildiği Healy'de başıma ne gelebilir ki?" Bunu sesinde keskin bir alaycılıkla söyledi ve ben de ona gülümsedim.

"Hadi ama Alice," diye takıldım, "Healy'de asla bir şey olmadığını bilmiyor musun?"

İçini çekip gözlerini devirerek, "Ben olmadığın sürece," dedi ve arkasına döndükten sonra araba yolundan ilerlemesini izledim. Sonra da sokağa indiğinde evine gitmek için Brandon Fitzsimmons'ın evinin önünden geçmesi gerekeceği kafama dank etti. Okuldan eve gelirken yan kapıdan mutfığa girmiştik.

Ama şimdi evlerinin hemen yanından geçmesi gerekecekti. Evlerinin ve bahçeye konmuş olan "BRANDON FITZSIMMONS HEALY KAPLANI SENİ ASLA UNUTMAYACAĞIZ!" yazısının önünden.

Kaldırımından yürümesini izledim ve Brandon'ın evinin önünden geçerken kapüşonunu başına geçirip yüzünü gizleyecek kadar aşağı çektiğinde bunun sebebinin aralık soğuğu olduğunu düşündüm. Ama büyük ihtimalle başka bir neden vardı.

Elaine

you

SÜRTÜK TUVALETİ ALDI BAŞINI GİTTİ. NE KELSIE'NİN ne de aramızdan başka birinin olayın bu kadar kontrolden çıkmasını istediğimizi sanmıyorum. Demek istediğim, Noel geldiğinde o kadar iğrençleşmişti ki insanların duvarlarına yazdıkları bazı şeylere inanamıyordum. Ben sadece bir defa yazdım, Kelsie'nin bize Alice'in kürtaj olmasını anlattığı gün. Ama bir defa yazmam yetmişti. Size insanların hep yaptığım şeyleri kopyaladıklarını söylemiştim.

Okulun kabini temizlememesine inanamıyorum. Alice'in annesinin şikâyetçi olmamasına inanmıyorum. Olayların bazen böyle kontrolden çıkabilmesi tuhaf. Ve hani, bazen işin popüler şirret kızın teki olmaksızın bunu yapmaya devam etmek zorunda hissetmen de tuhaf. Bu kulağa son derece ezik ve tamamen boş bir bahane gibi geliyorsa anlıyorum. Ama olan bu.

Fazla zaman önce değil, kış tatilinden hemen önce Alice'in okuldan şu Kurt Morelli denen süper cins tiple

çıktığını gördüm. Bir süredir beraber takılıyorlardı. Ama bütün bunlardan önce Alice'in Kurt Morelli'yle yürümesi İngiltere Kraliçesi'nin evsiz biriyle yürümesi filan gibi bir şey olurdu. Kurt'ün Sürtük Tuvaleti'ni ya da kürtaj meselesini bilip bilmediğini merak ettim. Onun bile bunları bilecek kadar olan bitenden haberdar olduğunu düşünüyordum. Okuldan dışarı yürümelerini izlerken çıkıp çıkmadıklarını merak ettim. Gerçekten de yatıp yatmadıklarını merak ediyordum. Ki bu da iğrenç olurdu, ama... her neyse, onları böyle bir arada görmek tuhaftı.

Ama tuhaf bir şekilde bütün bu olaylar hakkında kendimi daha az kötü hissetmemi sağladı. Beni yanlış anlamayın, Alice'e hâlâ tahammül edemeyen ve başına gelen her şeyi hak ettiğine inanan bir parçam var. Sekizinci sınıfta Brandon'la oynadığı için. Brandon günlüğümü okurken öylece durduğu için. *Benim* partimde iki çocukla yattığı için. Brandon'ın ölümünden sorumlu olduğu için.

Ama galiba bir ihtimal fazla ileri gidilmiş olabilir mi acaba diye merak eden bir yanımda var. Bilemiyorum. Arkadaşım Maggie'nin Kelsie'ye Alice'in kürtaj olduğunu öğrendiğimiz gün şu soruyu sormasını düşünüp duruyorum.

Onun için azıcık da olsa üzülüyor musun?

Bunu yapmak biraz zor. Demek istediğim onun için üzülmemek. Azıcık da olsa.

Son zamanlarda Alice'in Kurt'le takılmasının dışında gerçekleşen başka bir şey de günlüğüme yazmayı bırakmam. Sonunda dolaptan çıkarıp bir kez daha yazmayı denedim ama bir şekilde aptalca geldi. Günlüklerin özel olması gerekirdi ve her ne kadar onu benim dışımda okuyan tek kişi ölmüş olsa da yazmak hâlâ tuhaf geliyordu, dolayısıyla her sayfasını yırtıp aldım ve babamın çalışma

odasındaki kâğıt öğütücüsünden geçirdim. Sonra da parçalanan kâğıtları alıp ne olur ne olmaz diye komşumuzun çöp kutusuna attım.

Bu yılın pek çok açıdan çok tuhaf bir yıl olmasına karşın olay şu ki burayı seviyordum ve buradan hiç ayrılmak istemiyordum. UT'ye gidip sonsuza kadar Healy'de kalmak isteyen bir adamla evlenmeyi ve sonra onun babamın işini devralmasını ve sonra da ona işi yürütmekte yardım etmeyi ve tıpkı kendime benzeyen bir kızım olmasını ve Healy Boosters'a katılmayı ve dans takımıyla ilgilenen annelerden biri olmayı ve Noel Karnavalı'na yardım etmeyi ve işte bütün hepsini istiyordum.

Aklınızdan geçenleri biliyorum. Ne kadar da ezikçe. Ne kadar da taşralı. Ama *neden* ezik olsun ki? Neden güvenli hissettiğin ve sevdiğin bir yerde olmayı istemek eziklik olsun ki? Ben aptal değilim. Ortalamam B+ ve her sabah yulaf ezmemle yaban mersinlerimi (Weight Watchers puanı = 4) yerken yerel haberleri izliyorum. İki senatörümün de ismini biliyorum ve on üç yaşından beri her yaz babamın dükkânında çalıştığımдан ücretlilerin vergilerinin nasıl hesaplanıp ödendiğini biliyorum ve bana biraz zaman vererseniz büyük ihtimalle dünyadaki her ülkeyi haritada bulabilirim.

İkinci sınıftayken Moda Kulübü'yle New York'a gittiğimiz okul gezisini hatırlıyorum. Fashion Institute of Technology'deki* tur rehberimiz ona nereden olduğumuzu söylediğimizde şu acayip küçümseyen gülümsemeye bize bakmıştı. Yani, Teksas'tan gelmek bir şey ama Houston, Dallas ya da öyle bir yerlerden değilsen

* Moda Teknolojileri Enstitüsü. -çn

çer çöp olduğunu filan düşünüyorlar. Ya da en azından San Antonio'dan.

"Healy mi? Oradan gelen ilk grubum sizsiniz galiba. Peki, Healy'de kaç kişi yaşıyor?" Kadın bizimle aşırı yavaş konuşuyordu. New Yorklular'ın aşırı hızlı konuştuklarını sanırdım.

Öğretmenim, "3.000'in biraz üstünde," dedi.

"Vay canına. Bu benim binamda çalışanların sayısı!"
Ha-ha.

Alice Franklin de o geziye gelmişti. Çocuk bakarak ve Healy Kuzey Havuzu'nda çalışırken biriktirdiği parayı bir araya getirip ücretini ödemişti. Tur rehberi bunu söylediğinde ona baktığımı ve karşılıklı olarak gözlerimizi devirdiğimizi hatırlıyorum.

Eğer Manhattan'da doğmuş olsaydım ve orada kendimi güvende hissedip oradan hoşlandığım için oradan ayrılmak istemeseydim kimse buna laf etmezdi. İnsanlar büyük ihtimalle benim sofistike biri olduğumu düşünürlerdi. Peki neden? Metroları var diye mi? Birden fazla sinema salonları var diye mi? New York Şehir Kütüphanesi'nin önündeki aslan heykelleri yüzünden mi? (Evet, onları da biliyorum.) Dürüst olmak gerekirse aradaki farkı anlamıyorum. Manhattan'da doğmuş olsaydım büyük ihtimalle nasıl şimdi Healy'de kalmak istiyorsam orada kalmayı isterdim. Ve dürüst olmak gerekirse Manhattan'da olsam bile yine de popüler kabul edileceğimi düşünüyorum. Ve Manhattan'da bile Alice Franklin gibi bir kızın sürtük olarak görüleceğini anlamayacak kadar da taşralı değilim.

• • •

Unutmuşum. Bu sene gerçekleşen başka bir şey daha var. Sonunda Weight Watchers'a gitmeyi bıraktım.

Noel'den hemen sonra annem bir cumartesi günü er- kenden tartılırken giydiği kıyafetlerle odama geldi. Her buluşmaya pamuk pijaması ve kolsuz tişörtüyle gidiyor çünkü hani, iki gram filan geldiklerine ikna olmuş du- rumda. Çok stresliydi çünkü Noel boyunca üç bin şeker çubuğu yiyip altmış litre filan eggnog* içmişti.

"Elaine, buluşma," dedi. "Kalkma vakti."

Yaptığım çoğu şey gibi bunu da neden yaptığımı size söyleyemem ama yatak örtüsünü başımın üstüne çekip, "Ben gelmiyorum," dedim.

"Ne?"

Yatak rtmn üstündeki minik pembe eklere ba- kıyordum. Bir tanesine odaklanıp öfkeyle ona baktım.

"Ben gitmiyorum," dedim bir kez daha.

"Elaine, neden? O kadar harika bir hafta geirmiştin ki. Yemek takip izelgeni gördüm, her gün günlük puan hedefinin altında yemişsin!"

Ve açlıktan lyorum, diye geçirdim içimden. *Ve eğer bi- raz daha Yoğurt yersem beyazlaşacağım.*

"Sadece gitmek istemiyorum işte," dedim.

"En azından şu örtüyü başından çekebilir misin?"

Gözlerine bakarsam yelkenleri suya indireceğimi fa- lan sandım ama örtüyü başımdan çekip ona bakınca bir kez daha, "Sadece gitmek istemiyorum," dedim.

Annem şu derin derin nefes alma şeyini yapıp gülüm- semeye çalıştı ama gıcık olduğunu görebiliyordum. An- nemin olayı hep arkadaşım olmaya çalışmasıdır, dolayı- sıyla kendi kendine beni gitmeye zorlamayı mı yoksa bu haftayı kız arkadaş rutinimizdeki tuhaf bir istisna olarak mı görmeyi tartıştığını anlayabiliyordum.

* Genelde şükran Günü ve Noel'de tüketilen hafif alkollü bir iki. -n

“Eğer canını sıkın buysa bir kayıp yaşadığınızın farkındayım,” dedi.

Ellerimi yatak örtüsünün altına sokup pembe çiçekli çarşafı sıkarak, “Anne, ben gelmiyorum. Bugün gelmeyeceğim ve olay şu ki gelecek hafta da gelmeyeceğim. Ben artık Weight Watchers’a gitmiyorum çünkü istemiyorum ve ihtiyacım da yok. Eğer sen gitmek istiyorsan bu sorun değil, tamam mı? Ama ben gelmiyorum.”

Tamam. Olmuştu. Söylemiştim.

Annem suratını asma olaylarına falan girdi ve günün geri kalanı boyunca beni görmezden geleceğini biliyordum. Arkasına dönüp beni yalnız bıraktı ve o gittikten sonra kendime epey hayran olmuş bir halde kendimi yastıkların üstüne bıraktım.

Artık tartılırken nefesimi tutmak yoktu. Artık yaşlı kadınların yiyememek için pizzalarının üstüne Lysol sıkmalarını dinlemek yoktu. Artık gerçeğiyle karşılaştırıldığında tadı bok gibi olan “sağlıklı besin”leri yemek yok. Artık yok, artık yok, artık yok.

Annemin spor arazi aracına binip araba yolundan çıktığını duyana kadar bekledim. Babamın hâlâ uykuda olduğunu biliyordum. Alt katta, kilerin babama ait olan tarafında bir kutu dolusu S’Mores Pop-Tart buldum, kutuyu alıp odama çıktım ve yatağa kıvrıldıktan sonra altısını da on dakikada yedim. Çikolata kaplama dilimin üstünde eridi ve altındaki marshmallow da saf şeker ve yağdan yapılmış gibiydi. Pişirmem bile gerekmedi. Öylece yedim ve her lokmanın tadını çıkardım.

Yemeyi bitirdiğimde karnımı sıvazladım. Sonra da yatağın yanındaki pencereden dışarıya, Nealylerle Cerverların evinin yanından geçtikten sonra bir kavşaktan aşağıya kıvrılan sokağa baktım. O kavşağın ötesini göremiyordum

ama ötesindeki bütün evleri ve o evlerde yaşayan herkesi tanıyordum. Tıpkı Healy'deki her sokağın her kavşağının ardında kimin oturduğunu bildiğim gibi. Kendimi, yani, tamamıyla memnun hissetmemi sağlıyordu.

Boş kutuyu çöp kutusuna atarken eninde sonunda annemin bulacağını biliyordum, sonra da örtünün altına girip uykuya daldım.

Kelsie

NEVER STOPPING
HERE AGAIN

YOU

LOVE

A

KIŞ TATİLİNDEN ÖNCEKİ GÜN OKUL HEY YARIM gündür. Bu aynı zamanda dünyanın en anlamsız ders günüdür. Hatta belki de senenin en son gününden de daha anlamsızdır. En azından son günde ödev verme ya da yoklama almak için bir neden olamaz. Ama kış tatilinden önceki gün sadece zaman öldürme egzersizinden ibarettir.

Tam gün bitmeden önce kimya dersine tıklıp kalmıştım ve sıkıntıdan delirecek gibiydim. Dolayısıyla tuvalette gitmek için izin istedim. Tuvalette de kendimi Sürtük Tuvaleti'nin önünde buldum. Onu hiç kullanmıyor filan değiliz.

Ama ben normalde o kabine girdiğimde Alice Franklin tuvalette ellerini yıkıyor olmuyor.

İçeri girdiğimde onu gördüm ve neredeyse anında arkama dönüp dışarı çıkmak istedim ama bunun tamamen korkakça bir hareket olacağını biliyordum. Yapacağımı yapmıştım ve geri almamın bir imkânı yoktu.

Aslında tuvalete gitmeye ihtiyacım yoktu. Planım içeri girip birilerine mesaj atmak ya da telefonumla oynamak ya da kimya sınıfım dışında bir yerlerde vakit öldürmekti.

Ama karşımda eski en yakın arkadaşım Alice Franklin duruyordu işte; o tuhaf, hacimli svetşörtü giymişti ve kâğıt havlu almak için kolunu uzatmıştı. İçeri girdiğimde başını kaldırıp doğruca bana baktı. Doğruca gözlerimin içine.

Söyleyecek bir şey yoktu. Orada sadece bir saniye durup bir kabine girdim. Sürtük Tuvaleti'ne değil, başka birine. İşemeye çalıştım ama başarılı olamadım. En az beş dakika bekledim. Alice'ten uzun süre bekleyebileceğimi düşünüyordum ama arkamdan içeri giren bir kıza dışarı çıkmasını, tuvaletin kendisine kalmasını istediğini söyleyince onunla yüzleşmek dışında yapabileceğim bir şey olmadığını anladım. Dışarı çıktığımda Alice karşımda durmuş bana bakıyordu. Koyu kahverengi gözleriyle sanki içimi görüyordu. Kalbim son hızla çarpıyordu. Kusacakmış gibi hissediyordum.

Alice sakın bir sesle, "Neden herkese kürtaj yaptırdığımı söyledin?" dedi. Kalbim artık o kadar hızlı çarpmaya başlamıştı ki Alice'in duyabildiğinden emindim. İngilizce dersinde okuduğumuz, öldürdüğü kurbanının kalp atışlarını döşemenin altından duyabildiğinden emin olan şu adam hakkındaki tuhaf kısa öyküdeki gibiydi.

Cevap vermedim. Sadece öyle durdum. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

Alice, "Doğru olmadığını *bildiğin* halde neden herkese kürtaj olduğumu söylüyorsun?" dedi. Yanakları kıpkırmızıydı ve cildi kabarmıştı, sanki soluk soluğa kalmış gibi. Bana o kadar çok şey yüzünden öfkeli olabilir-

di ki. Onu bırakmam. Onu görmezden gelmem. Sürtük Tuvaleti'ni başlatmam. Ama şu anda en çok öfkeli olduğum kürtaj söylentisiydi. Ve ben de onu suçlayamıyordum.

"Ben..." dedim. Konuşamıyordum. Dediğim gibi, söyleyecek hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Alice, "Bak," dedi ve bir anlığına bana vurup vurmayaacağını merak ettim. Bunu hak etmiyor değildim hani. Ama orada lavabonun kenarında öylece durdu ve ben de geri çekildim, kabinin kapısına, ondan olabildiğince uzağa. Konuşmaya devam etti, sesi alçak, düzenliydi ama patlamak üzere olduğunu anlayabiliyordum. "Ben, Brandon ve Tommy hakkında bahsedilenlerle ilgili hiçbir şey yapamam. Bunu anlıyorum. Tamam. Ve kimsenin bir saniieliğine bile olsa inanılmaz ve muhteşem Josh Weaverly'nin Brandon kamyonu kullanırken attığı mesajlar yüzünden kaza yaptığı hikâyesini götünden salladığına bile inanmayacağını da biliyorum. Ona da tamam. İnsanlar düşüneceklerini düşünecekler ve benim bu konuda ne söylediğimin hiçbir önemi olmayacak. Ama sen bu kürtaj olayının yalan olduğunu *biliyorsun*. Sen bunu *biliyorsun*!" Alice ikinci defa *biliyorsun* derken porselen lavabonun kenarına eliyle vurur gibi yaptı ve ben de biraz yerimden zıpladım.

"Ben..." dedim ve Alice orada öylece dururken sanki gözleriyle bir şeyi herhangi bir şey söylemem için yalvarıyor gibiydi. Ve ben söyleyemedim. Hakikaten söyleyemedim.

Aniden Alice ağlamaya başladı. Hıçkırdığı filan yoktu ama gözyaşları yanaklarından aşağıya akıyordu. Ama sesi gerçekten de sakin kaldı, bütün o gözyaşlarına rağmen sakin ve düzenli.

Bana doğru bir adım atıp, "Sen benim en yakın arkadaşımın Kelsie. En yakın arkadaşımın. Ve ben de

bu yalanı niye uydurduğunu söyleyene kadar buradan ayrılmıyorum,” diye fısıldadı. “Böyle bir yalan söyleyemezsin!”

Yutkundum. Şimdi de soluk soluğa kalmış olan bendim. Yüzümün epey kızardığından da emindim.

“Yani, sen de bir defasında bana yalan söyledin,” dedim kelimeleri güç bela ağzımdan çıkarabilmişim. “O yaz havuzda Mark Lopez’le takılmanız hakkında yalan söyledin. *Bakire* olduğum için anlayamayacağımı söyledin.” *Bakire* sözcüğünü sanki benim de Alice’e kızmaya onun bana kızmaya olduğu kadar hakkım varmış gibi tükürürcesine söylemişim.

Alice kafası tamamen karışmış bir halde bana baktı, sanki bunu neden yaptığımı hakkında milyonlarca neden uydurmuş da bir milyon yıl daha uğraşsa bu neden aklına gelmeyecekmış gibi. Başını hafif sallar gibi yaptı, sanki söylediklerimi içinden tekrar ediyormuş gibi.

“Mark Lopez mi? O olay bir milyon yıl önceydi. Ben... bunun nasıl bir alakası var...” orada öylece durdu. Şoke olmuştu diye tahmin ediyordum. Ben de yutkunup derin derin nefes almaya devam ettim ve kalbim öyle feci çarpıyordu ki Alice’in duyabildiğinden emindim.

Ve kısacık bir an için, olabilecek en küçük, en minik bir an için Alice’e her şeyi anlatmak istedim. Hani, bildiğin... her şeyi. Yakın arkadaşların yapması gerektiği gibi. O söylediklerini söyledikten sonra nasıl bir şeyleri kanıtlamam gerekiyormuş gibi hissettiğimi. Onu ne kadar da sık kışkandığımı. Tommy Cray’le nasıl seks yaptığımı. Onunla takılırsam bütün arkadaşlarımı kaybetmekten ve bir kez daha ucube eziğin tekine dönüşmekten nasıl korktuğumu. Hatta ona kürtajı bile anlatmak istedim. Çünkü çok canı yanıyordu ve benim de çok canım ya-

niyordum —*hâlâ* canım çok yanıyor— ve hani, sadece konuşabileceğim birisi olsun isterdim. Ama ona hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyordum. Ben o kadar cesur değildim. Değildim işte.

Ve cesur birisi olmamakla kalmıyorum, gerçeği söylemek gerekirse çoğunlukla dünyanın en kötü insanı olduğumdan da eminim.

Bir dakika boyunca bir şey söylemedik ve Alice'in ağlaması durdu. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Sonra da yanımdan geçip kabine girdi ve birkaç parça tuvalet kâğıdı alıp gözlerinin altını kuruladı. Dışarı çıktığında sadece bana bakıp sanki aptalmışım gibi ağır ağır konuşarak, "Tamam. Demek sana bir defa bir yıldan uzun bir süre önce Mark Lopez'le oral seks yapmam hakkında yalan söylediğim için bütün okula kürtaj olduğumu söyledin. *Bu yüzden mi herkese kürtaj olduğumu söyledin?*"

"Bir de bakire olduğumu söylemiştin," diye tekrarladım. Tanrım bu kulağa ne kadar aptalca geliyordu böyle. İnanılmaz aptalca.

"Yani... öylesin zaten," dedi Alice, sanki ana okuluna gidiyormuşum gibi kelimeleri uzata uzata. "Değil mi?"

O anda her şeyi yoluna koymak için bir şansım vardı. O anda gerçeği söylemek için bir şansım vardı. Her şeyi düzeltmek için bir şansım vardı.

Ama yapamadım. Evet, yeniden Flintli Kelsie'ye dönüşmekten korkmuştum. Ama belki de, bunun kulağa tam da hakikaten olduğu kadar gülünç ve aptalca geleceğini biliyorum ama Hakikaten de Kötü Şey için Alice Fraklin'i suçlayan bir parçam olduğu için de söyleyemedim. Kindar, çocuksu davranmıştım ve bunun farkındaydım. Annem Alice'ten daha suçluydu ve en çok da ben suçluydum. Ama o anda, tuvalette, Alice kendimi

hiçbir şeyden haberi olmayan, süt, alığın teki gibi hissettirmiş olmasaydı belki de olaylar daha farklı gelişirdi, diye düşünmekten alamadım.

Belki de hakikaten daha farklı gelişirdi.

Böylece ona gerçeği söylemedim. Hiçbir şeyi düzeltmedim. Sadece orada öylece durdum.

Alice, "Tamam," dedi. Sonra da ekledi. "O halde yüzüme karşı şu kürtaj olayının yalan oluşunu söyle."

Başımla onayladım. "O bir yalan," diye fısıldadım. "Ben uydurdum."

Alice *tatmin olmuş* filan gibi görünmedi. Sadece bana az önce ağzımdan çıkanı söylettiğine inanmıyormuş gibi öylece durdu. Sonra da tuvaletin köşesine gidip yüzünü kurulamakta kullandığı tuvalet kâğıdını der top edip çöpe attı. Ardından da yeniden bana bakmak için arkasına döndü.

"Ne var biliyor musun Kelsie?" dedi Alice, tamamen sakın bir sesle. "Siktir git."

Orada durup bir an için beni süzdü. Son kelimeler ağzından çıkarken sanki ağlamak üzereymiş gibi sesi çatlamıştı ama ağlamadı. Sonra da bir şey demeden çıkıp gitti.

Sallanan kapı hızla kapanırken orada öylece durdum ve ardından Sürtük Tuvaleti'ne yürüdüm.

Katil Alice, Noel Baba'yla yaptı. Mutlu Noeller HO HO HO!

Klozetin üstüne oturup bacaklarımı yukarı çektim. Çenemi dizlerime dayadım. O kadar çok ağladım ve o kadar iyi geldi ki. O kadar iyi geldi ki. Sümüklerim burunumdan çıkıp ağzıma akana kadar ağladım. Hıçkırdım ve hıçkırdım ve hıçkırdım. Sesini tanımadığım biri tuvalete girip kapının öbür tarafından iyi olup olmadığını sordu, ben de cevap vermedim. Ağlamayı kesmeyi bile denemedim. Sadece ağlamaya devam ettim.

Sonunda içeri gelen her kimse gidip bir öğretmeni getirebileceği filan aklıma gelince kendimi toparlayıp ayağa kalktım ve gidip yüzümü yıkadım. Koridoru geçtim ve binanın yan kapılarından birinden çıkıp evime doğru yürümeye başladım. Healy Lisesi'nde okuyorsanız okulu asmak o kadar kolaydır ki. Kimya öğretmenimin derse dönmediğini fark ettiğini sanmıyordum. Sadece eve doğru yürüdüm. Sırt çantamı ya da paltomu bile almadım, ikisini de dolabımda bıraktım ama umurumda değildi. Önemli olan tek şey elimden geldiğince hızlı bir şekilde o binadan çıkmaktı.

Bebek oğlandı gibi geliyor bana. Neden öyle hissettiğimi bilmiyorum. Sadece öyle geliyor işte. Ne öyle olduğunu ne de öyle olmadığını düşünmek için bir nedenim yok. Belki de öyle gelmesinin sebebi öyle olmasını istemiş olmamdı.

Eğer bir daha hamile kalırsam oğlumun olmasını isterim. Oğlan olması için dua edeceğim derdim ama Tanrı hâlâ beni dinliyor mu bilmiyorum. Bunu söylemek beni korkutuyor ama doğrusunu isterseniz artık Tanrı'nın var olup olmadığından bile emin olamıyorum.

Ama eğer bir kızım olursa onun için yapacağım o kadar çok şey olacak ki. Yemin ederim onun için yapacağım o kadar çok şey var ki.

Asla kapısını çalmadan odasına girmeyeceğim.

Karşısında sahte duygular sergilemeyeceğim.

Sadece kendisi olduğu için özel olduğunu söyleyeceğim.

Kusursuzmuşum gibi davranmayacağım.

Onu korkutmayacağım. Benden korkmasına neden olmayacağım.

Ona bütün cevapları bildiğimi söylemeyeceğim.

Ona yalan söylemeyeceğim.

Ve eğer hiç kendisini çirkin ya da korkmuş ya da yalnız hissettiği olursa ya da korkunç, sefil ve dehşet verici bir şeyler yaşarsa onu kendi başına odasında bırakmayacağım. Hayır, yatakta yanına uzanıp onu kollarıma alacağım ve istediği kadar ağlamasına izin vereceğim ve küçük başını boynuma bastırıp gözyaşlarını üstüme dökmesine izin vereceğim ve ona işlerin daha iyiye gideceğini bildiğimi söylemeyeceğim ve ona kendisini hep bu kadar kötü hissetmeyeceğini söylemeyeceğim ve ağlamasını durdurmayacağım. İsteddiği kadar ağlamasına izin vereceğim. İsteddiği kadar.

Kurt

O BAHAR AKŞAMI ERKEN SAATTE EVİNE geldiğimde Alice beni yüzünde bir gülümsemeyle kapıda karşılayıp, "Bir sürprizim var!" dedi. Ah, biraz daha hazırcevap olup esprili bir şeyler söyleyebilmek var, şu hayatta. Ama bense sadece peşinden mutfığa gidip, "Neymiş?" diyebildim.

Alice defterinin içinden matematik sınavını çıkarıp, "Bak!" dedi. Yüzü neşeyle parlıyordu. "88 aldım! Bunun benim için ne kadar çılgınca olduğunu biliyor musun? Tam 88!" Bay Commons bir dairenin içine aldığı notun yanına, "Çok daha iyi!" diye not düşüp altını çizmişti.

Aynı anda hem çok sevinmişim hem de canım sıkılmıştı. Bu 88'in Alice'in büyük ihtimalle artık matematik dersinde yardımımı istemeyeceği anlamına gelmesi yüzünden canım sıkılmıştı. Bundan böyle haftada iki defa buluştuğumuz ziyaretlerim sonsuza dek kaybolacaktı. Suretini, gözlerini, gülümsemesini, çalışırken kalemi tutuşunu ve altdudağını ısırışını, bir şeyi anladığında kendi

kendine gülümseyişini iliklerime dek içime çekebildiğim geceler sonsuza dek yitip gidecekti.

Konuşmalarımız yitip gidecekti. Evimde beraber öğle yemeği yediğimiz günden beri gitgide sabitler ve değişkenlerden uzaklaşıp başka alanlara giren konuşmalarımız yitip gidecekti. Ailelerimiz hakkında, nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığımız, en sevdiğimiz şeyler ve komik alışkanlıklarımız hakkında sohbet edemeyecektik artık bir daha.

Örneğin Alice'in okuldan eve dönerken tarihi şehir mezarlığının yanından geçtiğinde, hem de aptalca bir batıl inanç olduğunu bilmesine rağmen, nefesini tuttuğunu biliyorum ben. Ve örneğin Alice de asansör kabinlerinin klostrofobiye kapılmama neden olduklarını biliyor. (Alice kahkaha atıp, "Demek Healy'de onlardan sadece iki tane olması iyi bir şey," diye gözlemde bulunmuştu.) Ve ben de örneğin Alice'in annesinin Claytonlı bir adamla çıktığını ve Alice'i bazen tam bir hafta yalnız bıraktığını biliyorum. (Alice sanki annesi söz konusu olduğunda böyle can sıkıcı olayları yaşamaya alışıkmiş gibi omzunu silkerek, "Bir defasında elektrik faturasını ödemeyi unutmuştu ve inanamayacaksın ama okula karanlıkta hazırlanmam gerekmişti," diye itiraf etmişti.) Ve Alice ta birinci sınıftayken kendi annem artık hayatta olmadığından genç, güzel Bayan Sweeney'nin bir şekilde annem olabileceğini hayal etmekten hoşlandığını biliyor. Bunu Alice'e söylediğimde bana gülümsedi.

Alice, "Biliyor musun, aslında ben de bunu hayal etmiyor değildim," diyerek aynı hayali paylaştığımızı kabul etmişti.

Ama artık, o harika, o korkunç 88 yüzünden bütün bu paylaşımlarımız son bulacaktı.

Yanılmıyorsam halimden üzüntüm anlaşılmış olmalı çünkü Alice'in o güzelim yüzündeki heyecan ifadesi kaybolup yerini kafa karışıklığına bıraktı.

"Ha," dedi yumuşak bir sesle. "Sen... benim... yani, A almam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Sonra da gülümsedi. "Kurt, tamam bana inanıyor olman güzel olmasına güzel de hadi ama. 88 aldım! Bunun seni mutlu etmesi lazım. O kadar çalıştık."

"Yok, Alice, mutluyum," dedim. "Senin için çok mutluyum. Ben sadece..." derin bir nefes aldım, Alice'e nasıl hissettiğimi söyleyebilirdim. Tabii başarabilirsem. "Galiba artık yardımuma ihtiyacın olmayacak diye biraz endişeliyim."

Alice mutfak masasına bakınca ben de baktım. Önce 88'e sonra da bana baktı. "Ama ben, yani... sana bunu yapman için para vermiyorum ki. Sen neden..." Durdu ve yanakları biraz pembeleşti. Alice onu çekici bulduğunu biliyordu. Bunu biliyordu ve bunu bildiğini bildiğimi de biliyordu. Sonbaharın başlarında sırf onunla yatmak için mi ona ders verdiğimi sorduğunda bile içten içe ondan hoşlandığımı biliyor olmalıydı.

Aradan geçen zaman içinde aklımdan geçeninin sadece seks olmadığını anlamış olması gerekmez miydi? (Tabii evimin mahremiyetinde sık sık bu gibi elde edilmesi imkânsız deneyimlerin hayalini kurduğumu inkâr edersem hem ikiyüzlü hem de yalancının teki olurum.) Artık ondan, *ondan*, Alice'ten hoşlandığımı anlamış olması gerekmez miydi? Hayali Alice'ten değil, kanlı canlı, soluyan, konuşan, yürüyen, mezarlıkların yanından geçerken nefesini tutan, ızgara peynirli sandviç yiyen ve hayatında arkadaşım demiş olduğu herkes tarafından mutlak ve kesin bir şekilde dışlanmış olmasına, âdeta yaşadığı yerde

sürgün edilmiş olmasına karşın yoluna devam eden ve hâlâ her gün okula gelmeyi başaran gerçek Alice'ten.

O Alice'ten. Ondan hoşlanıyordum. Onun arkadaşı olmayı seviyordum.

Alice beni aşağılamadı. Benden söylediklerimi açmamı istemedi. Sadece orada öylece, pespembe yanaklarıyla elinde 88'i, oturdu.

"Alice, şey olmadığımı... yani tam olarak senin şey bulacağın biri olmadığımı..." kelimeleri bulamıyordum. Dâhi seviyesinde bir IQ skorum var ama işte kelimeleri bulamadım.

Alice bulabildi. Masanın üstünden uzanıp küçük, ancak bir kızın sahip olabileceği kadar zarif elini elimin üstüne koydu ve o temastan dalga dalga yayılan sıcaklık ayak parmaklarının ucundan saç köklerime kadar bütün vücudumu ısıttı.

"Kurt, sorun değil. Bu yıl sen olmasaydın ne yapacağımı bilemediğimi bilmeni istiyorum. Ve sadece matematikten de bahsetmiyorum. Demek istediğim, işin o kısmı harikaydı. Ama esas demek istediğim okulda benimle konuşan tek kişinin sen olduğuydu. Sen benim arkadaşımydın Kurt. Sen benim *arkadaşımsın*. Ve senden başka arkadaşım da yok. Hiç yok. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum," dedi ve bunu derken sesi biraz titredi.

"Evet," dedim. "Biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu tam olarak biliyorum."

Alice'in yüzünde utanıyormuş gibi bir ifade belirdi, sanki böyle bir yanıt vereceğimi tahmin etmesi gerekirmiş gibi. Başını öne eğdi ve yüzü daha da kızardı.

"Tabii ki biliyorsun," dedi. "Ben berbat biriyim, özür dilerim. Tanrım, bütün bunlar olana kadar sorsan sana saati bile söylemezdim."

"Bu doğru değil, dedim. "Onuncu sınıfta kütüphane-
de geometri dersine yardım ettiğimde bana epey iyi dav-
ranmıştın."

Alice elimi bırakıp yanaklarından aşağı süzölmeye
başlayan yaşları sildi.

"Ha, tabii, iyi davranmıştım ama ben sadece..." Tered-
düt etti. "Seni şu tuhaf, durmadan inekleyen tip olarak
görüyordum. O anlığına işime yarayabilecek şu tuhaf
inek. Büyük ihtimalle öyle olmasan sana o kadar iyi dav-
ranmazdım. Özür dilerim ama gerçek bu. Bunu itiraf et-
tiğim için benden nefret edebilirsin."

Gerçek olduğunu bilsem de bunu duymak canımı
yakmıştı ama Alice'ten nefret etmemiştim. O zaman da
edemezdim ve şimdi de edemem.

"Elaine O'Dea gibi birinin bana iyi davranacağını dü-
şünmüyorum," diye karşı çıktım. "Beni sadece kullanışlı
bir inek olarak görse bile. Sana ne olursa olsun geometri
konusunda yardım edeceğimi anlamış olmalısın. İhtiya-
cın olmadığı halde bana iyi davrandın... Yani, bunun bir
anlamı olmalı, değil mi?"

Alice'in ağlaması yavaşladı ve bana gülümsedi.

"Kurt, sen fazla iyisin. Ben bir azize değilim biliyor-
sun, değil mi? Geçmişte aptalca, berbat şeyler yapmışlı-
ğım var."

Ona, "Biliyorum," dedim. "Ama benim de tamamen
iyi niyetle hareket ettiğim söylenemez."

"Ne demek istiyorsun?"

Ayakkabılarıma bakıp yutkunarak, "Yani, matema-
tik dersinde sana yardım etmek istediğim doğru. Ama
böylesine güzel olduğunu düşünmeseydim bunu yapa-
cağımdan emin değilim," dedim.

Alice hakkaniyete yakışmayacak kadar uzunmuş gibi
gelen bir süre boyunca tek kelime etmedi. Sonra da bana,

"Yani... bir dağ aslanının saldırısına uğrasam ve yüzüm iğrenç, şekilsiz lime lime bir et yığının dönüşse matematik ödevlerime yardım etmez miydin?" Galiba gülme-meye çalışıyordu.

"Gerçeği mi istiyorsun?" derken içimde bir yerlerde yüzüne bakabilecek cesareti arıyordum. "Başlarda olsa, hayır, yardım etmezdim. Ama artık çıkıp yirmi dağ aslanının saldırısına uğrasan da sana yine yardım etmek isterim. Yine de senin arkadaşın olmak isterim. Sen harika bir insansın Alice. Sadece güzel olmakla kalmıyorsun."

Alice'in yüzünde o kocaman gülümseme belirdi. Çarpık dişini gösteren o gülümseme.

"Yani, herhalde ikimiz de evrim geçirdik." Güldü ve ardından uzun uzun iç çekip gerindikten sonra ayağa kalktı. "Affedersin ama bu muhabbetin yanında boktan bira lazım."

Aynı fikirde olduğumu göstermek için başımı salladım ve Alice'in dolaptan alıp bana uzattığı soğuk Lone Star birasını aldım. Kutusunu açıp bir yudum içtim.

"Arkadaşım olmak istediğin için o kadar mutluyum ki," deyip güldü. "Hem de yedi kurtaj yaptırıp üstüne müdürle yatmış ve onun da üstüne Brandon Fitzsimmons'ın öldürülmesi için mafya tetikçileriyle plan yapmış, sonra da açık saçık mesajlar atıp onu öldürmüş olmama rağmen." Alice gözlerini devirdi. İlk defa yanımda onun adını yüksek sesle söylemişti ve bir anda zamanın geldiğini anladım. Ya şimdi olacaktı ya da asla.

"Alice, Brandon Fitzsimmons hakkında," dedim ve cesaretimi yitirmemek için biramdan bir yudum daha aldım. "Sana söylemek istediğim bir şey vardı. Bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey."

Josh

EPEY UZUN ZAMANDAN BERİ EN KÖTÜ sezonumuzu yaşadık. Berbattı. Dominion'a karşı oynadığımız ilk maçı kazandık. Belki de Brandon yüzünden bizim için üzüldüklerinden kazanmamıza izin verdiler. Bilmiyorum. Ama ondan sonra Pikesville'e karşı oynadığımız dışındaki her maçı kaybettik ve o maçın da sayıldığından emin değilim, çünkü kasaba o kadar küçük ki neredeyse takım oluşturacak kadar bile adamları yok.

Koç Hendricks soyunma odasında hep Brandon'ın konusunu açıyordu. "Brandon olsa bu maça bütün gücümüzle asılmamızı isterdi!" ya da "Hadi bunu Brandon için kazanalım!" gibi şeyler söylüyordu. Her neyse. Canımı sıkıyordu. Çünkü yani gerçekten de Koç Hendricks'in tek istediği kazanmamızdı. Brandon öldüğü için canı sıkılıyordu çünkü Brandon, Healy'nin bir milyon yıldır gördüğü en iyi oyun kurucuydu. Ama Brandon'ın ölmesinin canını sıkıyor olmasının başka hiçbir nedeni de yoktu. Dolayısıyla durmadan bundan bahsetmesine

gerçekten de gıcık oluyordum. Brandon, cennetten neler olduğunu görebiliyor olsa onun da sinir olacağından eminim.

Cennetin var olduğuna inanmak ister gibiydim. Pazar günleri Peder Simmons kilisede orası hakkında her konuştuğunda üstüne düşünüyorum. Brandon'ı bir kez daha göreceğime inanmak istiyorum ve cennette bütün gün birbirimize top atıp beleşe iyi bira içer ve keyfimize bakarız, diye düşünüyorum. Galiba kısa süreliğine de olsa dünyadayken cenneti yaşadım çünkü Brandon'la zamanımızın çoğunu böyle geçiriyorduk, canımızın çektiği gibi takılarak. İçip keyfimize bakarak. Her neyse. Biralara parasını bile ödemiyorduk, çünkü içtiklerimizi ebeveynlerimizin dolabından çalışıyorduk.

Ama işin doğrusunu isterseniz içten içe cennetin olmadığı hissine kapılıyorum. İçimdeki bir ses cennet fikrinin hiç anlamlı olmadığını söylüyor. Nasıl olur da benim için bir cennet olur da ezdiğim her sinek veya kazayla üstünden geçtiğim her sincap için bir cennet olmaz? Ama bu da ölümün, sadece, sondan başka bir şey olmadığına dair tuhaf bir hisse kapılmama neden oluyor. Dolayısıyla ne zaman aklıma cennet fikri gelse onu kafamdan çıkarmaya uğraşıyorum.

Bu olayları fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Ve işin aslı şu ki bir cennet olsa dahi oraya girebileceğimi sanmıyorum. Çünkü Brandon ve cennet üstüne düşünmekten de çok kaçındığım bir şey var ki o da kaza günü gerçekte ne olduğunu düşünmek. Mezunlar Günü Maçı'ndan sonraki gün. Bundan kimseye bahsetmedim ve kimseye bahsetmeyeceğimi bilmek de tuhaf bir his. Hem de asla.

Brandon'ın çatısında içiyorduk. Akşamdan kalma olduğumuzdan çivi çiviye söker, diye düşünmüştük herhalde ve ben de Brandon'ın diktiği her şeyin iki katını deviriyordum. Doğrusunu bilmek isterseniz Brandon üç, belki de dört bira içmişti dolayısıyla annesi markete küçük kız kardeşi için bez almaya gitmesini istediğinde kafası epey iyiydi. Bu yüzden polisler kazaya tahminen kanındaki alkolün neden olduğunu söylediler. Ama ben Brandon'ın bundan çok daha alkollüken nasıl araba kullandığını görmüştüm. Sürekli sarhoşken araba kullanırdı. Galiba Healy'nin olayı da bu. Hava sıcaktı ve Brandon'ın kamyonetinin içi de bir milyon derece filandı herhalde. İçeri girdiğimizde Brandon tişörtünü çıkarıp pencereleri sonuna kadar açtı.

"Klima yine bozuk," dedi.

Bütün o biralardan kafam iyi olmuştu. Gözlerimin Brandon'ın göğsüne fazla uzun takılı kaldığının farkındaydım. Brandon'ın göğsünü sayabileceğimden fazla defa görmüştüm. Soyunma odasında. Evime yatıya geldiğinde. Healy Kuzey Havuzu'nda yüzerken. Kamyonete girerken son bir defa baktım ve kendime bakmayı kesmemi söyledim.

Tam kelle olmuşum ve şimdi söyleyince kulağa aptalca geliyor ama Brandonların ön bahçesinden çıkarken tek düşündüğüm Mezunlar Günü Maçı'nı kazanmamız, herkesin bizi sevmesi ve ne kadar muhteşem olduğumuzu düşünmesiydi. Sanki biz olmamız başımı döndürmüştü. Ben ve Brandon. Brandon ve ben.

Brandon gaza basarken, "Biz bu kasabanın krallarıyız dostum," dedim. Ağaçlar yeşil lekelerle dönüşmüşlerdi. Karşı taraftan gelen trafik ani renk patlamalarından ibaretti. Kırmızı kamyonet. Mavi araba. Beyaz kamyonet.

Pencerelerden içeri dolan hava o kadar hızlı geliyordu ki sanki yüzümüzü kesiyor gibiydi. Ama iyi bir histi.

Brandon, "Aynen öyle, biz bu kasabanın krallarıyız," dedi ve sadece ikimizin, bir arada, baş başa olmamız o kadar güzeldi ki. Demek istediğim, ben Brandon'ın en yakın arkadaşıydım ama insanlar sürekli olarak ona yakın olmaya çalışıyorlardı. Sanırım demek istediğim kendi başımıza olduğumuzda her şeyin güzel olduğuydu. Kamyonetteki o an gibi. Harika bir histi.

Ama sonra Brandon telefonunu çıkardı.

"Bu kralın bir kraliçeye ihtiyacının olduğunu düşünüyorum," dedi. Gözleri hızla telefonla yol arasında gidip geliyordu.

"Ne diyorsun dostum?" derken rüzgârın üstünden söylediğimi duyabilmesi için sesimi yükselttim.

Brandon gülerek, "Dürtecek hatun lazım," diye bağırdı. "Şimdi, şu Alice Franklin'in numarasını nereye kaydetmiştim ben?"

Pencereden dışarı baktım. Ağaçların yeşil lekeleri. Evlerin pembe lekeleri. Motorun hiç durmadan gitgide yükselen sesi. Brandon'ın Alice Franklin'e mesaj atmasını istemiyordum. Onun herhangi bir kıza mesaj atmasını istemiyordum. Sadece biz olalım istiyordum. Kulağa çok aptalca geldiğini biliyorum ama kıskanmışım. Sanki Alice de kamyonette bizimle berabermiş gibiydi. Sanki Brandon'ı seven bütün kızlar ki bu da Healy'deki bütün kızlar demekti, kamyonette bizimle beraberlermiş gibiydi. Ve o an için sadece ortalıkta olmasınlar istedim.

Brandon, "Zavallı Alice kendisine biraz ilgi gösterilmesine muhtaç olacak kıvama gelmiştir artık, sence de öyle değil mi?" derken gözleri İlçe Yolu 181 ile cep telefonu arasında gidip geliyordu. "Son zamanlarda bi-

raz yalnız kalmış gibi duruyordu. İnsanlar ona hıyarlık yapıp duruyorlar.” Sınıtarak bana baktığında ikimiz de Elaine’in partisinden bahsettiğini biliyorduk. Aklım o geceye döndü. Alice’in Brandon’ın kucağında oturmasına ve onunla üst kata çıkıp seks yapmasına. Peki, ne yaptım biliyor musunuz?

Uzanıp Brandon’ın telefonunu çekip elinden alıverdim.

Brandon, “N’oluyor be?” deyip bana bakmak için döndü. Ve dürüst olmak gerekirse çarpışmadan önce hatırladığım son şey telefonunu aldığım da Brandon’ın yüzünde beliren ifadeydi. Bana kızdığını biliyordum ve bana hiç kızmazdı. Onu hiç öfkelenlendirmemiştim. Ama o anda kızmıştı işte.

Ben orada oturmuş telefonunu ellerimde tutuyordum ve sanki Brandon aniden kamyoneti kullanması gerektiğini hatırlamıştı. Dikkatini yola verdi ve hemen sonrasında frenlerin ciyaklamasını duydum.

Bayan Fitzsimmons, Brandon’ın cenazesinden sonra beni ziyaret etmeye geldiğinde Alice hakkında söylediklerimin böyle patlayacağını hiç düşünmemiştim. Ama Brandon’ın annesi kazaya dair her ayrıntıyı anlatmam için üsteleyip durunca bir anda aklıma Alice’i suçlama fikri geliverdi. Sanki ondan kurtulmanın en kolay yolu buymuş gibi hissettim. İşin aslı şu ki o anda hissettiğim suçluluğun biraz olsun hafiflemesini sağladı. Yeni, Brandon sarhoştı ve belki de kaza yapmamızın sebebi gerçekten de buydu. Yolunda giden bir gün geçirdiğimde kendi kendime, evet, diye düşünüyorum, sebep büyük ihtimalle buydu. Benimle hiçbir alakası yoktu. Ama o kadar da yolunda gitmeyen

bir gün geçirdiğimde ki, aslında günlerimin çoğu da böyle geçiyor... işte o zamanda Brandon'ın ölümünün benim suçum *olduğunu* düşünüyorum. O telefonu elinden kapmış olmasaydım belki de hâlâ hayatta olacaktı. Belki de evlerinin çatısında ellerimizde biralamızla oturmuş bira içip lise sonda eyalet şampiyonu olmayı konuşuyor olacaktık. Emin değilim ve en kötüsü de asla emin olamayacağım.

Ama emin olduğum bir şey var ve o da Alice Franklin'in Brandon Fitzsimmons'a hiç mesaj atmamış olduğu. Bir defa bile.

Sonbaharda Alice, Brandon'ın ailesinin evine komşu evde oturan şu çelimsiz, zeki çocukla, Kurt Morelli'yle takılmaya başladı. Brandon onunla uğraşmayı hep sevmişti ama Kurt sanki umurunda değilmiş gibi, yaptıklarını hep hoş karşılamıştı. Hep kendi başına takılmayı seven bir çocuk olmuştu ve arkadaşının olup olmadığını umursamamasını bir yandan da hep takdir etmiştim. Sanki tek ihtiyacı olan kendisiymiş gibi. İşin komik yanı ilkokulda, daha kimin popüler olup kimin popüler olmadığını kararlaştırmadan önce hepimizin beraber takılıyor olmamızdı. İkinci ya da üçüncü sınıftayken Kurt'ün Brandonların evine geldiğini ve hep beraber Brandon'ın yatak odası penceresinin önüne çıkıp aşağıya su dolu balonlar attığımızı ve Brandon'ın annesinin ne yaptığımızı görünce az kalsın kalp krizi geçirdiğini hatırlıyorum. Ve Kurt, o eleman o kadar zekiydi ki çatının yapısı hakkında bir haltlar anlatıp Bayan Fitzmmons'a oraya çıkmamızın güvenli olduğunu açıklamaya çalışmıştı. Fizikle ilgili bir haltlar, bilmiyorum.

Her neyse, bunu düşünmek tuhaftı. Üçümüzün bir arada olduğunu. O zamanlar buna oynamak derdik. Hani, çıkpı oynamak ister misin diye sorarsın ya. Kulağa o kadar klişe geliyor ki. Ve sonra hepsi bitti. Ve şimdi de Brandon öldü ve Kurt, Alice Franklin'le takılıyor ve ben ikisiyle de konuşmuyorum. Tuhaf bir durum. Ama belki arkadaş olurlar. Bilmiyorum. Galiba öyle olmasını diliyorum.

Arkadaş demişken, galiba Brandon hakikaten de en yakın arkadaşımdı çünkü kazadan beri içim bomboş. Demek istediğim, takımdaki çocuklar iyiler ve hâlâ partilere gidiyorum ve kızlar hâlâ üstüme çıkmaya çalışıyorlar ve hâlâ çoğu hafta sonu sarhoş olup Healy Lisesi otoparkında takılıyorum filan da artık eskisi gibi değil. Brandon'sız olunca hiçbir şey eskisi gibi olmuyor. Hâlâ onun dolabını kullanıyorum. Derslerimin olduğu bütün sınıflara yakın ve kilidinin şifresini biliyordum ve okul da o öldükten sonra dolabını başka birine vermedi ya da başka bir amaçla kullanmadı, dolayısıyla hemen her gün kullanıyorum. Annesi ve babası kazadan sonra dolabı temizlediler ama ben önceden gidip bikinili kız fotoğraflarını ve bir ihtimal görmek istemeyecekleri başka saçma sapan şeyleri çıkardım. Dolayısıyla sanki artık ondan hiçbir şey kalmamış gibi. Ama galiba yine de kullanmaya devam etmek istiyorum. Bilemiyorum. Bazen onun arkamdan gelip dolabını kullandığım için bir ton laf ettiğini duyar gibi oluyorum. Bir defasında onu göreceğimden çok emin olduğum için arkama bile döndüm. Belki de kafayı yiyordumdur.

Ama çoğunlukla insanların benden beklediklerini yapıp günlerimi geçiriyorum. Derslere giriyorum. Sınav ve ödevlerden C alıyorum. Yemekhanede yemek yiyorum. Diğer çocukların yaptıkları aptalca iğrenç şakalara

gölüyorum. Eve gidiyorum. Annem ve babamla basit konularda konuşuyorum. Kiliseye gidiyorum. Tanrı'dan beni affetmesini, işleri halletmesini ve herkesi güvende tutmasını diliyorum.

Ama Brandon'sız hayat eskisi gibi değil işte. Eskisi gibi eğlenceli değil. Yani bakın ben feci zeki değilim ama Brandon'ın bazen hıyarın teki olabildiğini anlayamayacak kadar aptal da değilim. Bazen öyle olabiliyordu. Neredeyse istediği gibi hıyarlık edebiliyordu ve bu da hep yanına kâr kalıyordu. Dolayısıyla Kurt Morelli gibi çocuklarla dalga geçtiğinde öğretmenler ona bir şey demiyordu. Alice Franklin'i becerip kızı aynı gece Tommy Cray'e da becertebiliyor ve kimse de onun hakkında kötü bir şey söylemiyordu. Sadece Alice'in arkasından ileri geri konuşuyorlardı. Bütün bu boktan durumu iyi bulduğumu sanmayın, öyle olmadığını farkındaydım.

Ama Brandon Fitzsimmons gerçekten de eğlenceli olabiliyordu. Gerçekten de harika olabiliyordu. Gerçekten de arkadaşımdaydı. Gerçekten de evimde takıldığımda kardeşime iyi davranıyordu, onunla bilgisayar oynayıp sırf iyiliğine kazanmasına izin vermek gibi şeyler yapıyordu. Benim hiçbir şey için kendimi kötü hissetmeme sebep olmadı. Bir sürü kızla yatmamam hakkında da olayları çabuk kavrayamamam hakkında da. Hatta ikinci sınıfta pasını kaçırp Clayton'la yaptığımız maçı kaybetmemize neden olduğumda bile üstüme gelmedi.

Karma takımdaki ilk yılımızdı ve büyük sınıftaki çocuklar onuncu sınıftan iki işinin oyun kurucu ve top tutucu olmasına gıcık olmuşlardı. Orada hak ettiğimiz için olsak ve onlar da bunu biliyor olsalar da. O maç hâlâ aklıma gelir. Üç sayı gerideydik ve maçın bitmesine on saniye kalmıştı. Brandon'ın uzun bir pas atması gereki-

yordu ve çember yaptığımız sırada gözlerimin içine baktı. Bu bizim tek şansımızdı. Ne düşündüğünü bildiğimi biliyordu. O kadar çok paslaşma talimi yapmıştık ki. Paslarının hepsini gözüm kapalı tutabilirdim. Kelimenin tam anlamıyla. Bazen rüyamda paslarını tuttuğumu görürdüm. Fiyuu, bam. Fiyuu, bam.

O gece, büyük maçın hemen öncesinde, kulağıma gelen hiçbir ses yoktu. Tıpkı bir maç sırasındaki önemli anlardaki gibi, o anlarda hiçbir şey işitmezdim. Sadece ben, çim sahanın kokusu ve koşmaya hazırlanırken kalbimin göğsümde atması olurdu.

Mükemmel bir spiraldi. Mükemmel bir Brandon pasıydı. Bizim bahçede ya da onların bahçesinde ya da sahada antrenmandan sonra çalıştığımız her pas gibiydi. Dediğim gibi, mükemmeldi.

Ve ben topu yakalayamadım.

Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bugün bile nasıl ya da neden yakalayamadığımı söyleyemem. Ama yakalayamadım işte. Sayı çizgisinin ardına düştüm ve top da yanıma indi. Yine de uzanıp topu tuttum. Sanki bu her şeyi yoluna sokacakmış gibi. Salağın teki gibi topu yine de tuttum.

Of be, insanlar bu olaydan sonra haftalar boyunca etmedikleri lafı bırakmadılar. Bir sonraki maçta yedek kulübesindeydim. Yani, kendi öz babam bile demediğini bırakmadı.

Ama Brandon hiçbir şey söylemedi. Bir kere bile.

Brandon, üst sınıflardan birkaç kişi bana laf edip Koç Hendricks de orada değilmişim gibi davranınca, "Dostum, bu, herkesin başına gelir," demişti.

"Benim başıma gelmez," diye karşılık vermiştim. "Hep attığın gibi attığında olmaz. O mükemmel bir pastı ve

ben yakalayamadım. Lanet olsun!” Dolabımı yumrukladım ve o kadar sinirliydim ki canım hiç yanmamıştı.

Brandon elini omzuma koymuştu. Omuzluklarımı çıkarmışım ve belden üstüm çıplaktı. Vücudum maçlardan sonra hep olduğu gibi ağnyordu ama hâlâ Brandon’ın omzumu tutmasının ne kadar iyi bir his olduğunu hatırlıyorum. Sarsılmaz bir ağırlık gibi. Küçük bir kucaklaşma gibi.

“Bak dostum, bu bir şey değil. Bunun seni altüst etmesine izin verme abi,” diye fısıldamıştı, tam kulağıma. “Sen ve ben, son senemizde biz bu takımı eyalet şampiyonu yapacağız. Şaka yapmıyorum dostum. Biz bunun altından kalkacağız ve sen de bunu biliyorsun. Şimdi silkinip şu durumdan çık.”

Tabii bunu yapmaya hiç fırsatımız olmadı. Takımı eyalet şampiyonu yapmaya yani. Ama Brandon Fitzsimmons’ı düşündüğümde aklıma gelen an bu işte. Kamyonetteki o aptalca, çılgınca anlar ya da o ve Alice hakkında söylediğim yalanlar değil. Kulağıma fısıldamasını düşünmeye çalışıyorum. Kabul ediyorum, bazen pisliğin teki olabiliyordu ama aynı zamanda gerçek bir arkadaş da olabiliyordu. O benim en yakın arkadaşımdı ve gittiği için üzgünüm. Hâlâ buralarda olmasını ölesiye istiyorum.

Kurt

ALICE'E AYLAR ÖNCE BRANDON'LA ÇATIDA konuştuğumuz geceyi anlatırken söylediklerimi pek de iyi karşılamadığını görebiliyordum. Paylaştığımız sıcak, arkadaşça ânın nasıl da hızla bizi bıraktığını görebiliyordum. İlk olarak kaşlarını bir araya getirip çattı. İkinci olarak Lone Star'ını çabucak bitirip ben daha hikâyenin yarısına gelmeden kalkıp yeni bir tane aldı. Üçüncü olarak sonunda tutuk, endişeli bir sesle Brandon'ın Elaine'nin partisindeki olayın tamamen yalan olduğunu nasıl itiraf ettiğini ve benim de bunu o akşamdan beri, taze arkadaşlığımızın kısa hayatı boyunca bildiğimi anlatırken Alice Franklin içini çekti ve sonra da yumuşak bir sesle, sanki hiç de komik olmayan bir şeye gülmek üzereymiş gibi: "Sen benimle kafa mı buluyorsun?" dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece yutkunup başımı iki yana salladım. Bitmişti. O anda anlamıştım.

Alice, "Vay be," dedi, ifadesi hızla incinmişlikle öfke arasında gidip geliyordu, "bu boktan kasabada beş saniyeden fazla gülenebileceğim biri var mı acaba?"

Ona şu âna dek bana güvenemeyeceği tek bir an olmadığını ve asla da olmayacağını söylemek istedim. Bunu görememesi bütün varlığımın acıyla sızlamasına neden oluyordu. Ama Alice'in yüzünde kafa karışıklığı vardı; karmaşık bir problemi çözmeye uğraşırken gördüğüm ifadenin aynısı. Başparmağını Lone Star kutusunun kenarında yukarı aşağı gezdirip duruyordu. Nihayet konuştu.

"Yani diyorsun ki, hani, elinde adımı temize çıkaracak bir bilgi vardı ve sen de..." cümlesini tamamlayamadı. Gözlerini gözlerimden çekip boş gözlerle masaya baktı. "Herhalde bir fark yaratmazdı aslında." Bu son söyledikleri sanki orada oturduğumu unutmuş gibi ağzından çıkmıştı, uzak, neredeyse soğuk.

"Alice, sadece sana söylemek için doğru zamanı bulamadım," dedim, kendimi açıklamaya devam etmek için gereken cesareti bulduğuma şaşırmıştım. Ve bunun, hikâyenin benim olan tarafını görememesi yüzünden de biraz hayal kırıklığına uğramıştım. "Sana söylemek istedim ama aynı zamanda sana matematik dersi vermeye başladığımda birbirimizi neredeyse hiç tanımıyorduk. Ve yakınlaştıkça bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Sana Noel hediyeni verdiğim o akşam neredeyse sana söyleyecektim. Ve evimde ızgara peynirli sandviç yediğimiz gün de. Ve arada neredeyse bir düzine defa daha."

"Ama söylemedin, peki neden?" Sesi neredeyse fısıltı seviyesine inmişti.

"Çünkü ben bir şey söylemeden geçen süre uzadıkça hiçbir şey söylememiş olmam daha da aptalca gelmeye başladı," diye açıkladım. "Ve *bunun* olmasından korkuyordum." Bu derken elimle aramızdaki mesafeyi işaret ettim ve bunu yaptığım anda da büyüdüğünü fark ettim.

Alice, "Yani, yanılmıyorsam oluyor," dedi ve gözlerinin yaşarıp parlamaya başladıklarını gördüğüm anda içim ezildi.

Kalbim yerinden sökülüyordu.

"Alice, eğer istersen bunu herkesin görebileceği bir yere koyarım. İnternete koyarım. Gazetede reklam çıkarırım. Pankart yapıp okulun önüne asarım."

"Peki sonra ne diyecekler? 'Alice Franklin Sürtük Değildir' mi?" Gözyaşlarını engellemek için gözlerini sımsıkı kapadı ve sonra da dimdik bana baktı. Ardından geçmişte kullanmış olabileceği bir sesle, "Hem *sana* kim inanır ki?" Dudaklarının arasından bir "hıh" sesi kaçtı ve kollarını önünde kavuşturdu. Sonra da biraz güldü. Kesen, aşağılayan bir gülüştü.

En çok canımı yakan o gülüş olmuştu.

Acıma ve Alice'in *sana* derken bahsettiği kişinin, ki bu tabii ki *ben* oluyordum, parazit pisliğin tekinden başka bir şey olmadığı imasına aldırnamaya çalıştım. Ama imkânsızdı. Kendime Alice'in sözcüklerinin incinmişliğinden kaynaklandığını anlatmaya çalıştım ama ona öfkeliydim. Silkinip hislerimden kurtulmak istedim ama yapamadım.

Çünkü Alice söz konusu olduğunda daha önce hissetmediğim bir şey hissetmiştim.

Kullanılmışlık.

Titreyen bir sesle, "Bunu bana nasıl söyleyebilirsin?" dediğimi duydum. "Nasıl? Nasıl olur da bunun hakkında kendimi berbat hissetmemi sorgulayabilirsin? Senin için her şeyi yapmayacağımı düşünebilirsin? Bütün bu aylardan sonra? Her şeyden sonra?"

Alice sadece çatlamış sarı mika masanın başında önünde iki Lone Star birası oturmaya devam etti. Bana

bakmıyordu. Benim varlığımdan haberdar olduğunu belli eden tek bir şey bile yapmıyordu. Tek yaptığı gözlemini devirmekti.

Çantama ve arabamın anahtarlarına uzandım.

"Alice," dedim derin bir nefes alarak, "Senin, tabii ki de hayatın adil olmadığını farkında olduğunu biliyorum. Hayatın zalim hatta rasgele olabileceğini... Dolayısıyla senden bu durumdaki adaletsizliğin ayırına varmanı istemem yanlış. Çünkü şu anda bana davranış şeklin adil değil. Bu doğru değil."

Sert bir sesle patladı, "Neden çıkıp gitmiyorsun?"

"Zaten gidiyordum," dedim ona.

Ve gittim.

Elaire

MISTY BEŞİNCİ SINIFTAN BERİ SAÇIMI YAPAR VE sadece bir defa batırdı. Ve o da teknik olarak benim hatamdı çünkü ondan saçlarıma kahkül yapmasını istedim ve kahküllerim varken son derece gülünç görünüyorum. Her neyse, saçımı yaptırmak istemeye başladığımdan beri saçlarımı Misty yapar, dolayısıyla yılın son dansı için saçlarımı yapmasını istediğimde tabii ki erkenden ondan randevu aldım. Ve tabii ki kuaförde oturup beklemeyi bekliyordum çünkü Misty her zaman en az otuz dakika geç başlar.

Dansın olduğu cumartesi günü beklemediğim son şey Alice Franklin'i Curl Up and Dye'ın' bekleme salonunda oturmuş *Teen Vogue*'un sayfalarını karıştırırken görmekti.

Neden olduğunu bilmiyorum. Yani, ne de olsa bütün olanlara rağmen Alice'in hâlâ saçları vardı. Tabii ki hâlâ

* Kelime oyunu. Kıvrır ve Boya anlamına gelse de okunuşu Kıvrıl ve Öl olarak da anlaşılabilir. -çn

saçlarının kesilmesine ihtiyacı vardı. Ama içeri girdiğimde sadece, evet, bu çok beklenmedik ve tuhaf bir durum, diye düşünebildim.

Kapını kolundan sarkan zillerin şingirtsını duyunca başını kaldırdı ama sonra da sanki orada olduğumu fark etmemiş gibi süper çabuk bir hareketle başını yeniden *Teen Vogue*'a çevirdi. Ama yanakları biraz kızardı ve hani şu bir şey okuyor gibi davrandığın ama aslında bir şey okumadığın o hareketi yaptı. Misty'nin arka odada biriyle sohbete dalmış olduğunu duyabiliyordum. Ön masada kimse yoktu. Sadece ben ve Alice vardık. *Cosmo*'yu alıp sayfaları çevirmeye başladım.

Yaklaşık iki dakikadan sonra artık sessizliğe dayanamaz hale geldim. Dürüst olmak gerekirse çok tuhaf bir durumdu. Belki Misty'nin kullandığı bütün o kimyasallar yüzündendir. Belki de *Cosmo*'nun elimde tuttuğum sayısını çoktan okumuş olduğum içindir. Ama bir anda Alice Franklin'le konuşuyordum. Neredeyse bir yıl önceki partimden sonra ilk defa.

"Saat bire mi randevu almıştın?" diye sordum.

Alice, *Teen Vogue*'un üstünden bana baktı ve sanki herhangi bir şey söylediğime çok şaşırmış gibi kaşlarının biraz yukarı fırladığını gördüğümünden adım gibi eminim. Dürüst olmak gerekirse ben de şaşırmıştım. Alice bakışlarını yenden aşağı çevirip dergiye bakarak, "On iki buçuk demek daha doğru olur."

"Aman Tanrım, ciddi misin?"

"Evet."

"Tanrım!"

Mutlak sessizlik.

Cosmo'yu bırakıp kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum. Alice hâlâ bana bakmıyordu.

“Arkada kim var ki işi bu kadar uzun sürüyor?” diye sordum.

Alice karşılık vermeden önce bir saniye bekledi. “Bayan Cooper.”

“Aman Tanrım,” diye homurdandım. “Bütün gün buradayız desene.” Bayan Cooper, Healy Lisesi’nin sekreteriydi ve bizi hep gerçek bir kızıl saçlı olduğuna inandırmaya çalışırdı. Saçlarının kızılıkla hiç alakası yoktu.

Alice dergisini çarparak kapattıktan sonra bana baktı. “Neden benimle konuşuyorsun?”

Omuzlarımı hafifçe silktilim. Belki de onunla sırf yapabileceğimi bildiğim için konuşuyordum. Onunla konuşabiliyordum çünkü ben Elaine O’Dea’ydım ve kiminle, ne zaman istersem o anda konuşabilirdim. Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

“Birkaç hafta içinde son sıraf olacağız,” dedim ona. “Bu bok için fazla yaşlandık.”

Bunu söyler söylemez ağzımdan çıkan her kelimeye inandığımı fark ettim.

Alice gözlerini devirip biraz güldü ama eğlenen bir kahkaha değildi. Daha çok bunu söylediğine inanamıyorum diyen bir kahkahaydı. Oflayıp, “Senin için söylemesi kolay,” dedi.

Haklı olduğu bir nokta vardı ve yaklaşık bir dakika filan bir şey söylemedim. Misty’nin saatinin tıklamasını ve Bayan Cooper’la kahkahalarını dinledim. Yeni kayışlı sandaletlerimin altındaki rengi atmış pembe muşamba zemine baktım.

Son sınıf olacaktık. Ve evet, belki Brandon’a araba kullanırken mesaj atmıştı ama bu Brandon’ın telefonuna bakması gerektiği anlamına gelmezdi. Ve evet, belki aynı gece iki çocukla seks yapmıştı ama Brandon sadece

üçüncü sınıftan önceki yaz bunun beş katı kızla seks yapmamış mıydı? Ve evet, belki sekizinci sınıf dansında vestiyer dolabında Brandon'la biz kesinkes *yeniden başlamışken* Alice onunla yiyişmişti ama en baştan vestiyer dolabını seçen Brandon olmamış mıydı? Hem zaten sekizinci sınıf mezuniyet partisi son sınıftan çok ama çok geri de kalmamış mıydı?

"Alice," dedim ve devam etmeden önce benimle göz teması kurmasını bekledim, "bak, eğer öğle yemeklerinde masama gelmek istersen, hani sadece selam vermek için, ortamı yumuşatmak için iyi bir yol olur bu. Yani, eğer ilgileniyorsan diyorum."

İfadesiz bir yüzle, öylece bana baktı.

"Demek istediğim, Kurt Morelli'yle çok takıldığını filan biliyorum," dedim, gerçi bunu söylerken son birkaç haftadır ikisini pek bir arada görmediğim geldi aklıma. "Dolayısıyla belki ilgilenmiyor da olabilirsin. Ama sadece söyleyeyim dedim."

Alice bana bakmaya devam etti. Öfkeyle baktığını sanmıyorum. Ama duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. Onun yerinde olsam ben de inanamazdım herhalde. Bir kez daha denedim. "Saçlarını Kurt'le dansa gitmek için mi yaptırıyordun?"

Alice bütün sene boyunca duymadığım o kornayı andıran kahkahalarından biriyle bana güldü ama kahkahasını müthiş acı bir tonla sonlandırdı. "Hayır, ne Kurt Morelli'yle ne de başka biriyle dansa gitmiyorum. Ve artık onunla takılmıyorum da," dedi Alice. "O da bu kasabadaki diğer herkesten farklı değil."

Söylediği beni şaşırtmıştı ama Alice'in daha fazla yanılabilceğini sanmıyordum. İlkokulda buraya geldiğinden beri Kurt Morelli, Healy'deki herkesten farklı

olmuştı ve o zamandan beri de yaptığı her şeyle farklı olduğunu kanıtlıyordu.

“Ha, özür dilerim. Onun arkadaşın olduğunu sanmıştım.”

“Yani, ben de bir sürü kişinin arkadaşım olduğunu sanmıştım,” dedi Alice. Kulağa söylediğinden çok daha soğuk gelebilirdi ama Alice’in dile getirme şekliyle, sanki ikimizin de doğruluğunu bildiğimiz gerçekleri söylüyor-muş gibi sözcükleri sanki başımın üstünde havada asılı kalmışlardı. Sürtük Tuvaleti’ni düşündüm. Bir parçam ona oraya sadece bir defa yazdığımı söylemek istiyordu ama Alice’in bir defa mı olmuş yirmi defa mı umurunda olmayacağını düşünüyordum.

“Kurt’ten bahsettiğim için özür dilerim,” dedim. “Siz ikinizin takılmaktan hoşlandığınızı düşünmüştüm ama galiba yanılmışım. Biraz tuhaf, cins bir tip olduğunu biliyorum ama biz diğerlerimiz gibi olduğunu söyleyemezsin. İlk olarak, kimse yapmazken seninle takıldı ve dürüst olmak gerekirse ikiniz iyi vakit geçiriyormuşsunuz gibi duruyordunuz. Ayrıca o hani, deli gibi dâhi filan. Öğretmenlerden de fazla şey biliyor.”

Alice sadece yere bakmakla yetindi. “Yani, evet, galiba etrafımdaki her şeyi boka çevirme becerim var. Belki benim arkadaşımdır, belki de değildir. Artık bilmiyorum. Her neyse.”

“Tamam ya. Sadece söylüyorum.”

Birkaç saniye daha sessizlik oldu ama bu defa konuşan Alice oldu.

“Sen dansa kimle gidiyorsun?”

“Jacob Saunders’la,” dedim omzumu silkerek. Jacob mezun olan bir son sınıftı, karma basketbol takımının kaptanıydı ve dürüst olmak gerekirse kuş beyinlinin teki

ne kadar heyecan verici olabiliyorsa işte ancak o kadar heyecan vericiydi.

Tam o anda Misty başını çıkarıp geç kaldığı için çok özür diledi ve birkaç saniye daha beklememizde bir sakinca olup olmadığını sordu.

Gözlerimi devirdim ve Alice de bana bakıp aynısını yaptı. Sonra da *Teen Vogue*'u alıp okumaya devam etti. Herhalde konuşmayı bitirdi, diye düşündüğüm için ben de bir dergi aldım ve Bayan Cooper çıkıp Misty, Alice'i arka tarafa çağırana dek sessizlik içinde dergilerimizi okuduk.

Tam resepsiyon alanının arkasına geçip gözden kaybolmadan önce Alice arkasına dönüp, "Dansta iyi eğlen-celer," dedi.

"Teşekkürler," diye cevap verdim.

Söylediklerimi söylemiş olduğum için kendimi epey iyi hissediyordum ve Alice'in de onları söylediğim için minnet duymuş olduğunu umuyordum. Ne de olsa benim yemekhanede kendisine iyi davranmamın diğer herkes için bir yıldır devam eden bu saçmalığı bitirmeleri için bir işaret olacağını biliyor olmalıydı. Böyle bir gücüm olduğunu biliyor olmalıydı.

Ama işin aslı şu ki Alice'in ne pazartesi günü ne de diğer başka bir gün masama gelmeyecek olma olasılığı son derece yüksekti. İşin aslı şu ki Alice Franklin benimle ya da bu kasabadan herhangi biriyle bir daha hiç konuşmazsa kendisini suçlamazdım.

Sekizinci sınıftaki erkek arkadaşının başka bir kızı ortaokul dansında öpmesi gibi affetmesi kolay şeyler vardır.

Ve bir de affetmesi imkânsız olan başka şeyler vardır.

HER AGAIN

Alice

NEVER SPEAKING TO
HER AGAIN

YOU

ALICE

ALICE

se are
JICES

m-v

GİDECEĞİM YERE VARMAK İÇİN UZUN BİR YOL yürümem gerekiyordu, neredeyse kasabanın diğer ucundaydı. Olduğundan da uzun geldiğini düşünüyordum çünkü Teksas'ta ilkbahar yaklaşık iki hafta sürüyordu dolayısıyla esasen çoktan yaz gelmişti ve bu da havanın komik denecek kadar sıcak olduğu anlamına geliyordu. Okulun bitmesine birkaç hafta kalmıştı ve sıcak insanı canından bezdiriyordu. Bu sıcak hava her yıl yine geliyordu ve insanlar gelmiş olmasına inanamıyormuş gibi davranıyorlardı. Belki de bütün yıl iyi davranmışlarsa 38 derecelik sıcaklar bir kez olsun onları es geçecekti.

Ama hoşumuza gitse de gitmese de bu sıcak havalar hep kendilerini gösteriyorlardı.

Galiba bu yürüyüşü akşam yapmamın nedenlerinden biri de buydu. Etrafta birkaç sivrisinek olsa da sıcak akşamları o kadar kötü olmuyordu ve aslında güneş batarken Healy'nin sokaklarında yürümek huzur verici bile denebilirdi. Belki de bu boktan kasabada yaşamamanın iki

ya da üç iyi yanından biri de istediğin hemen her yere yürüyerek gidebileceğin kadar küçük olmasıydı.

Hava asfaltı ertecek kadar sıcak olsa bile.

Tıpkı geçen hafta saçımı kestirmek için Curl Up and Dye'a yürüdüğüm zamanki gibi.

Oraya giderken Pizza Hut, Walmart ve ilkokulun önünden geçtim ve ne zaman kendi başıma kalıp düşüneceğim zamanım olsa yaptığım gibi reddedilmeyi düşündüm.

Söylentileri.

O tuvalet kabininin duvarlarındaki sonu gelmeyen bütün o boktan zırvalıkları, okumamam gerektiği halde okuduğum ve siyah keçeli kalemle yazılanlar kolay çıkmadığı için kimsenin temizlemeye uğraşmadığı bütün o saçmalıkları. (Ben tabii ki ne kadar zor çıktığını biliyorum çünkü silmeyi denedim.)

Ne kadar canımı yaktı?

Kalbimi yaran bir milyon kâğıt kesigi gibiydi.

Çünkü yavaş yavaş oldu ve hepsi bir anda gelmedi. Her şey bir günde tepetaklak olmadı. Bundan çok daha yavaş oldu.

Ve dürüst olmak gerekirse böylesi daha kötüydü. İlk önce o kadar ince bir şekilde gerçekleşti ki hayal ettiğimi sandım.

"Ha, Alice, özür dilerim sana yer ayırmayı unuttum."

"Ha, Alice, o mesajı almadım. Telefonuma bir şeyler oldu."

"Ha, Alice, bir şey yok canım. Aptal bir şakaya gülüyoruz işte."

Belli ki hayal etmiyordum.

Ama yavaş yavaş olmak zorundaydı. İnsanlar alışabilirsinler diye. Bana bok gibi davranmak kolay olsun diye. Lise birden beri en yakın arkadaşım beni bırakıp herkese

kürtaj olduğumu söyleyebilsin diye. Bir sürtük tuvaletleri olsun ve yazdıklarından keyif alabilsinler diye.

Onların gözünde insandan aşağı bir şeye dönüşebileyim diye.

Bunun üstüne uzun uzun konuşmayı hakikaten kaldıramıyorum çünkü çok canımı acıtıyor ama insanlar hakkında öğrendiğim tek bir şey olduğunu söylemek istiyorum: İnsanlar bir günde adi ve zalim olmuyorlar. Bu, insan doğasında yok.

Ancak onlara yeterince zaman verirseniz sonunda dünyanın en kalp kırıcı şeylerini yaparlar.

Şimdi de başka bir yürüyüş yapıyorum. Ailelerin hafta sonlarında piknik yaptıkları ve bazen Healy Lisesi'nden çocukların ot içtikleri Memorial Parkı'nın önünden geçiyorum. Tuvalet kâğıdında özel bir indirim olduğunu ilan eden ışıklı Walgreens panosunun önünden geçiyorum. Healy İlk Metodist Kilisesi'nin ve panosunda "BURANIN SICAK OLDUĞUNU MU DÜŞÜNÜYORSUN?" yazan St. Helen ve Salem Luteran ve Cavalry Baptist Kilisesi'nin önünden geçiyorum.

Bu mesajı her mayıs ayında yazıyorlar. Bu da sıcaklar gibi hiç şaşmadan hep aynı zamanda beliriyor.

Bacaklarım ağrıyor ve ensemden aşağı ter akıyor. Kısa saçlarıma minnet duyuyorum. Healy'deki en eski evlerden bazılarının olduğu bir mahalleye geliyorum, alt katlarını olduğu gibi çevreleyen verandaları ve büyük bahçeleri olan, derme çatma iki katlı evler. Eskiler ve bakımlarını yapmak zor, diye düşünüyorum. Burası zenginlerin oturduğu bir mahalle değil. Dürüst olmak gerekirse Healy'de zengin kimsenin olmadığını düşünüyorum

çünkü gerçekten zengin olup da tonla parası olan kim burada yaşamayı tercih eder ki? Ama bu zavallı küçük kasabadaki favori mahallemi seçmem gerekseydi burayı seçerdim.

Büyük ihtimalle sadece evler yüzünden değil. Burada yaşayan kişi yüzünden.

Bu eve daha önce de gelmiştim, verandanın basamaklarını çıkarken telefonumdan saate bakıyorum. Daha bir dakika filan beklemem lazım ve beklerken kalbim tedirginlik ve beklenti dolu bir ritimle çarpıyor.

Sonunda derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Kendime yürüyüp gitmeden önce yüze kadar sayacağımı söyledim. On ikiye geldiğimde kapı açılıyor.

Karşımda duran Kurt Morelli.

"Merhaba Alice," diyor ve gülümsediğimi görünce o da gülümsüyor.

Bana Ders Vermeye Başladıktan Sonra Kurt Morelli Hakkında Fark Ettiğim Şeyler

- Yaklaşık aynı boylardayız ama bana ders verdiği ilk bir ay boyunca gözlerime bakamadı. Çünkü onu çok tedirgin ediyordum.
- Bütün bu süre boyunca, dolabımda o notu bulduğum andan itibaren benden hoşlanıyormuş izlenimi verdi ki bu arada az kalsın o notu açmayacaktım çünkü rezil bir çiziminin eşlik ettiği, kaba, iğrenç, bir not olduğunu düşünmüştüm. (Birkaç defa öyle notlar aldım.) Ama notu okudum ve benden hoşlandığını biliyordum ama aynı zamanda bir şeyler yapmayı denemeyece-

ğini de biliyordum. En azından en başta buna inanıyordum. Hem ne olursa olsun matematik dersi için yardıma ihtiyacım vardı. O ilk gece belki de matematikte yardım etmesi karşılığında onunla *yatacak* kadar *sürtük* olduğumu varsaydığını düşünmüştüm. Ne de olsa Kurt Morelli'yle yatmak için sıraya giren başka biri var mıydı ki? Onu bununla suçladığımda yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca hâlâ gülümsüyorum. *Benimle yatmak* lafının ağzımdan çıktığını duyar duymaz yer yarılrsa da içine girebilsin istiyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra sadece birilerinin bana iyi davranmasını hak ettiğimi düşündüğünü söyleyince benden hoşlanıyor olsa dahi bir şey denemeyeceğini anlamıştım. Ve hiç denemedi de.

- Şaka gibi bir zekâsı var, yani abartmıyorum, haki-katen şaka gibi. Kullandığı sözcüklerin tahminen yüzde yirmisini anlamıyorum. Ona bir defa bunu söyledim o da gülümseyip fazla okumaktan kaynaklandığını söyledi. Ona, "Fazla okumak diye bir şey var mı?" diye sordum. "Hayır, herhalde yok," dedi ve yüzü kızardı. Şaka gibi bir zekâsının olması dışında yüzü de şaka gibi kızarıyor.
- Bir şeyler yerken her lokmayı tam yedi defa çiğ-niyor. Bunun farkında olduğunu düşünmüyorum. İkimize pizza ısmarladığım gece ve beni ız-gara peynirli sandviç yemeye çağırdığı gün fark ettim. Biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum ama aynı zamanda bir şekilde güven de veriyor.
- Harika hediye seçiyor. İlk edisyonun ne anlama geldiğini bilemeyince kendimi çok aptal hisset-miştim ama sonra bana ne olduğunu anlatınca

aldığı *The Outsiders*'ı paketini ilk açtığımdan daha da iyi hale getirdi. O kitabı komodininde tutuyorum ve özellikle boktan bir gün geçirdiğimde açıp Johnny'nin Ponyboy'a ölüm döşeginde yazdığı notu okuyorum. Ona altın gibi kalmasını söylediği notu.

"Oturmak ister misin?" diye sorunca başımı evet anlamında sallıyorum. Verandadaki salıncağa oturuyoruz.

"Evde yalnız mısınız?" diye soruyorum.

"Büyükkannem kilisede," diyor. "Çarşamba gecesi toplantısı."

"Tabii ya," diyorum, sırtarak.

"Peki..." diyor Kurt. "Notunu aldım."

"Dolabına attığımı mı?"

Kurt başını evet anlamında sallıyor. "O akıllıca fikri nereden aldığını merak ediyorum." Kendi esprisine sırtıyor. Kurt'ün aptalca şeyler yapmasını seviyorum. Öyle yaptığında hiç de kendine yakışmayan bir şey yapıyor-muş gibi duruyor ama onu bir kere tanıdıktan sonra tam da kendisi gibi davrandığını anlıyor insan.

"Demek okudun, öyle mi?" diye soruyorum.

Kurt, "Evet," diyor ve ben de önceki gece onca özenle seçtiğim kelimeleri ezberledi mi acaba diye merak ediyorum. Notta yazanlar şöyle:

Sevgilli Kurt. Çok sevgili Kurt. Benim sevgili Kurtüm. Önceden olanların hiçbir önemi-nin olmadığını bilmeni istiyorum. Brandon'la

ilgili bildiklerini bana daha önce anlatmamış olmanın hiçbir öneminin olmadığını bilmeni istiyorum. Sana söylediğim, seni incitmiş olabilecek her şey için özür diliyorum ve haklı olduğumu, o şekilde tepki vermemin adil olmadığını söylemek istiyorum. Çünkü sen bu yıl benim için her şey oldun Kurt. Arkadaşım oldun. Ve senden başka kimseyle arkadaş olmak istemediğimi bilmeni istiyorum. Sadece bütün bunları kafamda oturtmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Hepsini enine boyuna düşünmek için. Bu hiç de senin yazmış olacağın kadar şiirsel ya da yeterli değil ama söylemek istediğim, her şeyin unutulduğu ve her şeyin affedildiği. Yani, tabii senin affedilmeni gerektirecek bir şey yoktu aslında. Aslında benim senden af dilemem lazım. Bu akşam tam 7:30'da evine geleceğim ve kapıyı çaldığımda açarsan senin de aynı şekilde hissettiğini ve yeniden arkadaş olabileceğimizi anlayacağım. Eğer kapıyı açmazsan seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim. Her şey için teşekkürler.

Alice.

Kurt, "Alice açıklamama izin ver..." diye başlıyor ama sözünü kesiyorum.

"Açıklanacak hiçbir şey yok Kurt," diyorum ona. "Hakkaten." Dizinde bir yara izi olduğunu fark ediyorum. Daha önce hiç dikkatimi çekmemiştir. Ona bu izi nasıl edindiğini sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Bir anda Kurt Morelli hakkında bilmek istediğim bir milyon şey oluyor. "Kurt, seni tanımak istiyorum, herhangi bir şekilde seni..."

Kurt sözümü kesip, "Alice, notunu okudum, hatırlamıyor musun?" diyor. Konuşmaya devam ederken ona sırtıyıyorum. "Seninle zaman geçirmeyi özledim Alice. Muazzam şekilde."

"Ben de seni özledim," diyorum. "Ve kelime dağarcığını özledim."

"Muazzam mı?" diye soruyor gülümseyerek.

"Evet, aynen, muazzam," diye cevap veriyorum.

Kurt Morelli'ye dair belirli bir hissim var. Bunun varlığını ilk defa o notu yazmak için oturduğumda fark ettim. Ya da belki de ilk defa arkadaşlığımıza ara verdiğimiz o sefil haftalar içinde fark ettim. Ya da belki de Elaine O'Dea ve ben, o öğleden sonra Curl Up and Dye'da konuşurken fark ettim. Belki de bunu tam olarak ne zaman hissetmeye başladığımı bilmiyorum. Belki de tıpkı Healy'nin sıcağının öylesine istikrarlı bir şekilde yaklaşıp bir sabah uyandığında saat sabahın yedisinde termometrenin 39 dereceyi göstermesiyle geldiğini anlayan gibidir. Bir gecede oluvermiş gibi görünür ama dönüp de baktığında yavaş yavaş gelmiş olduğunu anlarsın.

Bence benimle Kurt için de böyle oldu.

Kurt'ün yapmayacağını bildiğimden uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarının parmaklarıma dolanma şekli

hoşuma gidiyor, sanki daha önce bir milyon defa el ele tutuşmuşuz gibi. Elim bu kadar kendinden emin bir şekilde tutması ve kalbimin bu kadar hızlı çarpması beni şaşırtıyor. Healy akşamının sessizliği içinde, ağustos böceklerinin insanı rahatlatan korosuyla çevrelenmiş bir şekilde oturuyoruz.

“Teşekkür ederim Kurt, orada olduğun için,” diyorum ona.

“Teşekkür ederim Alice, aynı şey için,” diye karşılık veriyor, sesi neredeyse fısıldama denecek kadar alçak.

Ve sonra da Kurt bana kocaman, tatlı gözleriyle bakıyor ve o tatlı, sıcak gülümsemesiyle gülümsüyor.

İnsanın güvенеbileceği bir gülümseme bu. Görmeye devam etmek isteyeceği tarzda bir gülümseme. Bu hayatta bir yerlere geleceğini bildiğinde yüzünde beliren tarzda bir gülümseme.

Çünkü Kurt Morelli bir yerlere gelecek.

Ve günün birinde ben de bir yerlere geleceğim.

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz temsilcim Sarah LaPolla'ya yaptığı her şey için kocaman bir teşekkür. Sahilde gelen o telefon hayatımı değiştirdi ve senin kılavuzluğun, desteğin ve asabiye-timle neşe içinde başa çıkarken gösterdiğin irade olmasaydı o telefonu asla almazdım. Sana o kadar çok şey borçluyum ki. Aynı zamanda Nathan Bransford'a bana şans verdiği için, Sonya Sones'e yapabileceğimi söylediği için ve Liz Peterson'a da ilk taslakları okuyup değerli geri bildirimlerini sunduğu için ayrıca teşekkür ederim. Roaring Book Press'teki herkese, özellikle de bilge ve nazik bir tarzla iş gören Nancy Mercado'ya çok teşekkürler. Ayrıca son safhalarına gelindiğinde bu kitapla özel ilgisini esirgemeyen Katherine Jacobs'a da teşekkür ederim.

Annem, babam, erkek kardeşim Christopher, kız kardeşim Stephanie'ye başkalarından çok önce bana yazar dedikleri için sonsuz sevgilerimi sunarım.

Ve benimle birlikte sayısız red ve revizyonu yaşayan ve gece geç vakitte yapılan çok sayıda konuşmamızda dünyanın en iyi dinleyicisi olarak işlev gören Kevin'e de teşekkür ederim. Sana ve Elliott'a olan Teksas büyüklüğündeki sevgim sonsuza dek sürecek.

NEVER SPEAKING TO SH
HE'S THE
WORST HER
HEART IS
YOU
NEVER SPEAKING TO
HER AGAIN
ALL
NEED
Everyone is wasting their time here
KILLER
I HATE HER
For A Good Time
Call 555-1234



these are
our VOICES
ERASE

Wash

"İnsanlar bir günde adi ve zalim olmuyorlar.
Bu, insan doğasında yok. Ancak onlara
yeterince zaman verirseniz sonunda dünyanın
en KALP KIRICI şeylerini yaparlar."

"Özgün karakterler, hem popüler olma ihtiyacının ne kadar yok edici
olabildiğini hem de adaletsizlik karşısında direnç gösterme becerisini
şaşırtıcı derecede gerçekçi bir anlatımla gözler önüne seriyorlar.
Kaşınılmaması gereken bir hikâye."

—AMAZON AYIN KİTABI, 2014 HAZİRAN

"Laurie Halse Anderson'ın *Konuş Benimle*'sini sevenler, Mathieu'nun
çıkış romanına bayılacaklar; gerçekçi ve tam on ikiden isabeti!"
—VOYA, STARRED REVIEW

"Umut vadeden yeni bir kalemden, birisinin adına leke sürmek
konusu üzerine yazılmış sert ve yüze tokat gibi çarpan
bir çıkış romanı." —BOOKLIST

"Farklı karakterlerin anlattığı *Alice Hakkındaki Gerçek*, alışlagelmiş
genç kız anlatımının dışına bir çıkış romanından beklenmeyecek
ustalıkla çıkararak türe yeni bir soluk getiriyor."
—KIRKUS REVIEWS

"Mathieu, dedikodu, yalan ve birisinin adını lekeleme konularına
başarılı ve duyarlı yaklaşımıyla, çıkış romanı *Alice Hakkındaki Gerçek*
ile *Dedikoducu Kız*'ın pabucunu dama atıyor."
—SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Çeviren: Boran Evren



24 TL

www.yabanci yayinlari.com
facebook.com/yabanci yayinlari
twitter.com/yabanci yayinlar
internet satış: ilknotka.com